

GELİŞİM YAYINLARI
BEYAZ DİZİ
2

Tarama Tinkerbell
Düzenleme Ser_reS

SEVDA KAFESİ

Anne Mather

BİRİNCİ BÖLÜM

St. Auguste Burnundaki kumar salonu bir zamanlar gemicilerin korkulu rüyası olan sivri kayaların üzerine doğru uzanıyordu. Ama artık böyle bir tehlike sözkonusu değildi; artık burası, birkaç kilometre ötedeki Nassau'ya gelen turistlerin özellikle geceleri pek rağbet ettikleri bir eğlence yeri olmuştu. Kumar salonuna bitişik lokanta, dimdik kayaların üstünde, uçurumun tepesine tünemişti; oyun salonunda varını yoğunu yitiren birinin kendini korkuluklardan aşağıya atıvermesi hiç de olmayacak bir şey gibi gözükmüyordu.

Rachel lokantada, kumar salonuna inen merdivenin başındaki masasında yalnız oturuyordu. Buradan bütün oyun masalarını rahatça görebiliyor, gözlerini özellikle, rulet masasına bir servet dökmekte olan, akıl almaz mücevherlerle donanmış kadından ayıramıyordu.

Pullu gece çantasını açıp tabakasını çıkardı, dudaklarının arasına bir sigara sıkıştırdı. Ama daha çakmağını çakmaya fırsat bulamadan garsonlardan biri atıldı, gülümseyerek sigarayı yaktı. Rachel de garsona başıyla teşekkür etti; hiç olmazsa az önce masasına oturmaya kalkışan o sırnaşık gençten kurtulmuştu.

Çevresine bakındı. Her yanda paranın, zengin olmanın verdiği sınırsız güç sergileniyordu,

bunca servetin boşa harcanması insanı adeta karamsarlığa sürüklüyordu. İşte kendisi de şurada, şu koskocaman kumar salonuna tepeden bakan yerde oturmuş, kumar masalarına yaklaşmamakla birlikte, hayatının en büyük kumarını oynamaya hazırlanıyor değil miydi? Sigarasından derin bir nefes çekti. İçinden, bu gece o mutlaka buraya gelmeli, diyor, bunu bütün benliğiyle istiyordu. Elindeki para hızla suyunu çekmekteydi, onu görmeden İngiltere'ye dönemezdi, dönmeyecekti de. Böyle eli boş dönmek zorunda kalırsa, babasına ne cevap verirdi sonra? Babası içinden, kızının korktuğunu, bu yüzden de işleri berbat ettiğini düşünmez miydi?

Atlas Okyanusunun bu güney yöresinde, üç yüz yirmi beş bin kilometre karelik alana yayılmış yedi yüz kadar adacık bulunuyordu. O, bu adaların herhangi birinde olabilirdi. Hattâ Londra'da bile olabilirdi. Sık sık Londra'ya gittiğini biliyordu. Zaten kendisi de onunla Londra'da tanışmamış mıydı? Herhalde hâlâ Conchera Adasındaki evinde oturduğunu düşünmekle akılsızlık etmişti. Neyse ki bir telefon onu bu konuda aydınlatmış, boşu boşuna kalkıp da oraya gitmesini, hem zaman, hem de para harcamasını önlemişti. Bir zamanlar birlikte yüzdükleri Nassau'nun batısında o pırıl pırıl kumsaldaki otelin hissesini satmıştı. Körfez Caddesindeki lokantayı da elden çıkarmıştı. Rachel nereye başvursa eli boş dönüyor, üstelik aradığı kişinin nerede bulunduğunu bilenlerle karşılaşmış olsa bile, onlardan olumlu bir şeyler öğrenemiyordu. Kimse onun yerini söylemek istemiyordu anlaşılan. Gerçi kızlık adı olan Jardin adını kullan-

dığı için pek merak ve ilgi uyandırmadığına emindi. Nassau'da olduğunu öğrenmesini istemiyordu.

Sonra Turizm Enformasyon Bürosunda saatlerce oturup otellerin ve gece kulüplerinin listelerini teker teker gözden geçirirken, gözüne buranın adı ilişivermişti. Özellikle bu yörede bulunması ilgisini çekmişti. Yıllar önce St. Augustine Burnunun bir gece kulübü açmak için bulunmaz bir yer olduğunu kendi söylememiş miydi? Evet, gerçi o zamanlar bu yolda herhangi bir girişimde bulunmamıştı ama, sonradan böyle bir şey yapmış olabilirdi. Rachel sormuş soruşturmuş, sonunda buranın sahibinin, görmek istediği adamın ta kendisi olduğunu öğrenmişti.

Sigarasını, küllük olarak kullanılan kocaman deniz kabuğuna bastırıp söndürdükten sonra, bardağında kalan içkiyi bitirdi. Kulüp yöneticilerinin ilgisini çekmek için bir yol bulması gerekiyordu, kaşlarını çattı, düşündü. Başka çaresi yoktu. Kalkacak, dosdoğru kulüp müdürünün yazıhanesine gidecek, görmek istediği adamın nerede olduğunu dobra dobra soracaktı. Bunu şimdi yapmazsa bir daha hiç yapamaz, eline böyle bir fırsat geçiremezdi. Ne de olsa, burada oturup sadece gazoz içmek bile paraylaydı. Garson ise onu meraklı bakışlarla süzmeye başlamıştı bile.

Bir süredir kendisini genç kadına göstermeksizin, sarmaşıkların, yeşilliklerin ardından gizlice gözetlemekte olan bir adam, garsona bir işaret çaktı, sonra masaya yaklaşıp, alçak sesle sordu: «Birini mi bekliyordunuz, hanımefendi?»

Rachel başını kaldırdı, baktı. Adamın yüzün-

de büyük bir şaşkınlık belirivermişti. Hiç izin istemeden bir sandalye çekti, oturdu:

«Rachel, sen ha? Ne işin var burada?»

Rachel zorla gülümsemeye çalıştı.

«Merhaba, Ramon, nasılsın?»

Ramon Sanchez sabırsız, sordu:

«İyi, iyi, çok iyiyim. Burada ne işin var diye sormuştum ama? Andre burada olduğunu biliyor mu? Yok canım, elbette bilmiyordur, bilseydi bana da söylerdi!»

Rachel omuz silkmekle yetindi:

«Ağabeyinin ille de her zaman, her şeyi bilmesi gerekmez ki, Ramon.»

Ramon ona doğru eğildi: «Tabii ki gerekmez, haklısın. Zaten New York'tan daha dün döndü. Sen kaç gündür buralardasın?»

Rachel soğukkanlılığı elden bırakmamayı başarmıştı. Sorusuna soruyla karşılık verdi:

«Yani kaç gün önce mi geldiğimi soruyorsun, yoksa kaç gün kalacağımı mı?»

Ramon alt dudağını ısırdı: «Her ikisini de.»

Rachel gülümsedi: «Eskisi gibi açık sözlüsün, düşüncelerini gizlemiyorsun, Ramon. Söylesene bana, buraya tesadüfen mi uğradın, yoksa burada mı çalışıyorsun?»

Ramon isteksiz, karşılık verdi:

«Kumar salonuyla ben ilgileniyorum, benim sorumluluğumda burası. Çoğunlukla geceleri buradayım. Bak açık söyleyeyim, bizim şef, Arnoux, seni görmüş, gizlice kolluyormuş.»

Rachel güldü: «Desene, kuşku uyandırıcı bir kişiymişim, ha?»

«Aşağı yukarı, öyle bir şey. Ama sen de kabul edersin ki böyle davranmak zorundayız. Çok

dikkatli olmamız gerekiyor.»

«Öyle, haklısın.»

Ramon birden ayağa kalktı. «Hadi gel,» dedi, «burada konuşamayız. Yazıhaneme geçelim.»

Rachel ağır ağır başını kaldırdı:

«Ne konuşacaktık ki?»

«Andre'yi.»

Genç kadının yanakları pembeleşti. «Zaten benim görmek istediğim de Andre'ydi.»

«Biliyorum.»

Rachel kaşlarını çattı: «Yani, Sanchez ailesine göre, buraya, New Providence'a gelmemin ağabeyini görmekten başka bir nedeni olamaz, değil mi?» Sesi hırçındı.

Ramon eğildi, ellerini masaya dayadı. Kısaca: «Evet, şu sıra öyle,» dedi.

Rachel'in kaşları büsbütün çatıldı:

«Şu sıra mı? O da ne demek?»

«Hadi, hadi Rachel, öyle saf numaraları yapma, gel diyorum. Burada konuşamayız.»

«Peki, ya gelmezsem?»

«O zaman Andre'yi hiç göremezsin.»

Rachel sustu, düşündü. Ramon'un dediğini yapacağını biliyordu, bu fırsat da bir daha eline geçmeyebilirdi. «Pekâlâ, geliyorum seninle,» dedi.

Ramon gözlerini kıstı: «Tahmin etmiştim.»

Merdivenden kumar salonuna indiler, burasının pırıl pırıl, gözalıcı aydınlığı lokantanın loş ve samimi havasıyla çelişki yaratıyordu. Müthiş bir gürültü vardı. Rachel oyuncuların nasıl olup da krupiyelerin sesini duyabildiklerine şaşmaktan kendini alamadı.

Holün ta dibinde, üzerinde 'Özeldir' yazısı bu-

lunan bir kapıyı Ramon cebinden çıkardığı anahtarla açtı, içeri girerken kapının her iki yanında dikilmiş, gorili andıran iki adama başıyla bir işaret yaptı. Rachel ürperdi. Bu altın kafesin parmaklıklarını öyle iyi hatırlıyordu ki!

Yazıhane de tıpkı gazino gibi, son derece zengin ve lüks döşenmişti. Bir küçük barın üzerinde çeşit çeşit içkiler, geniş bir masada da bir sürü telefon duruyordu. Ramon bara yürüdü, bir bardağa içki doldurup genç kadına uzattı; ama Rachel başını sallayıp içkiyi geri çevirdi, sadece adamın uzattığı sigarayı aldı, yaktı.

Sonra başını eğdi, uluorta sordu: «Andre nerede?»

Ramon omuz silkti, koltuğunda arkasına yaslandı: «Bunca yıldır nerelerdeydin, neler yaptın bakalım?»

Rachel oralı olmadı, sorusunu tekrarladı:

«Andre nerede?»

Ramon bardağını bir dikişte yarıladı, sonra buz gibi bir sesle, dedi ki:

«Pekâlâ biliyorsun ki seni görmek istemeyecektir.»

Rachel başını kaldırdı, kısaca cevap verdi:

«İstersen bunu kendisine sor, ha, ne dersin?»

Ramon içkisini bitirdi, ayağa kalktı tekrar bara yaklaştı. Rachel onu bakışlarıyla izliyordu. Öylesine soğukkanlı, öylesine uzak, tanıdığı o delikanlıdan öylesine farklıydı ki. Gerçekte Andre'ye pek benzemezdi. Daha kısa boylu, daha geniş yapılı ve tabii daha gençti. Ne var ki, şu son beş yıl içinde o delikanlılık havasını üzerinden atmış, otuz yaşında, durmuş oturmuş,

kendine güvenen bir erkek olmuştu.

Genç adam bardağına yeniden içki doldururken Rachel dayanamadı, sordu:

«Söyler misin bana Ramon, Nassau'ya Andre'yi görmek için geldiğimi bildiğini söylediğinde neyi kastetmiştin?»

Ramon döndü, yerine oturdu:

«Yoksa sana yolladığı mektubu almadın mı?»

Rachel bir şey anlamamıştı: «Ne mektubu?» diye sordu.

«Yani, avukatlarının gönderdiği mektubu demek istemiştim.»

Rachel başını salladı:

«Hayır, mektup filan almadım ben.» Sonra, kaşları çatıldı. «Ne vardı ki o mektupta?»

Ramon inanmamış gibiydi.

«Sahiden haberin yok mu? Bilmiyor musun?»

Rachel yumruklarını sıktı. «Bilseydim sorar mıydım?»

«Neden sormayasın? Belki de Andre'nin planlarını suya düşürmek için bir numara çeviriyorsundur, nereden bileyim?»

Rachel birden ayağa kalktı:

«Planları ha? Ne planlarıymış onlar? Sana söyledim ya, neden bahsettiğini bir türlü anlayamıyorum, Ramon. Keşke anlasaydım. Hiç olmazsa ondan veya avukatlarından bir mektup almış olsaydım, kendisini nerede bulabileceğimi bilirdim.»

«Sanmam. Andre nerelerde gezdiğini öyle herkese ilan etmez.»

Rachel, iyice doğruldu, çantasını sıkı sıkı kavradı. «Sana son kez soruyorum, Ramon, bütün

bunlar ne demek oluyor kuzum?»

Ramon ona inansın mı, inanmasın mı, bir türlü karar veremiyormuş gibi dudaklarını ısırdı, yüzüne dikkatle baktı. Sonra omuz silkti: «Otursana, Rachel,» dedi.

Rachel başını salladı: «Hayır, ayakta durmayı tercih ediyorum, teşekkür ederim.»

«Tanrı aşkına otur. Pekâlâ, pekâlâ, inandım sana. Mektup filan almadın demek. Peki öyleyse burada ne işin var, niye geldin?»

«Bu sadece beni ilgilendirir.»

«Demek bana söylemeye niyetin yok?»

«Hayır. Sadece Andre ile görüşmek istediğim özel bir mesele.»

Ramon içini çekti. «Andre seni görmeyi kabul eder mi, mektubunu almadığına inanır mı inanmaz mı bilemem doğrusu. Seni aklından kesinlikle silip attı. Bir daha seni düşünmek bile istemez sanırım.»

Rachel kızardı: «Bu da ne demek oluyor?»

Ramon öfkeyle yumruğunu masaya indirdi: «Bana saf oyunları oynamaya kalkışma, Rachel. Beş yıl önce ağabeyim seni öldürmek istemişti.»

Rachel ürperdi: «Ama öldürmedi.»

«Öldürmedi evet, nerdeyse kendi canına kıyıyordu.»

Rachel başını salladı: «Ben hâlâ Andre'yi görmek istiyorum!»

Ramon ayağa kalktı: «Pekâlâ, ona burada olduğunu haber veririm. Nerede kalıyorsun?»

Rachel kurumuş dudaklarını diliyle ıslattı:

«Onu bu gece göremez miyim acaba? Şey, çok, çok acele bir iş de...»

Ramon genç kadının yüzüne bakakalmıştı:

«Hayır, ne yazık ki buna imkân yok!»

Rachel ellerini ovuşturdu, yalvarırcasına:

«Ne olur, ne olur benim için bir şeyler yapamaz mısın? Beş yıl önce neler olup bittiğini bilmiyorsun ki! Sadece bildiğini sanıyorsun, o kadar. Sonra, benim de duygularım olduğunu unutma!»

«Duygularmış! Ne duyguları?» Ramon'un sesi pek haşindi. «Sen bu sözcüğün anlamından bile habersizsin.»

«Hayır, hayır yanılıyorsun.» Rachel nerdeyse ağlayacak gibiydi, kendini güç tutuyordu. «Pekâlâ, sen gene ağabeyine haber ver hele. Ona benim burada olduğumu söyle! Çevresine fazladan muhafız toplaması için zaman tanı! Vız gelir bana! Onu göreyim, yeter!»

Ramon masanın üzerindeki kutudan bir yaprak sigarası aldı. «Sana söz veremem. Buraya her ne iş için geldinse, iyi seçememişsin.»

Rachel birden avukatın mektubunu hatırladı.

«Ya mektup?» diye sordu. «Ne vardı o mektupta?»

Ramon yaprak sigarasını ağır ağır yaktı.

«Tahmin et bakalım.»

Genç kadın iliklerine kadar ürperdi. Sorunun cevabını bile bile, sordu: «Yoksa, yoksa boşanma isteği miydi?»

Beriki alay edercesine:

«Ne kadar da akıllıymışsın! Şimdi anladın mı hiç şansın olmadığını, durumun umutsuz olduğunu?»

Rachel hızlı hızlı soluyarak başını öte yana çevirdi. İşte bu, aklına getirmeyi büsbütün unuttuğu bir olasılıktı. Beş yıl önce boşanmak isteye-

ceğini düşünebiliyordu, akla yakın geliyordu bu. Ama yıllar geçip de kocasından ses seda çıkmayınca, bu garip evliliğin böylece sürüp gideceğine kendisini inandırır olmuştu. Para düzenli olarak, hiç sektirmeden, ayın birinde geliyordu. Avukatlar dışında hiçbir alışverişleri kalmamıştı, ama Rachel bunu da kabullenmişti işte. Elbette kendine göre düşler kurmuyor değildi; açık söylemek gerekirse, eski kocasını iyiden iyiye merak etmeye bile başlamıştı. Gerçi bu merakını gideremiyordu, ama aralarındaki bağ sürüp gittikçe bu garip ilişkiden güç alıyordu sanki.

Sendelememek için koltuğun arkasına tutundu, bir yandan da kafası deli gibi çalışıyor, bu yeni durumun işleri nasıl karıştıracağını bulup çıkarmaya uğraşıyordu. Şimdi amacına ulaşması iyice zorlaşmış, ona başvurması büsbütün onur kırıcı olmuş çıkmıştı.

Ramon masanın arkasından dolaşmış, yanına gelmiş, kaygıyla yüzüne bakıyordu şimdi: «İyisin ya? Sahiden bilmiyordun, değil mi?»

Rachel konuşursa ağlayacağından korktuğu için sadece başını sallamakla yetindi. Ramon da genç kadını koltuğa oturttu. Sonra gidip bir bardak içki hazırladı, bardağı getirip zorla Rachel'in eline tutuşturdu. Emredercesine:

«Hadi bakalım. İç şunu!» dedi.

Rachel bardağı dudaklarına götürdü. Konyaktı bu. Sert alkol, boğazını yaktı, bir süre boğulurcasına öksürdü. Sonra toparlandı, sessizce bir iki yudum daha aldı. Ramon derin düşüncelere dalmış, onu inceliyordu. Sonra sordu:

«Şimdi biraz daha iyisin ya?»

Rachel başını kaldırdı, baktı. Solgun yanakla-

rına renk gelir gibi olmuştu. Usulca: «Sağol,» dedi.

Ramon boğuk bir ses çıkardı, yanıbaşına diz çöktü, onun buz kesmiş, küçücük ellerini, avuçlarında ısıtırken mırıldandı: «Ah Rachel, seni ne yapacağım ben?»

Şakacı bir tavırla: «Ne yapmak isterdin ki?» dedi Rachel. «Balkonun parmaklıklarından aşağıdaki kayalara mı fırlatacaktın?»

Ramon sabırsız, başını salladı, eğildi, ağzını genç kadının avucuna yaklaştırırken kapı ansızın, vurulmadan açıldı, odaya bir erkekle bir kadın girdi. Ramon birden doğruldu, odaya giren erkekle göz göze geldiği an, Rachel'in elini, sanki sıcak bir kormuş gibi, eli yanmışcasına bırakıverdi.

Birkaç saniye odada tam bir sessizlik hüküm sürdü; ancak bu saniyeler Rachel'e yüzyıl kadar uzun gelmiş, bu süre içinde, bir zamanlar kocası olan ve son beş yıldır hiç görmediği erkeğe bir daha bakmıştı. Andre Sanchez tıpkı hayalinde yaşattığı gibi, hattâ daha bile yakışıklıydı. Uzun boylu, incecik, esmer, insanın yüreğini yerinden oynatacak derecede çekici, alımlı.

Rachel tepeden tırnağa titrediğini hissetti; nasıl olmuştu da bu adama kafa tutmak yürekliliğini gösterebilmişti, şimdi kendisi de inanamıyordu buna. Öylesine kendinden emin, öylesine yenilmez duruyordu ki karşısında! Yazgısına öylesine hükmetmişti ki!

Rachel'in gözleri kocasının yanındaki kadına kayarken ilk konuşan Ramon oldu. Kadın da uzun boyluydu, Rachel'den daha uzundu, saçlarını ensesinde topuz yapmıştı, yüz çizgileri zarif,

soyluydu. Andre'nin koluna asılışında öylesine bir sahip çıkma, ona bakışlarında öylesine bir samimilik, bir içli dışlılık vardı ki! Rachel bu kez de kayınbiraderine baktı. Ramon özür diler gibi, huzursuz, «Bu akşam buraya geleceğini hiç tahmin etmemiştim, Andre,» dedi.

Andre Sanchez buz gibi bakışlarla Rachel'i süzerken kardeşine karşılık verdi: «Belli oluyor zaten.» Eğer eski karısıyla bu odada karşılaşmak onu şaşırttıysa, bu şaşkınlığı gizlemeyi çok iyi başarmıştı doğrusu.

Ramon ağabeyinin arkasında duran kadına, özür dilercesine gülümsedi, sonra «İyi akşamlar Leonie, bu durumdan dolayı özür dilerim,» dedi.

Leonie dediği kadın, kusursuz kaşları hafifçe çatılmış, bir iki adım attı, kısık bir sesle sordu: «Ama ne oluyor Ramon? Anlayamadım. Andre? Yoksa bu kadını tanıyor musun?» Sonra tartan bakışlarıyla Rachel'i süzdü: «Bunun için mi ikiniz de bir tuhaf davranıyorsunuz?»

Andre Sanchez ellerini smokin ceketinin ceplerine daldırdı, kadının yanıbaşında durdu. Asık suratla: «Özür dilerim Leonie,» dedi, «Böyle bir durum yaratmak niyetinde değildim. Ama madem ki kardeşim eski karımla yeniden alışverişe girmek gereğini duymuş, o halde sizi tanıştırmalıyım.»

Leonie inanmamış gibi, hafif bir çığlık attı:

«Karın mı? Şaka mı ediyorsun, Andre?»

Ramon karşı koymak istercesine: «Yok, hayır, sandığın gibi değil, Andre,» diye söze başlarken Rachel, Andre'nin kardeşine bakışlarından bir kez daha iliklerine kadar ürperdi.

Andre, donuk bir sesle: «Leonie; bu, Rachel, yani karım!» demekle yetindi.

«Peki ama burada ne işi varmış?» diye sordu, Leonie. «Bana avukatlarına talimat verdiğini söylememiş miydin?»

Andre Rachel'e bir göz attı: «Evet, verdim. Verdim ama, anlaşılan ne istediğimi yeterince açık anlatamamışım.»

Birdenbire Rachel'in sabrı taşar gibi oldu. Yetmişti artık. Andre Sanchez'in buz mavisi gözleriyle ilk karşılaştığı an duyduğu uyuşukluk yavaş yavaş siliniyor, dağılıyor ve yerini hızla sonsuz bir öfkeye bırakıyordu. Kendisine karşı böyle haince, şeytanca davranmaya ne hakkı vardı kuzum? Daha boşanmamışlardı ki! İşin en kötü, can alıcı yanı da eski kocasına bakınca kötü günleri hiç hatırlamaması, yalnızca iyi günleri hatırlamasıydı ve bu anılar onun yüreğini parçalamaya yetiyordu.

Hafif bir çığlık atarak yanlarından hızla geçti, kapıya yöneldi, babasının hatırı için Andre' nin yüreğini yumuşatabilme şansını kaçırdığının farkındaydı. Ama şu anda kaçmaktan başka bir şey istediği yoktu.

Ama kocasının yanından geçerken Andre elini uzatmış, onu bileğinden acımasızca yakalamış, kaçmasını önlemiş, yüzünü iyice yüzüne yaklaştırarak haşin bir sesle mırıldanmıştı: «Bir saniye Rachel. Beni ikinci bir kez aptal yerine koyacağını, kaçıp gideceğini mi sandındı yoksa?»

Rachel ona nefretle baktı, kendini budalaca bir duygusallığa kaptırdığının farkındaydı. Gözyaşları nerdeyse boşanmak üzereydi, güç zapte-

diyordu. Haykırdı: «Dokunma bana, elini sürme. Bırak gideyim!»

Andre ağır ağır başını salladı: «Hayır, bırakmam. En azından, buraya niçin geldiğini ve kardeşime ne yalanlar uydurduğunu öğrenmeden bırakamam.» Andre en ufak bir hareket yapmaya fırsat bulamadan Rachel'in tokadı suratında patladı, ama genç kadının bileğini hâlâ bırakmamış hattâ büsbütün sıkmıştı. Leonie: «Andre, sevgilim...» diye söze başladı ve yalvarır gibi onun koluna dokundu, ama Andre'nin dikkati şimdilik sadece Rachel'in üzerinde toplanmıştı. Hırıldar gibi:

«Hiç değişmemişsin, belli!» dedi. «Bunu yapmak pek hoşuna gitti, değil mi? Beni tokatlamak? Az daha ben de sana el kaldıracaktım, farkında mısın?»

Rachel titriyordu: «Oh, bırak, bırak beni gideyim. Buraya gelmem çılgınlıktı zaten, budalalıktı.»

«Evet, doğru söyledin, haklısın.» Sonra Ramon'a baktı: «Sen söyle bakalım ne diye buraya gelmiş bu?»

Ramon cevap vermek için ağzını açtı, sonra vazgeçti, sadece başını sallamakla yetindi.

Andre sinsi sinsi güldü: «Haa, anlaşıldı. Bakıyorum, zavallı Ramon'u yeniden büyülemişsin. Ne çabuk! Seni buraya alması karşılığında ona ne vaat ettin acaba?»

Rachel bileğini onun elinden kurtarmaya çabalıyordu, bağırdı: «Çok kabasın!»

«Nedenmiş o? Foyanı ortaya çıkardım diye mi?»

«Bu senin düşüncen sadece. İşin aslı hiç de

sandığın gibi değil.»

«Yaa, demek öyle ha? Ama yanılıyorsun.» Birden karısının kolunu bıraktı. Rachel, acıyan bileğini ovuşturdu. Andre sözlerini sürdürüyordu: «Neyse, şimdi bu türden tartışmalara girmenin ne yeri, ne de zamanı.» Genç kadının parmak izlerinin hâlâ açık seçik belli olduğu yanağını elinin tersiyle sıvazladı: «Ramon, nerede kalıyormuş bu?»

Ramon omuz silkti: «Bilmiyorum, inan bana Andre, haberim yok.»

Andre bu kez Rachel'in allak bullak olmuş suratına baktı, kara kaşlarını kaldırdı, sordu:

«Tabii sen de söylemezsin?»

Rachel derin bir soluk aldı: «Neden söylemeyecekmişim? Üstelik seni yeterince tanıyorum. Ben söylemesem bile birkaç telefon konuşmasının, nerede kaldığımı öğrenmene yeteceğini biliyorum.» Saçlarını kulaklarının arkasına attı, düzeltti. «İmparator Otelinde kalıyorum. Körfez Caddesinin arkasındaki o küçük sokakların birinde.»

Andre'nin bakışları karardı. «Bilirim orasını, pansiyon bozuntusu bir yerdir! Üstelik pek de tekin bir otel sayılmaz. Kuzum, ne işin var orada? Ne diye doğru dürüst otellerden birine veya bir kulübe filan yerleşmedin? Karım olarak en azından...»

Rachel ona kötü kötü baktı: «Ama buraya karın olarak gelmedim ki ben! Adım Jardin, Bayan Jardin...»

Andre'nin suratı iyice asılmıştı. «Gene de, hâlâ karımsın, Rachel ve böyle kaldıkça...»

Rachel birden öfkeyle bağırdı: «Sakın beni

tehdide kalkışma, Andre! Ne yaptığım beni ilgilendirir anlaşıldı mı? Sadece beni, kimseyi değil.» Onu bile bile kışkırtmak istemiş ve başarmıştı da. Ama genç adamın gözlerinde alev alev yanan öfke onu birkaç adım gerilemeye zorladı.

Andre öfkesini yatıştırmayı başardı, Ramon'a döndü. «Gitmemiz gerekiyor Ramon. Leonie'nin annesiyle babası bizi bekliyorlar. Şu ek inşaatı görüşmeye gelmiştim ben, ama yarına kalsın.»

Ramon başıyla onayladı: «Olur, Andre.»

«Pekâlâ öyleyse.» Andre, Leonie'nin dirseğini hafifçe tuttu. Sonra Rachel'e bir göz attı. «Haa, Ramon! Şey, karımı oteline götürüver, olur mu?»

Ramon gene başını salladı: «Peki, Andre.»

«Âlâ.» Andre döndü, yürüdü. Rachel de başını öte yana çevirdi, onun bir an önce çıkıp gitmesini istiyordu. Ramon onları dış kapıya kadar geçirdi ve Andre'nin gorilleri yanlarına yaklaşırken seslerini duydu. Andre yanında muhafızları, başka bir deyişle gorilleri olmadan şuradan şuraya adımını atmazdı. Rachel tepeden tırnağa ürperdiğini hissetti. Bu sırada kapılar kapandı. Ramon odaya girip iç kapıyı da ardından kapadı. İşte o zaman, ancak o zaman Rachel kendini kapıp koyverdi, az önce oturduğu koltuğa adeta çöktü, yüzünü ellerinin arasına gömdü.

Ramon onun yanına gitti, önünde diz çöktü, ellerini zorla, yaşlar boşanan gözlerinden çekti. Yumuşak bir sesle: «Hey, neler oluyor kuzum?» diye sordu.

Rachel telaşlı parmaklarla gözyaşlarını sildi. Acınacak bir sesle inkâra kalkıştı: «Yok, yok bir şey... İşte, sadece, her şey beni...»

Ramon kaşlarını çattı. «Andre'nin sana karşı iyi davranmasını bekleyemezdin, değil mi? Elbette ki acımasız davrandı. Ama sen de ona karşı çok acımasız davranmıştın, unuttun mu?»

«Biliyorum, biliyorum. Ah, Ramon, kalkıp buralara kadar gelişim...» Umutsuzca omuzlarını kaldırdı. «Hepsi, hepsi boşunaymış. Artık ondan hiçbir şey isteyemem.»

«Peki, ne istemeye gelmiştin ki?»

Rachel başını salladı, alçak sesle: «Bunları konuşmamayı tercih ederim,» dedi.

Ramon acı acı gülümsedi, ayağa kalktı: «Ee, şimdi ne yapacaksın?»

Genç kadın da kalkmıştı: «İngiltere'ye döneceğim.»

Ramon onun hâlâ yaşlarla parıldayan yeşil gözlerinin ta içine baktı, baktı. Usulca: «Bana sadece şu kadarını söyle, para meselesi miydi?» dedi.

Rachel kızardı. Cevap vermekten kaçınarak: «Artık gitsem iyi olacak. Şey, bir taksi bulabilirim. Her şey için, her şey için teşekkürler, Ramon.»

Ramon başını salladı: «Burada taksi filan bulacağını sanıyorsan aldanıyorsun. Burası Londra değil, unutma. Hadi gel, arabam dışarda. Seni oteline götürürüm. Zaten Andre de benden bunu istememiş miydi?»

Rachel'in itiraz edecek hali yoktu. Birlikte yan kapıdan çıktılar, arabanın durduğu yere giderlerken yanıbaşlarında takım elbise giymiş, güreşçiyi andıran iriyarı biri peyda oluverdi. Rachel hayretle Ramon'a bir göz attı. İnanmamış gibi mırıldandı:

«Sen de mi?»

Ramon kendini savunurcasına omuz silkti, Karşılık verdi: «Dikkatli davranmak gerekiyor, özellikle geceleri. Henry hiçbir şeye karışmaz, merak etme.»

Rachel gene tam arkalarından yürüyen insan azmanı zenciye bir baktı. «Ama neden?» diye bağırdı. «Niçin?»

Ramon kocaman, beyaz bir otomobilin önünde durdu, anahtarını kilide soktu. Ön kapıyı açarak Rachel'i oturttu. Sonra kendisi arabayı dolandı, direksiyona, yanıbaşına oturdu. Henry de sessizce arkaya bindi. Rachel Ramon'a baktı, bir cevap bekliyordu, genç adam dedi ki:

«St. Auguste Burnundaki kumarhanenin sahibi olarak birçok düşmanım var.» Arabaya bir daire çizdirdi, yola çıktılar. «Müşterilerimin hepsi de kazanacak değil ya...»

Rachel inanmamış gibi ona bakıyordu. «Ama çok gülünç, akıl almaz bir şey bu! Ah, Ramon, ben seni Sanchez ailesinin içinde yaşadığı şu kafesin dışında sanıyordum, meğer değilmişsin!»

Ramon ona bir göz attı. Usulca sordu: «Hepimiz şu veya bu türden kafeslerin içinde yaşamıyor muyuz? Sen şimdi seçtiğin hayatı yaşıyorsun da daha mı özgürsün yani?»

Rachel hemen cevap vermedi. Dışarıya, o güzelim geceye baktı. Bir solukta, yol boyunca sıralanmış çeşit çeşit ağaçların, çiçeklerin iç gıcıklayıcı kokusunu ciğerlerine çekti; arabanın farları, onları pırıl pırıl aydınlatıyordu.

Sonunda dedi ki: «Hiç kimse sınırsız özgür değildir. Ancak özgürlük birçok şeyi içerir ve parmaklıkların ille de elle tutulur şeyler olması gerekmez. Bazıları parmaklığın olmadığı yerlerde de parmaklık koyarlar, kafes kurarlar.»

Ramon içini çekti: «Galiba Andre'yi kastediyorsun?»

«Evet, galiba öyle.»

«Ama o sadece senin için en iyi olanı istemişti.»

«Öyle mi sanıyorsun?» Rachel birden heyecanlanmıştı. «Beni aldı, beni bir kalıba soktu, beni denetledi. Onun tüm istediği ipte oynatabileceği bir kuklaydı, o kadar!»

«Mutsuz mu oldun yani?»

«Evet, evet.» Rachel'in sesi hırçındı.

Genç adamın kaşları çatıldı: «Ama onu seviyordun. En azından, öyle söylemiştin.»

«Evet, seviyordum!» Rachel alt dudağını kanatırcasına ısırdı. «Tabii, tabii sevdim onu. Ama sonra birden, sevdiğim adamın evlendiğim adama hiç mi hiç benzemediğini keşfediverdim!»

Ramon sabırsızlanmıştı: «Bulmaca gibi konuşuyorsun.»

«Hayır. Evlenir evlenmez, Andre beni Conchera'ya götürür götürmez, her isteğine boyun eğmemi beklemeye başladı!» Derin derin içini çekti: «Yalnız sokağa çıkmama bile izin yoktu artık.»

«Ama Andre Sanchez'in karısıydın. Sana bir kötülük gelebilirdi.» Ramon bunları gürler gibi söylemişti, Rachel bir an onun tıpkı Andre'ye benzediğini düşündü.

«Kim bana kötülük edebilirdi ki? Hiç kimse beni rahatsız etmedi. Kimse beni tanımıyordu. Ne diye Nassau'daki herhangi biri gibi davranamayacaktım sanki?»

Ramon gözlerini yoldan ayırmadan: «Bir çıkmazdayız,» dedi. «Sen beni anlamıyorsun, Andre'yi anlamıyorsun, ben de seni anlamıyorum.»

«Ama eskiden anlardın.»

«Eskiden çok daha gençtim. Herhalde şimdi olgunlaşmış olmalıyım, Rachel!»

Genç kadın, boğulur gibi, sordu: «Peki, ben olgunlaşmamışım, öyle mi?»

«Belki de öyle.» Rachel başını çevirdi, dışarıyı seyretmeye koyuldu. Bir daha konuşmadılar; ama otele vardıklarında, Ramon aralarına çöken o huzursuz sessizliği bozmaya karar vermiş olmalı ki:

«Biliyor musun Rachel, bir daha güldüğünü görebilmek için ne isteseler verirdim. Sana karşı duygularım her zaman saydamdı, açık seçik belli oluyordu. Hiç de değişmedi,» dedi.

Araba durmuştu, Ramon genç kadına döndü, kolunu kanepenin arkasına attı. Arkada oturan adamı sanki yok sayıyordu, ama Rachel öyle yapamazdı, ikisi başbaşaymış gibi rahat davranamazdı. Sadece dedi ki: «Çok iyisin, Ramon, çok naziksin. Eğer bu seni avutacaksa, içimi biraz rahatlattığını söyleyebilirim.»

Ramon tembel tembel onun yumuşacık saçlarına dokundu. Mırıldandı: «Güzel bir kadınsın, Rachel, bunu önce de söylemiştim sana. Andre seni boşarsa yeniden evlenir miydin?»

Rachel başını eğdi. Kaçamak bir karşılık verdi: «Bunu söylemesi güç.»

Ramon doğruldu, döndü, önüne baktı: «Evet, haklısın. Bağışla. İyi geceler, Rachel.»

«İyi geceler, Ramon.»

Rachel arabadan usulca indi. Bu lüks araba,

böyle bir sokakta epeyce kalabalığın toplanmasına neden olmuştu. Onun için Rachel hiç oyalanmadan, telaşla otele girdi. Otomobilin kayarcasına uzaklaştığını duyduğu zaman omuzları çöktü. Hepsi bu kadarcık mı olacaktı? Buralara kadar bunun için mi gelmişti sanki? Böylesine ağır bir yenilgiye, bir bozguna uğramak için mi? Yorgun yorgun başını salladı, odasına çıktı.

Londra'da kendisinden sorunlarının en yakın zamanda çözüleceği müjdesini bekleyen babasını düşündü. Acaba onsuz işleri yürütebiliyor muydu? Daha da önemlisi, banyo dolabına büyük bir özenle gizlediği şişeyi bulabilmiş miydi?

Yüzükoyun döndü, kendine acımak, gözyaşı dökmek istemiyordu işte. Kendine acımak hiçbir şeyi çözmezdi. Şu küçük otelin personeli de zaten onu yeterince merak ediyordu; onlara dedikodu fırsatı vermemeliydi. Gerçi artık bunun hiç önemi kalmamıştı, çünkü bu herhalde Nassau'da geçirdiği son gece olacaktı.

İ K İ N C İ   B Ö L Ü M

Zihnini allak bullak eden bütün düşüncelere karşın, Rachel gene de sonunda uykuya yenik düştü. Sabahleyin kapısının şiddetle vurulmasıyla uyandı. Önce nerede olduğunu hatırlamakta güçlük çekti, aldığı uyku ilacı aklını iyice

karıştırmıştı; ama yatağında doğrulup kalkarken her şey birdenbire, olanca acılığıyla canlanıverdi. Gözlerini kırpıştırarak başucundaki saate baktı, daha dokuza gelmemişti. Bu saatte kapısına gelen kim olabilirdi ki?

«Bir dakika!» diye seslenerek yataktan kalktı. Ayakucunda bıraktığı krem rengi ipek sabahlığı sırtına geçirdi, kuşağını alelacele bağlayarak incecik belini sıktı. Saçlarını elleriyle şöyle bir düzelttikten sonra kapıyı açtı, eşikte duran genç adama bir süre, bir şey anlamadan baktı. Kaşları çatıldı, onu bir yerden tanıyordu ama nereden? Hah, Andre'nin en küçük kardeşi Vittorio'ydu bu.

Bir iki adım geri çekilirken donuk bir sesle sordu: «Ne istiyorsun?»

Vittorio gülümsedi. Onu son gördüğünde on altı yaşlarında bir öğrenciydi. Şimdi ise bir delikanlı olmuş çıkmıştı, üstelik bütün Sanchez kardeşler gibi, yakışıklıydı da. Vittorio söylendi: «Ne biçim karşılama bu? Beni gördüğüne sevinmedin mi yoksa?»

Rachel içini çekti; yapmacık nezaket gösterilerinde bulunacak durumda değildi. «Pek sevindim sayılmaz,» dedi. «Niçin geldin?»

Vittorio içeri daldı, odaya bir göz gezdirerek yengesinin bavulunu yatağın üzerine koydu, açtı. Gülerek: «Hadi topla eşyalarını. Gidiyoruz,» dedi.

Rachel ona hayretle bakakalmıştı, sonra bu şaşkınlık yavaş yavaş yerini öfkeye bırakmaya başladı. Bağırdı: «Sen kendini ne sanıyorsun? Buraya gelip bana emir vermeye ne hakkın var? Evet, eşyalarımı toplayacağım, ama canım ne zaman isterse o zaman. Sonra da çekip gideceğim, dosdoğru havaalanına!»

Vittorio başını salladı: «Hiç sanmam, Rachel.»

«Ne demekmiş, hiç sanmam? Ben özgürüm, zenci köle değil. Yaşım da yirmi biri geçti. Canım ne isterse onu yaparım.»

«Hayır, yapamazsın. En azından, buradayken. Andre ağabeyim seni görmek istiyor; hemen, şimdi şu otelden çıkmanı istiyor.» Gülerek ekledi: «Dün gece aldıracaktı ama, patırtı çıkmasından korktu.»

Rachel tir tir titrediğini fark edince şaşırdı. «Ağabeyinle dün gece konuştum ben, bir daha görüşeceğimizden söz etmedik. Seni Andre'nin gönderdiğine inanmıyorum. Herhalde bu işte Ramon'un parmağı olmalı.»

Vittorio omuz silkti: «Neye inandığın beni ilgilendirmez, ama doğru söylüyorum, buraya beni Andre gönderdi.»

Rachel ürperdi: «Neden? Neden sanki birdenbire beni görmek istesin? Dün gece bana öyle gelmişti ki bir daha ömür boyu karşılaşmasak umurunda olmayacak.»

Vittorio buz gibi bir sesle: «Belki gene de öyle düşünüyordur. Ama demek seni görmeye razı olmuş, hadi gel.»

Rachel onu tersledi: «Hadi bakalım çek arabanı buradan. Ağabeyinin karşısında yalvarıp kendimi küçük düşürmeye hiç niyetim yok benim!» Ama bunları daha söylerken pişman olmuştu. Buralara kadar sırf gezmek için gelmemişti ki, babasına yardım etmek için gelmişti, değil mi? Böyle davranmamalı, inat etmemeli, boşuna gurura kapılmamalıydı.

Vittorio istifini bozmamıştı. Dedi ki:

«Andre benden, eğer benimle gelmeyi reddedersen, gerekirse zor kullanacağını sana söylememi istedi. Rachel, Andre güçlü bir adamdır. Söylediğini yapar, hiç kuşkun olmasın.»

Rachel de biliyordu bunu. New Providence'da Sanchez demek iktidar demekti, otorite demekti. Titremesin diye dudaklarını ısırarak, karşılık verdi: «Biraz yalnız bırak beni, bir duş alayım, eşyalarımı toplayayım.»

Vittorio başını eğerek: «Pekâlâ, sana yarım saat izin. Hazır ol,» dedi.

Çıkıp gitti. Rachel onun uzaklaşan ayak seslerini dinlerken düşünekalmıştı. Andre şimdi ondan ne istiyordu? Böyle çağırtmasının nasıl bir nedeni olabilirdi? Rachel'in buralara kadar sırf boşanma girişimini önlemek, planlarını suya düşürmek için geldiğini sanmıyor muydu? Peki o halde niçin onu bu otelden aldırıyordu? Karısıyla ne gibi bir alıp veremediği olabilirdi?

Rachel aşağı indiğinde, lokantaya bir göz attı. Karnı aç değildi ama, bir fincan kahve çok iyi gelecekti doğrusu. Vittorio düşüncelerini okuyormuş gibi dedi ki: «Hesabın ödendi, kahvaltın da hazır.»

Rachel itiraz etmek için ağzını açtı, sonra vazgeçti. Şimdilik Sanchez ailesinin himayesinde olduğuna göre, ne söylenirse yapması gerekiyordu. Vittorio ile birlikte otelden çıkarlarken bütün personel sanki onu uğurlamak için toplanmış, ardından merakla bakıyorlardı. Kendisini, gazetecilere gösterilmeden kaçırılmakta olan siyasal tutuklulara benzetti.

Dışarıda daracık sokakta, bir başka lüks otomobil onları bekliyordu. Bu defaki, çok açık mavi, üstü açık bir arabaydı. Vittorio onu arkaya oturttu, kendisi şoförün yanına geçti. Bavulunu taşıyan adam ise, bavulu bagaja yerleştirdikten sonra, hafifçe gülümseyerek genç kadının yanına oturdu.

Sabah aydınlığında Nassau rengârenk, pırıl pırıl görünüyordu. Yan sokaklar bile ziftle kaplı damlarıyla, soluk renkli duvarlarıyla ilgi çekiciydi. Çocuklar yola dizilmiş onları seyrediyor, köşebaşlarında yerliler öbek öbek toplanmış, çene çalıyorlardı. Caddeye çıktılar, sonra limana doğru saptılar. Sabahın bu saatinde liman çok hareketliydi; birkaç dakika için Rachel çevresindeki kalabalığa, canlılığa dalmış, buraya neden geldiği aklından çıkmıştı; acaba Vittorio onu nereye götürüyordu?

Tam bunu soracakken, koskocaman araba bir iskelenin başında durdu. Buraya bir açık deniz teknesi demirlemişti. İnce uzun, zarif bir yattı bu. Vittorio arabadan indi, Rachel'in de kapısını açıp inmesine yardım etti.

«Beni nereye götürdüğünü bilmeye hakkım var sanıyorum. Seni bana Andre'nin gönderdiği ne belli bakalım?» diye sordu Rachel.

Vittorio ellerini çaresiz bir hareketle açtı:

«Elbette, inanmamakta serbestsin. Ama gene de senin bileceğin iş. İnan bana, bizi Andre gönderdi. Hadi şimdi, bin bakalım şu yata! Seni Palmerina'ya götürüyorum.»

Rachel'in kaşları çatıldı: «Palmerina mı? O da neresi?»

Vittorio sabırsızlanmış gibiydi: «Ağabeyimin adası. Hadi, biniyor musun şimdi?»

Rachel içini çekti, ancak daha fazla karşı koymadı.

Yat, Sanchez ailesinin her şeyi gibi, son derece lüks ve rahattı. Bir erkek hizmetkâr daha vardı burada. Kamarada duvarlar boyunca yumuşacık banketler sıralanmıştı. Duvarlar da lambri kaplıydı.

Tekne hareket eder etmez Vittorio geldi, yanına oturdu, uzun uzun yengesinin yüzünü inceledi. Usulca sordu: «Ne düşünüyorsun? Öyle ciddisin ki!»

Rachel içini çekti. «Çok uzak mı? Yani, Palmerina diyorum.»

«Hayır, pek uzak sayılmaz. Belki bir saat sürer, hepsi o kadar. Çok mu sabırsızlanıyorsun?»

Rachel yüzünü buruşturdu: «Evet, öyle diyebilirsin. Beni neden görmek istediğini biliyor musun sen?»

«Hayır. Sadece herkes gibi ben de aldığım emirleri yerine getiriyorum.»

«Demek Andre hâlâ diktatör, öyle mi?»

«Aileyi o yönetir, evet. Ama böyle olması da gerekiyor. Ne de olsa o, ailenin reisi.»

«Biliyorum.» Rachel başını önüne eğdi. «Bir sigaran var mı?» İkisi de birer tane yaktılar, tüttürürlerken genç kadın sordu: «Ya annen? O nasıl, iyi mi?»

«Çok iyi, teşekkür ederim.»

«O da Palmerina'da mı oturuyor?»

Vittorio bir duman halkası savurdu: «Hayır, annem, ben ve İrena Veros'ta oturuyoruz. Palmerina'ya yakın, başka bir adada.»

Genç kadın sordu: «Peki, ya Lilaine ile Marcus, onlar nasıl?»

«Marcus evlendi, Rio de Janeiro'da oturuyor. Lilaine ise öldü.» Vittorio bunları duygusuz bir sesle söylemişti.

Rachel dehşetle bağırdı: «Öldü mü? Nasıl olur?»

Vittorio sigarasının ucunu seyrediyordu şimdi: «New York'a giderken yolda kaçırıldı.»

«Kaçırıldı mı! Ah, olamaz! Ama...» Rachel ne söyleyeceğini bilemedi.

«Evet, kaçırıp fidye istediler ve parayı ödedik. Ama polis de işe karışmıştı, sonunda rehineyi öldürdüler işte.»

Rachel inanamamış gibi, başını sallıyordu: «Ama öyle gençti ki! Ah, ne korkunç!» Gerçekten de inanılır gibi değildi. «Peki, adamları yakaladılar mı?»

Vittorio kendinden pek emin, cevap verdi:

«Evet, evet. Andre onların hesabını gördü.» Sanki Andre ne yaparsa doğru yapar gibi bir ifade vardı bu sözlerinde. Ama Lilaine'in ölüm haberi Rachel'i gerçekten çok sarsmıştı.

Bir süre sonra Vittorio ayağa kalktı, küpeşteye dayandı, eliyle bir ada gösterdi.

«Bak görüyor musun? İşte Palmerina orası.»

Yemyeşil, kumsalı yer yer ta denize kadar inen palmiye ağaçlarıyla dantel gibi bezenmiş küçük bir ada, masmavi suların üzerinde yükseliyordu. Tekneden, ada ıssız gibi görünüyordu; içerilere doğru gittikçe, alçak, bol ağaçlı tepeler yükseliyordu.

Yat, mercan kayaları arasından ağır ağır ilerlerken Vittorio yengesine bir göz attı: «Ee, umduğun bu değildi, değil mi?»

«Açık söyleyeyim, hayır. Andre'nin evi nerede?»
«İçeride. Bir kıyı gölü var, göreceksin.»
Yat iyice yaklaştı, usulca iskeleye dokundu, adamlar hemen palamarları attılar, bağladılar, Vittorio tahta iskeleye çıktı. Elini uzattı, Rachel'in de çıkmasına yardım etti. Genç kadın, bu uzun yolculuktan sonra, hâlâ denizdeymiş gibi, hafifçe sallanarak durdu.
Sonra çevresine bakındı. Her iki yönde de kumsal göz alabildiğine uzanıp gidiyordu. Karşıda, daracık bir yol iskeleden ağaçların arasına doğru uzanıyor ve bu dar yolda küçük bir cip bekliyordu. Vittorio yengesinin valizini aldı, cipe götürdü, yerinden inerek direksiyonu kendisine bırakan karaderili gence gülümseyerek selam verdi. Rachel de kayınbiraderinin yanına oturdu, şoför arkaya geçti. Sonra, yol boyunca birlikte geldikleri öteki iki adamı orada bırakarak uzaklaştılar.
Yol bir süre kıvrıla kıvrıla ağaçların arasında gittikten sonra tırmanmaya başladığında, cip de hızlandı. Tepedeki çamlığı aştılar, inişe geçtiler. Demek ev adanın öte yanındaydı. Bu arada Rachel, vadinin dibine yerleşmiş kıyı gölünü gördü. Birbirine sokulmuş damlardan, orada bir köy bulunduğu anlaşılıyordu. Daha geride, kıyı gölünün tam kenarında da kırmızı kiremitli damıyla Andre'nin evi seçiliyordu. Ta ötede bir kanal, kıyı gölünü denize bağlıyordu. Rachel bunu Vittorio'ya söylediği zaman delikanlı dedi ki:
«Evet, adayı dolanıp kanaldan kıyı gölünü geçerek de eve gidilebilirdi, ama bu geldiğimiz yol daha kısa. Üstelik ağabeyimden kesin talimat

almıştım, yoksa sana adayı denizden göstermek isterdim.»
Rachel bir şey söylemek gerektiğini düşünerek dedi ki: «Çok güzel. Conchera'dan da daha güzel hattâ.»
Vittorio kısaca: «Ulaşılması da çok daha güç.» dedi. «Burada mercan kayalıklarının arasından yalnız bir noktada geçilebilir, bizim geldiğimiz yerde. Andre'nin bir nöbetçisi var; köpekleriyle birlikte, gelirken gördüğümüz o ağaçların arasında bir evde oturur. O ev de Andre'nin evine telefonla bağlıdır. Andre'nin haberi olmadan hiç kimse Palmerina'ya gelemez.»
Rachel merak etmişti, elinde olmadan sordu:
«Ya hava yoluyla?»
«İmkânsız, ancak helikopterle gelinebilir Andre'nin bir helikopteri var tabii. Ama alan çok küçük ve kendi helikopteri orada bulunduğu sürece başkasının onu gafil avlaması olanaksız.»
Rachel kendi kendine söylenir gibi: «Desene, tam bir kale burası,» diye mırıldandı.
Vittorio onu duymuştu: «Evet, öyle de diyebilirsin, Rachel. Terslik etme böyle. Andre şimdi eskisi gibi değil, çok daha sertleşti. Onu sen böyle yaptın.»
«Ben mi?»
Rachel'in yanakları kıpkırmızı olmuştu. Kendini savunacak yerde saldırıya geçerek, adeta bağırdı: «Anlaşılan kocamı herkes benden iyi tanıyormuş. Andre sadece yeni bir mala sahip olmak istiyordu, o kadar; ancak bu defaki mal bir insan olacaktı!»
Vittorio ona yan yan baktı: «Buna sen de inanmıyorsun. Onun için, benim inamamı hiç bek-

leme.»

Rachel içini çekti: «H.r neyse bütün bunlar geçmişte kaldı artık. Şimdi onun Leonie'si var. Ha, aklıma gelmişken sorayım, kimdi bu kız?»

«Leonie mi?» Vittorio biraz düşündü: «Babasının Trinidad'da bir petrol imtıyazı varmış, büyük bir işletme. Kızın adı Leonie Gardner, ailesi Fransız kökenli Kanadalılardanmış galiba. Yani, New Providence'da çok zengin bir hayat sürüyorlar. Nassau yakınlarında bir evleri var.»

Rachel büyük bir ilgiyle dinlemişti: «Anlıyorum,» dedi. «Peki, peki ama Andre boşanmak için neden şimdiye kadar bekledi acaba? Madem bir süredir yeniden evlenmeyi tasarlıyordu, bu işi daha önce neden bitirmedi acaba?» Sesindeki hafif alaycı ifadeyi engelleyememişti. «Ne de olsa her şeyin çaresine bakmasını bilir, değil mi?» Sonra pişman oldu, dudaklarını ısırdı.

Vittorio'nun canı sıkılmışa benziyordu. Kısaca: «Evlenmeye niyetleneli çok olmadı ki! Açık söyleyeyim, ben onun yerinde olsam evliliğe... Neyse. Zaten Andre ille de bir kadınla evlenmek zorunda değil ki. Hele...» Sustu, sonra ekledi: «Allah kahretsin, ne demek istediğimi anladın işte!»

Rachel başını önüne eğdi. «Peki, çok ilişkisi oldu mu? Yani, kadınlarla demek istiyorum?»

Vittorio içini çekti: «Ağabeyimi pek küçümsediğini her fırsatta söylemekten çekinmeyen birisin ama, onun işleriyle çok yakından ilgileniyorsun doğrusu.» Bunları alay eder gibi söylemişti.

Cip şimdi gölün kıyısında ilerliyordu. Genç kadın tam ortada demirlemiş bir yat gördü. Bu,

Andre'nin yatı olacaktı. Andre çok iyi, usta bir denizciydi; eskiden, evde olduğu zamanlar birlikte pek tatlı gezilere çıkmışlardı. Boğazına bir şey düğümlenir gibi oldu. Hangi nedenle olursa olsun Bahama Adalarına, New Providence'a, hele Palmerina'ya gelmemiş olması gerektiğini düşündü.

Eve yaklaşırlarken burasının iki katlı, yeşil pancurlu, krem rengi bir bina olduğunu gördü. Adalarda çok bulunan çeşit çeşit, renk renk çiçeklerle bezenmiş bahçenin ortasında, uzun palmiye ağaçlarının gölgesindeydi. Vittorio cipi alçak bir verandaya çıkan birkaç basamaklı merdivenin tam önünde durdurdu.

O anda, ardına kadar açık kapıların önünde gözalıcı kırmızı bir elbise giymiş, önüne pırıl pırıl beyaz bir önlük takmış, karaderili bir kadın, belirdi. Kadın gözlerine inanamıyormuş gibi bakakalmıştı. Rachel bir yaşlıca kadına, bir Vittorio'ya göz attı, bağırdı:

«Ah, Pandora'ymış bu!» Çok sevinmiş gibiydi.

Vittorio başıyla evet derken Pandora da bir sevinç çığlığı koyverdi, paldır küldür basamakları inip onu karşılamaya koştu. Bir yandan da durmadan:

«Ah, Bayan Rachel! Bayan Rachel! Döndünüz demek!» diye söyleniyordu.

Rachel birdenbire kendini ayı gibi güçlü kolların arasında buluverdi, zorlukla geri çekilirken: «Ah Pandora'cığım, seni gördüğüme ben de çok sevindim. Her şey, her şey değişmiş, senden başka!» diyordu.

Pandora'nın gözleri yaşarmıştı: «Ama Bay Andre! O da değişmedi. Ah, döndüğünüze kimbilir

ne kadar sevinecek, Bayan Rachel!»

Bu içten karşılama nerdeyse Rachel'i de ağlatacaktı, ama istifini bozmamaya, oldukça tabii görünmeye çalışarak, cevap verdi: «Ben kalmaya gelmedim ki, Pandora. Sadece ziyarete geldim, o kadar.»

Pandora'nın yüzü değişiverdi. Ağzı bir karış açık: «Kalmaya gelmediniz mi?» dedi. «Peki öyleyse niye geldiniz?»

Rachel içini çekti: «Uzun hikâye, Pandora'cığım, başka zaman anlatırım.»

Vittorio da yanlarına gelmişti. Bir yengesine, bir Pandora'ya baktı. «Ağabeyim nerede?»

Pandora eliyle işaret etti: «Orada, arkada. Teknelerin yanında. Geldiğinizi haber vereyim mi?»

Vittorio başını salladı: «Hayır, sen rahatsız olma. Biz ineriz aşağıya. Hadi gel, Rachel. Evin içinden geçelim. Daha çabuk gideriz.»

Rachel onunla birlikte basamakları çıkıp mermer döşeli hole girdi. Sağda ve solda kemerli kapılar salona ve yemek odasına açılıyordu. Kapıların bazıları kapalıydı, ama açık olanlardan odaların içinin son derece zevkli döşenmiş olduğu görülüyordu. Vittorio'yla holü boydan boya geçerek, bir başka kemerli kapıdan soluk renkte mozayik taşlarıyla döşeli bir başka avluya çıktılar. Avlu genişti; basamaklarla çimenlere, çiçek bahçelerine iniliyordu. Tahta bir iskelenin yanıbaşına çam kütüklerinden bir kayıkhane yapılmıştı. İşte Andre Sanchez'i orada buldular. Koyu renk bir şort ve gömlek giymişti; gömleğinin önü beline kadar açıktı. Andre başıyla selam verdi. Yağ içindeki ellerini bir paçavraya sildi, yanında çalışan adama birşeyler

söyledikten sonra, siyah saçlarını geriye doğru sıvazlayarak ağır ağır yanlarına geldi.

Gereksiz yere: «Demek geldin?» dedi.

Rachel dudağını ısırdı: «Seçeneğim yoktu ki!»

Andre gülümser gibi yaptı. «Hayır yoktu, değil mi? Pekâlâ Vittorio, bundan sonrasını bana bırak sen. Hemen Nassau'ya dönmeni, gidip Kington'u görmeni istiyorum.»

«Peki. Ya Ramon ne olacak?»

Andre düşünceli gibiydi: «Ramon'u sonra ben görür, konuşurum. Ne yapacağını biliyorsun, değil mi?»

«Elbette.»

«Âlâ.» Andre başının bir işaretiyle gitmesine izin verirken, Vittorio Rachel'e tatlı tatlı gülümsedi, sonra gül bahçelerine daldı, evi dolandı. Andre'yle yalnız kalan Rachel'in sanki dili tutulmuştu. Andre'nin bir işareti üzerine peşine takıldı, eve yürüdüler.

İçeri girince Andre onu evin arka cephesine, göle ve ağaçlara bakan serin bir salona götürdü. Özür dileyerek onu yalnız bırakıp odadan çıktı. Rachel camlı kapıların önündeki kırmızı deri kaplı bir koltuğa yerleşti, sigarasını yaktı.

Andre döndüğünde ellerini yıkamıştı. Gidip zili çaldı, sonra gelip Rachel'in karşısındaki koltuğa oturdu. Az sonra içeri giren uşaktan kahve istedi; sonra yanındaki masanın üzerinden yaprak sigarası kutusunu aldı. Rachel onu göz ucuyla süzüyordu. Bir akşam önce, çok heyecanlıydı, pek dikkat edememişti. Ama şimdi, kocasına bakmaktan zevk duyduğunu anlıyordu işte. Kolları, bacakları güneşten iyice yanmış, koyu kes-

tane rengini almıştı. Göğsü, kıllardan, daha da kararmış görünüyordu. Bu karanlığın içinden parlayan gümüş bir madalyon Rachel'in gözünden kaçmadı. Andre giyinmeye bile gerek görmemişti, genç kadın bunun ne anlama geldiğini çıkartamıyordu; acaba kocası onu şaşırtmak için, bile bile mi böyle davranıyordu? Oysa Rachel'in kendini iş görüşmesine benzer bir karşılaşmaya hazırladığının farkında olmalıydı.

Az sonra Rachel, heyecandan titreyen bir sesle: «Buraya neden geldiğimi bilmiyorum!» dedi.

Andre yaprak sigarasını dişlerinin arasına sıkıştırdı.

«Yaa, demek bilmiyorsun?»

Rachel kesik kesik soluk alıyor gibiydi: «Bilmediğimi sen de biliyorsun pekâlâ. Şey, dün geceden sonra, benimle nasıl konuşabiliyorsun, şaşıyorum doğrusu!» Sesinde hem öfke, hem de meydan okuma vardı.

Andre omuz silkerek ondan uzaklaştı, Rachel'in solukları da düzelir gibi oldu. «Dün gece beni gafil avladın, boş bulundum. Budalaca, ne diyeyim, öfkemi, evet öfkemi bastıramadım.»

Rachel derin bir soluk aldı: «Ya şimdi?»

«Şimdi mi?» Döndü, genç kadına baktı. «Şimdi, düşünmeye zaman buldum, düşünüp her şeyi yerli yerine oturttum. Dün akşamki davranışımın tamamen irade dışı olduğunu anladım.»

«Anlıyorum. Demek ki insan yerini gene hesap makinesine bıraktı, öyle mi? Normali de bu!»

Andre istifini bozmadı. «Görüyorum ki öfken hâlâ geçmemiş, Rachel.» Gözlerinde alaycı bir parıltı vardı. «Ama neden? Seni öfkelendirecek

ne yaptım ki ben? Tabii hayatta kalmak, ölmemek dışında.»

Rachel'in yanakları kızardı. «Korkunç bir şey bu, nasıl söyleyebilirsin ki?»

Andre'nin bakışları karardı. «Nasıl mı? Beş yıl önceki davranışların beni yıkmayı amaçlıyordu ama, değil mi?»

Rachel başını öne eğdi: «Bir kukla sahibini nasıl yıkabilir ki?»

Andre bir çığlık atarak ona doğru yürüdü. Bu sakin sözler besbelli, en ağır hakaretlerden daha etkili olmuştu. Neyse ki tam o sırada uşak elinde kahve tepsisiyle içeri girdi; Rachel de koltuğuna dönüp, oturdu. Uşak tepsiyi Rachel'in yanıbaşındaki alçak masanın üzerine bırakınca, genç kadın ister istemez kahve servisini yapmak zorunda kaldı, gümüş kahve ibriğini tutan parmakları titriyordu.

Uşak odadan çıkarken, Rachel sordu: «Süt, şeker alır mısın?» Andre başını salladı:

«Hayır, sütsüz, şekersiz.» Bunun üzerine Rachel kahveyi fincana boşaltıp ona uzattı, ama gözlerini kocasının bakışlarından kaçırmaya gayret ediyordu.

Andre oturmamış, açık kapının önünde dikilmiş, dışarıyı, gölü seyrediyordu. Rachel ona doğru bir göz attı; dışarıdan gelip altın renkli perdelerden süzülerek içeri dolan ışıkta profili açık seçik belli oluyor, yüzündeki sonsuz güç ifadesi, çenesindeki kararlı çizgi, yanaklarının çıkıntısı gözler önüne seriliyordu.

Rachel sinirlerinin kopacak derecede gerildiğini hissettiği an Andre gene ona döndü ve Rachel onun kendini toparlamış olduğunu anladı.

Boş fincanını tepsiye bırakan Andre, yaprak sigarasını yeniden yakıp derin bir nefes çekti. Sonra geldi, karşısına dikildi. Derin düşüncelere dalmışçasına Rachel'e baktı.

Rachel ürperdi, fincanı elinden bırakırken tepsiye biraz kahve döküldü. Sigara aramaya başladı, ama Andre atik davranmış, masadaki kutuyu açıp uzatmıştı. Rachel sigarayı alınca çakmağını da uzattı, karısının sigarasını yaktı.

Kendi de yaprak sigarasından derin derin nefesler çekerken sordu: «Şimdi, söyle bakalım, neden bu kadar sinirlisin?»

Rachel hiç gerekmediği halde sigarasının külünü tablaya silkeledi. Ters ters: «Beni sinirlendirmek için ne mümkünse yaptığına göre, bunu sorman yersiz düşmüyor mu?»

«Ben mi seni sinirlendiriyorum?»

«Elbette. Aman Andre, benimle söz düellosuna girişmekten vazgeç de beni neden buralara getirttin onu söyle, bitsin.»

Andre karşısındaki koltuğa yerleşti, bacaklarını açtı. «Nassau'ya beni bulmak için gelen sensin. İnkâr etmek zahmetine katlanma sakın. Ramon söyledi bana. İngiltere'den ayrılmadan önce benden herhangi bir haber almamış olduğuna inandığını da söyledi. Buraya geliş nedenlerin de kişiselmiş, yani sana göre kişisel, öyle dedi.»

Rachel başını öne eğdi: «Sana bir şey söylemeye hakkı yoktu ki!»

«Neden? Niyetin neydi peki? Bana neden geldiğini bile söylemeden gerisin geriye dönecek miydin yoksa?»

«İlle de bilmen gerekiyorsa, evet.»

Andre başını salladı: «Hep eski onurlu, kibirli Rachel. Bir şey istemekten asla hoşlanmayan Rachel!»

«Evet, seni görmeye gelmiştim. Senden bir şey isteyecektim, buna hazırdım. O sonsuz iktidar sahibi, güçlü Andre Sanchez'in önünde diz çöküp yalvarmaya, kendimi küçük düşürmeye hazırdım, evet! Ama unutma ki benim bile duygularım vardır!»

«Ya, demek ben duygusuzum, öyle mi? Rachel, senin kadar insanı kolayca çileden çıkarabilen kadın görmedim ben! İşte karşına bir fırsat çıktı, benimle aklı başında biri gibi oturup konuşabilirsin, ama sen ne yapıyorsun? Bak söyleyeyim. O boş gururuna, o küçük düşürülme korkuna, kendi duygularına öylesine bencilce, sımsıkı sarılmışsın ki, gözün dünyayı görmüyor, işte hepsi bu!»

Rachel sendeleyerek ayağa kalktı. «Bu tartışmayı sürdürmenin ne gereği var ki?»

Andre gözlerini kıstı, ona baktı: «İngiltere'ye dönmek mi istiyorsun yoksa?»

Rachel döndü, dayanacak bir şey aradı, koltuğun arkasına tutundu. Budalanın tekiydi o, çılgın budala, işte karşısına fırsat çıkmıştı, ama o ne yapıyordu? Bu fırsatı bile bile tepiyordu. Gururu bundan yararlanmasını önlüyordu.

Babasına verdiği söz aklına gelince soluğu kesilir gibi oldu. Şu boş, budalaca gururu yüzünden babasının geleceğini nasıl tehlikeye atabilir, mutluluk şansını nasıl çiğneyebilirdi? Kurumuş dudaklarını diliyle ıslatmaya çalıştı. Böyle davranmasının bir yararı olmayacaktı. Omuzlarını gerdi. Andre en azından bu konuda haklıydı. Çok

bencilce davranıyor, yalnız kendini, kendi gururunu düşünüyordu, evet. Ama şu buyurgan tavırlarını başkasına saklamasını söylemek, şu kayıtsız nezaket maskesini alaşağı etmek isteği de doğrusu bir ateş gibi içini yakmıyor değildi. Yine de bu isteğini bastırmayı başardı, güçlükle dedi ki: «Söylediklerini düşündüm. Belki de haklısın, fazla duygusal davranmış olabilirim.»

Andre koltuğunda arkasına yaslandı, onu iyiden iyiye incelemeye koyuldu. Acaba neler düşünüyordu, böyle yelkenleri suya indirmesi ona ne gibi bir zevk vermişti, Rachel merak ediyordu. Onun yerinde olsaydı genç kadın böylesine soğukkanlı davranabilir miydi acaba? Hiç sanmıyordu. Kendini tutamaz, sitemler yağdırırdı herhalde. Ama Andre sadece omuz silkmekle yetindi:

«Pekâlâ Rachel, otur da anlat bakalım bana, niye geldin?» dedi.

Rachel koltuğa otururken onun kendisine böylesine dikkatle bakmasından hiç hoşlanmadığını düşünüyordu. Gözleri böyle yüzünde, vücudunda dolaşırken doğru dürüst düşünebilmek bile güçtü. Kadın olarak kocasının onu hâlâ çekici bulup bulmadığını da merak etmiyor değildi doğrusu.

Nereden başlayacağını kestirmek zordu, bu yüzden ağır ağır: «Şey, mesele babam,» dedi.

Andre hiç şaşırmış görünmedi. Kısaca: «Her zamanki gibi,» demekle yetindi.

Rachel irkildi, sonra içini çekti: «Evet, her zamanki gibi.» Sesini zorla, yükseltmemeye çalışıyordu. «Sana nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum.»

Başını umutsuzca salladı. «İlk duyduğumda ben kendim de inanamamıştım.» Düşüncelerini ifade edecek sözcükleri arıyordu şimdi: «Şey, dükkânla ilgili, daha doğrusu dükkândaki antika eşyayla.»

Andre gene öne doğru eğildi: «Devam et. Baban borca mı girdi? Yoksa dükkân zarar mı ediyor? Antikacılık oldukça tehlikeli, güvenceden uzak bir iştir, ama orasını satın aldığımızda baban da biliyordu bunu.»

Rachel dudaklarını sıktı: «Evet, evet, biliyordu. Ama ah, keşke sadece para işi olsaydı! O zaman belki dükkânı satar, kurtulurduk!»

Andre soğuk bir ifadeyle sordu: «Bana sormadan, haber vermeden mi?»

Rachel içini çekti, ona hatırlatmak gereğini duydu: «Dükkânı babama vermiştin sen.»

«Evet, orasını ben de biliyorum. Ama geçim kaynağı olmadan baban ne yapardı ki? Nasıl yaşardı? Hattâ, sen nasıl geçinirdin?»

Rachel omuz silkti: «Sen dükkânı satın aldığın zaman annem yeni ölmüştü, babam da kendine acıyan biri olmuş çıkmış, kendini içkiye vermişti, unutmak için.» Gene içini çekti: «Sen ona eski öz saygısını kazandırdın, onu dükkâna yerleştirdin, yeniden insanlığına döndürdün.»

Bu kez omuz silkme sırası Andre'ye gelmişti:

«Peki sonra ne oldu? İşler neden yürümedi? Yeniden içkiye mi başladı yoksa?»

Rachel ellerini iki yana açtı: «On sekiz ay kadar önce işler pek iyi gitmemeye başlamıştı zaten. Babama bazı adamlar musallat olmaya başlamışlar, kim olduklarını bilmiyorum ama ona bir tür alışveriş önermişler. Onların getireceği

bazı öteberiyi satacak olursa babama komisyon vereceklerini söylemişler. Yüklü bir komisyon.»

«Aman Tanrım!» Andre nefretle yüzünü buruşturarak ayağa kalktı. Mırıldandı: «Demek böyle! Senin haberin var mıydı?»

Rachel şiddetle başını salladı: «Tabii ki hayır. Bilseydim böyle bir anlaşma yapmasına izin verir miydim sanıyorsun?» Omuzları çöktü: «Üç hafta öncesine kadar benim bir şeyden haberim yoktu ki! İşte o zaman babam bana olan biteni anlattı. Ben yokken dükkâna polis gelmiş. Gerçi babamı açık açık hiçbir şeyle suçlamamışlar, ama çok korkutmuşlar. Uzun sözün kısası, babam bir daha bu adamların mallarını satmaya yanaşmadı, onlar da şimdi babamın foyasını meydana çıkarmakla tehdit edip şantaj yapıyorlarmış!»

Andre hiçbir şey söylemedi, içkilerin durduğu, dolaba gitti, bir bardak aldı, viski doldurdu, bir dikişte içti bitirdi. Sonra bir yaprak sigarası daha yakıp Rachel'in yanına geldi. Canı sıkılmış gibiydi:

«Demek sen de kalktın, beni bulmaya geldin?»

«Evet.» Rachel ellerini ovuşturup duruyordu. «Çok üzgünüm, ama başvurabileceğim, yardım isteyebileceğim başka kimsem yok ki.»

Andre kızgın, söylendi: «İyi ama ne diye on sekiz ay önce, işler ters gitmeye başladığı zaman gelmedin?»

Rachel başını salladı: «Bilmiyorum. Herhalde başlangıçta pek ciddiye almamış olacağım. Her şeyin yoluna gireceğini sanmıştım. Yoluna girmeye başlayınca da paranın nereden geldiğini sormak gereğini bile duymadım.»

«Peki, ya sana benim gönderdiğim para? O ne

oldu?»

Rachel dudaklarını ısırdı: «Onu da kullanıyorduk. Babamın şuraya buraya gitmek için bir arabaya ihtiyacı vardı. Sonra biraz da konuk filan ağırlaması gerekti.»

«Demek parayı baban harcadı, öyle mi?» Andre'nin sesi çok sertti.

Rachel kaçamağa sapmak istedi: «Birazını.»

«Sen şuna çoğunu desene. Şimdi de herhalde gene şişeden medet umuyordur, değil mi?»

Rachel omuzlarını kaldırdı, çaresiz kabul etti: «Evet, arasıra. İçmemeye çalışıyor, gerçekten kendisiyle çok savaşıyor! Ama ne yapsın, her iş ters gidiyor işte.»

Andre acımasızca taklit etti: «İçmemeye çalışıyormuş. Baban doğuştan kaybetmeye mahkûmdur.»

«Ama bu onun suçu değil ki!»

«Hayır değil, ne var ki, benim suçum da değil. Seninle tanıştığım zaman, babanı bir felaketten kurtarma çabasındaydın! Şimdi de başka bir felaketten kurtarma çabasındasın! Hepsi de kendi suçu, kendi kabahati! Nasıl bir işe atıldığını, başını nasıl bir belaya soktuğunu bilmesi gerekirdi. Tıpkı annen öldüğü zaman içkiye sarılmanın hiçbir yararı olmayacağını bilmesi gerektiği gibi.«

Rachel babasını savunmak zorunda hissetti kendini. «Annem öldüğü zaman babam da işsiz kaldı, biliyorum. Ama Bay Lorrimer babamın annemin ölümüyle ne derece sarsıldığını anlamamıştı ki! O yüzden ona yol vermişti.»

Andre kuşkuyla ona baktı. «Evet, haklısın, Lor-

rimer anlamamıştı. Ben de anlamıyorum işte! Tıpkı senin de beni hiçbir zaman anlayamadığın gibi!»

Rachel ayağa kalktı: «Demek ki bize yardım etmeyeceksin?»

Andre'nin bakışlarında şimşekler çaktı: «Dur bakalım, hemen sonuçlar çıkarmaya kalkma. Böyle bir şey söylemedim.»

Rachel savunmaya geçmişti: «Ama ima ettin.»

«İma etmişim! Ne demekmiş ima etmek? İma etmek pek çok şey anlamına gelebilir.» Parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. «Buralara kadar gelmişsin, bana kayınbabamın son beş yıldır beni dolandırdığını açık açık söylüyorsun, elbette ben de bir tepki göstereceğim!»

«Bana gönderdiğin para benimdi ama.»

«Tamam, senindi. Ama sen harcayamadın, değil mi? Burada seçtiğin otelin yerine bakılırsa biriktirememişsin de! İmparatoriçe Oteliymiş!» Bu son sözleri tükürür gibi söylemişti.

Rachel elini boğazına götürdü. «Burada kalmamın bir yararı olacağını hiç sanmıyorum. Herhalde, herhalde Londra'ya dönsem iyi olacak. Her şey bir yana burada daha uzun süre kalabilecek param yok.»

Andre öfkeyle söylendi: «Parası yokmuş! Bir daha bunu duymayayım. Üstelik birkaç gün daha buradan ayrılamazsın, onu da bil.»

Rachel ona bakakalmıştı. «Peki, söyler misin bana, nerede kalacağim?» Kendini toparladı, doğruldu. «Kardeşinle adamları otelle ilişkimi kestiler bile.»

Andre ona dikkatle baktı. «Veros'ta annemin

yanında kalabilirsin. Palmerina'dan pek uzak olmayan bir ada orası da.»

Rachel'in soluğu kesilir gibi oldu: «Annenle kalamam, imkânsız.»

«Nedenmiş o? Burada olduğunu biliyor.»

Rachel saçlarını geriye, kulağının arkasına attı. «Bütün olan bitenlerden sonra, bunun imkânsız olduğunu senin de bilmen gerekir, değil mi? Herhalde annen bunca olaydan sonra beni görmek bile istemeyecektir.»

Andre oralı olmamıştı, diretti. «Gene de, annemin yanında kalacaksın, işte o kadar.»

«Artık bana emir veremezsin sen, Andre.»

«Veremez miyim sanıyorsun? Ama bu meselede galiba verebilirim. Elbette, burada kalmak istersen o başka.» Bakışları birden karardı, parmaklarını onun çıplak kolunda gezdirdi. «Fena da olmazdı hani, eğlenceli bile sayılırdı. İnsanın karısını metres tutması!»

Rachel, yanaklarının alev alev yandığını hissetti. Duygularını belli etmemek için kabalığa sığınmayı uygun görmüş olmalı ki, uluorta soruverdi: «Nasıl olsa bir metresin var ya?»

Andre'nin kaşları kalktı. Sözcükler ağzından tek tek, açık seçik döküldü: «Ama senin gibi şirretine bir daha hiç rastlayamadım, Rachel.» Genç kadın, bu aşağılayıcı sözler karşısında iyice sarsıldı, arkasını döndü; ondan gerçekten nefret ediyordu.

Güçlükle duyulur bir sesle, mırıldandı:

«Şey, annenin yanında kalırım, peki.»

«En doğrusunu yapmış olursun.» O anda Rachel kocasının bu oyunu, sırf kendisi hakkında ne

düşündüğünü ortaya koymak için oynadığını anladı. Yoksa evinde kalmasını filan istediği yoktu herhalde. Ömründe ilk kez, böylesine bir duruma düşmesine neden olduğu için babasına diş biledi. Bir zamanlar kendisi için dünyanın ekseni olan, şimdi ise ona evinde çalışan bir hizmetçi kız kadar bile değer vermeyen erkek tarafından hakarete uğramış, gururu ayaklar altına alınmış, çiğnenmişti.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Palmerina'dan Veros'a kadar Andre'nin kullandığı helikopter alana, annesini evinin pek yakınına konar konmaz, Rachel titreyen bacaklarla, heyecandan adeta midesi bulanarak indi. Nasıl karşılanacağı konusunda en küçük bir fikri yoktu. Olup bitenlerden sonra Andre'nin annesinin ona karşı uygarca davranacağına aklı bir türlü kesmiyordu. İnmesine yardım eden, Andre'nin gorillerinden Gilroy'a teşekkür etti, sonra başını çevirip kocasına bir göz attı.

Andre, yere, yanıbaşına atladı, sonra öteki adamı Sheridan'a talimatını verdi, döndü, derin düşüncelere dalmış karısına baktı.

Sabırsızlanır gibi olmuştu: «Ne o? Korkudan kaskatı kesilmişsin? Neden? Annemden hoşlandığını sanırdım oysa. Ne de olsa ikiniz de İngilizsiniz, değil mi ya?»

Rachel içini çekti. «Tabii, anneni severim. Şey, sadece, ne de olsa, onun oğlusun işte!»

Andre omuz silkti, genç kadının koluna girdi; uzakta görünen eve doğru yürürlerken alçak sesle dedi ki: «Ama sen de hâlâ gelinisin!»

Rachel ona baktı. Sertçe: «Pek uzun süre için değil,» diyerek başını önüne eğdi.

«Belki de haklısın.»

Rachel dudağını ısırdı: «Andre, Lilaine için, diyecektim ki...»

Bakışları bir şey belli etmeyen Andre onun sözünü kesti: «Ne diyecektin?»

«Vittorio söyledi. Çok üzüldüm. Sana şunu soracaktım, annene ondan söz etmeli miyim, etmemeli miyim?»

Andre bir süre düşündü. Sonunda cevap verdi: «Annem işin en kötü yanını atlattı artık. Üç yıl az bir zaman değil. Ama belki de en iyisi, bırak zamanı gelince konuyu o açsın.»

Rachel başını salladı: «Ama neden, neden oldu bu? Çılgınca bir şey!»

Andre'nin bakışları karardı. Haşin bir sesle sordu: «Oysa sen, akıl almayacak şeylerin de olabileceğini hiç kabul etmezsin, değil mi?»

Tam o sırada, ta uzaktaki evden bir küçük kız çocuğu ok gibi fırladı. Onlara doğru koşuyordu. Üç dört yaşlarında olmalıydı. Pembe yanaklı, siyah kıvırcık saçlı, tostoparlak, şipşirin bir çocuktu bu. Rachel şaşkın, Andre'nin yüzüne baktı.

«Kim bu çocuk?» diye sordu. «Ne kadar tatlı şey!»

Andre Rachel'e döndü, donuk bir sesle karşılık verdi: «Bu Maria, kardeşim Marcus'un kı-

zı, Marcus'la Olivia'nın.»

Rachel güçlükle yutkundu: «Ya! Onlar da burada mı oturuyor?»

«Hayır, Avrupa'ya tatile gitmişlerdi de Maria babaannesiyle kalıyor. Öyle değil mi, Maria?» Çocuğa gülümsediğinde karısına bakarken gözlerinde beliren o buz gibi dondurucu bakış tamamen değişmişti: «Uslu bir kız oldun mu bakayım?»

Andre'nin bu davranışına aldırış etmemeye çabalayarak Rachel de küçük kıza yanaştı, gülümsedi. «Merhaba Maria, seninle tanıştığıma çok sevindim,» dedi.

Maria sessizce onu süzdü, sonra amcasına dönüp sordu: «Kim bu?»

Andre kaşlarını çattı, istemeye istemeye: «Rachel yengen.» demek zorunda kaldı.

Çocuk şaşırmıştı, bağırdı: «Yengem mi? Peki Leonie yengem, o nerede?»

Rachel'in yanakları kıpkırmızı olduysa da, Andre'ye bir şey belli etmemeye çalıştı. Çocuğun önünde çömeldi, dedi ki: «Leonie yengeni de başka bir gün görürsün. Şimdi lütfen beni babaannene götürür müsün? Onu da görmek istiyorum.»

.Maria başını kaldırdı; bir amcasına, bir Rachel'e baktı, sonra: «Peki,» diyerek genç kadının elini tutmasına izin verdi: «Buraya kalmaya mı geldiniz?»

«Bir süre. Sen burada kalmaktan hoşlanıyor musun?»

«Ah, evet.» Maria'nın kaşları çatılmıştı: «Sizin bana arkadaşlık edecek çocuklarınız var mı?»

İçini çekti: «Burada Tottie'den başka oynayacak kimseyi bulamıyorum, o da pek hızlı koşamıyor.»

Andre önlerinden yürüdü. Eve vardıklarında kapıya bir genç kadın çıktı, elini gözlerine siper ederek onların yaklaşmasını seyretti. Rachel onu tanıdı, görümcesi İrena'ydı. İrena kendisinden biraz daha büyüktü; şimdi yirmi yedi, yirmi sekiz yaşlarında olmalıydı. Uzun boylu ve oldukça zayıftı; köşeli bir yüzü vardı; ailenin öteki üyelerine hem benzer, hem benzemezdi. Belki de evlenmemiş olmak onun ruhunu karartmıştı. Rachel onu tanıdığında evlenecek çağdaydı, ama Sanchez ailesinin öteki üyeleri kadar alımlı ve çekici olmadığının farkındaydı ve bundan nefret ettiği belli olurdu. Rachel'den hiç hoşlanmamış, gene de onu yenge olarak kabullenmek zorunda kalmıştı. Sonunda Rachel, o müthiş kavgadan sonra Andre'yi terk edip İngiltere'ye dönmeye kalkışınca İrena ona seve seve yardım etmişti. Beş yıl öncesinin o korkunç günü aklına geldiği zaman Rachel, şu öğle sıcağında bile ürperdi ve İrena'nın, geçici bir süre için bile olsa, yeniden buraya gelişini nasıl karşılayacağını gerçekten çok merak etti.

Andre kızkardeşini selamladı, İrena da Rachel'e sadece başıyla soğuk bir selam verdi. İkisi için de hiçbir anlam taşımayacak olan boş karşılama sözlerini söylememeyi pek güzel başardı.

Ağabeyine döndü: «Annem öğle yemeğini sizin için bekletti. Geciktiniz,» dedi.

Andre sabırsız, omuz silkti. Kaçamak bir karşılık verdi: «İşlerim çıktı.» Sonra hâlâ Maria'yı elinden tutan Rachel'e baktı, çocuğa dedi ki: «Ha-

di Maria, git çabuk Tottie'yi bul. Herhalde seni arıyor olmalı.»

Maria içini çekti, ama söz dinledi. Onlar eve girerken, Rachel'e belli belirsiz gülümseyerek ağır ağır uzaklaştı. Rachel'in yüreği burkuldu, sonra kendini toparladı, çevresine bir göz gezdirdi. Serin holü, her yere yerleştirilmiş vazolardaki çiçeklerin mis gibi kokusu sarmıştı. Hol, evin önünden arkasına kadar giden upuzun, aydınlık bir salona açılıyordu. Andre'nin annesini işte bu salonda, çizgili bir divana oturmuş gazete okur buldular. Bayan Sanchez onları görünce ayağa kalktığında Rachel onun pek az değişmiş olduğunu fark etti.

Bayan Sanchez, dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme, onu karşılamaya geliyordu. «Demek döndün, Rachel. Seni gördüğüme çok sevindim!»

Rachel kapıda dikilmiş duruyor, bir türlü gerginliği üstünden atamıyordu. Çekinerek: «Merhaba, efendim,» diyebildi.

Bayan Sanchez'in kaşları çatıldı: «Ne demekmiş, efendim? Bana anne derdin. Şimdi de anne demek pek mi zor geliyor?»

Rachel kızardı: «Elbette hayır, ama...» ne diyeceğini bilemedi, sustu.

Andre içkilerin durduğu dolaba yöneldi. «Galiba Rachel'in sinirlerini yatıştırmak için, bir şey içmeye ihtiyacı var,» dedi.

Rachel ona öfkeyle baktı, ama annesi sadece gülümsedi: «Evet, belki de haklısın Andre. Rachel'i çok iyi anlıyorum, nasıl derdi eskiden? Bizi böyle *topluca* görünce, evet, *topluca*...»

Andre'nin dudakları büküldü, Rachel yum-

ruklarını sıktı. Kekeledi: «Şey, inanın, herhalde Nassau'da otelde kalsaydım daha iyi olacaktı...»

Bayan Sanchez gelininin yanına geldi, elini omuzuna koydu. «Hayır, bence yanılıyorsun. Bizden bu derece çekinmene gerek yok, küçüğüm. Sadece biraz şaka etmek istemiştik, o kadar. Ne de olsa, bizi terk edip giden sensin. Biz seni göndermedik ki!»

Rachel dudağını ısırdı. Pencerenin yanında durmuş, olan biteni seyreden İrena'nın varlığı her an kendini duyuruyordu, bağırdı: «İşte nedenlerden biri de buydu ya. Siz her zaman birbirinize sımsıkı bağlı bir aileydiniz. Ben ise dışarıdan bir yabancı. Sizleri anlayamadım.»

Andre döndü, ona baktı, gözlerinde şimşekler çakıyordu: «Evet, haklısın. Sen anlamıyordun bizi.» Sonra içkisinden birkaç yudum aldı.

«Allah aşkına, anne. Gelir gelmez başlamayalım gene!»

Bayan Sanchez omuz silkmekle yetindi: «Ben sadece Rachel'in bir Sanchez olduğunu ve ne olursa olsun bir Sanchez kalacağını, bu sıfatla da himayemiz altında olacağını bilmesini istemiştim.»

Andre dikkatle bardağındaki içkiyi süzdü: «Boşanmayla her şey biter anne,» dedi.

Bayan Sanchez gene omuzlarını kaldırdı, oğluna döndü: «Siz kilisede evlendiniz Andre, Tanrının huzurunda, bunu hiçbir şey değiştiremez!»

Rachel elini göğsüne bastırdı: «Ah, ne olursunuz. Beni bırakır bırakmaz, sizlerden uzaklaşırım, bir daha da asla rahatsız etmem!»

Andre ona ters ters baktı: «Ancak ben söylediğim zaman gidebilirsin, daha önce bir yere

adımını atamazsın, bilmiş ol,» dedi ve birden arkasını döndü.

Annesi kollarını açtı: «Hadi canım hadi, işi uzatmayalım şimdi. Hadi gel Rachel, şuraya yanıma otur da anlat bakalım, ne oldu da Andre'ye geri döndün?»

Rachel kocasının sırtına umutsuzca baktı, adam oralı değildi. Oysa İrena'nın önünde babasının başına gelenlerden söz etmek istemiyordu. Andre onun bu huzursuzluğunu sezinlemiş gibi bir bardağa vermut koyup uzattı, dedi ki: «Sonra anlatırım, anne.»

İrena'nın kaşları kalktı: «Neden? Yoksa bir sır filan mı?»

Andre kestirdi attı: «Hayır ama, kişisel bir mesele.» Annesi de başını eğdi, ses çıkarmadı.

Rachel Bayan Sanchez'le birlikte divana oturdu. İçkilerini içerlerken şuradan buradan konuştular. Maria'dan, annesiyle babasının Avrupa gezisinden söz ettiler, modadan konuştular. Bayan Sanchez gelinini pek iyi bulduğunu söyledi, şıklığından ötürü kutlamayı da unutmadı. Andre odadan çıkmış, İrena da pencerenin önüne oturmuş, dikişini eline almıştı. Rachel içinden, son derece huzurlu bir aile tablosu çizdiklerini düşünmeden edemedi. Dışardan bir gören olsa bu kişiler arasındaki gerçek ilişkileri asla tahmin edemezdi. Andre kızkardeşiyle pek konuşmuyor gibiydi. Rachel, onun, kendisinin kaçmasına yardım ettiğini bilip bilmediğini düşündü. Aslında Rachel kendisi de, İrena'nın bu kaçışa niçin yardım ettiğini hâlâ çözememişti, en ufak bir fikri yoktu bu konuda. Bayan Sanchez ise gelinini rahatlatmak için elinden geleni yapı-

yordu. Ancak onun sorunlarıyla her zaman yakından ilgilendiği, anlayış gösterdiği halde o bile Rachel'in çekip gitmesine bir anlam verememiş, bunun nedenini anlayamamıştı. Rachel, bu evliliğin sürmesi acaba mümkün müydü diye düşünüyordu. Eğer Andre'nin o kadar istediği çocuk dünyaya gelmiş olsaydı bile, belki de evlilikleri böyle sürüp gidemeyecekti.

Birden yüreği büyük bir acıyla burkuldu. Beş yıllık bir aradan sonra bile neden kaçtığını anlayabilmek pek mümkün değildi. Sadece Andre'nin hoşgörüsüzlüğü bu kaçışı çabuklaştıran bir neden olmuştu. Belki şimdi kendisi de daha yaşlanmış, daha olgunlaşmış, daha hoşgörü sahibi olmuştu, kimbilir. Her ne olursa olsun çocuğu, Maria'yı görmek, yüreğindeki yarayı öylesine deşmişti ki, bir daha kapanması çok uzun sürecekti anlaşılan. Dudaklarını kanatırcasına ısırdı. Ah, eğer Andre o zaman, Ramon'la o geziye çıkmasının nedeninin kocasını cezalandırmak filan değil, sadece kendi kişiliğini kanıtlamak olduğunu anlayabilseydi! Bu olayı izleyen felaketler, hem kocasının aşkını, hem de kendisini mahvetmişti işte.

Bayan Sanchez'in ona verdiği oda mavi ve pembe renklerin hakim olduğu, derli toplu bir odaydı. Bitişikteki banyo da pembeydi.

Gitti, balkon kapılarını açıp dışarı çıktı, gecenin havasını ciğerlerine çekti. Odası kumsala bakıyordu. Karanlık bastırdıkça gölgelerin hızla uzadığını açık seçik görebiliyordu. Gün sona ermek üzereydi. Andre'nin, babası hakkında neler yapmayı tasarladığını, hattâ bu konuda tasarı-

ları olup olmadığını bile hâlâ öğrenememişti. Öğle yemeği sıkıntılı geçmiş, sonra da Andre ile annesi çalışma odasına kapanmışlar, besbelli Rachel'in sorunlarını tartışmaya koyulmuşlardı. Ama Rachel'i aralarına almamışlardı. Genç kadın kendini buna kızmamaya zorlamış; yemekten sonra da İrena'nın buraya niçin geldiğini sormaya kalkışmasından çekindiği için evde kalmak istememiş, kumsala inmişti. Kumsalda Maria ile zenci dadısı Tottie'yi bulmuş, bir süre onlarla oyalanmış, çocuğa kumdan pastalar, çörekler yapmış, onunla birlikte sığ mavi sularda oynamıştı. Sonra eve dönmüş, hizmetçilerden birinin getirdiği akşam çayını geri çevirip odasına, banyo yapmaya çıkmıştı.

İşte şimdi banyosunu yapmış, mis gibi kokular içinde, Veros Adasında akşam yemeklerinin resmi olup olmadığını düşünüyordu. Yemekte Andre'nin bulunup bulunmayacağını bile bilmiyordu. Saat beş sularında helikopterin kalktığını duymuştu gerçi, ama gidenler Andre'nin adamlarından biri, Gilroy veya Sheridan da olabilirdi. İçini çekti. Veros, Kings Caddesindeki küçük antikacı dükkânından ne kadar da uzaklardaydı! Andre ile bozuştuktan sonra, başlangıçta, babasının hayatına ayak uydurmak ve kendisi için yeni bir hayat kurmak pek de kolay olmamıştı. İki yıl içinde, Sanchez ailesi üyelerinin her gittikleri yerde gördükleri o aşırı ilgiye alışıvermişti işte. Bu yüzden şoförlü lüks arabalardan sonra toplu taşıt araçlarına alışmak hiç kolay olmamıştı.

Elbette başlangıçta hâlâ zayıf ve huzursuzdu. Çocuk düşürmenin yarattığı o müthiş çö-

küntüden henüz kurtulamadan evliliği, bildiği kadarıyla, son bulmuştu. Ama babası o dönemlerde kaya gibi sağlamdı. Belki kızına yardım etme nedenlerinin arasında, onun parasından yararlanarak kendi borçlarının bir kısmını ödemek kaygısı da yatıyordu, ama Rachel o sıralar buna karşı koyamayacak kadar yorgundu. İstediği tek şey vardı: Ruhen ve bedenen kendini toparlayıncaya kadar herkesten saklanmak, gizlenmek... Dükkânın hiç de temiz, derli toplu olmadığının farkına varmamıştı bile; tıpkı babasının zamanını dükkânda çalışmaktan çok, at yarışlarında geçirdiğini fark etmeyişi gibi. Ama biraz toparlanınca babasının görevlerini de üstlenmiş, her işi kendi görmeye başlamış, ayrıca antikacılığın inceliklerine de merak sarmıştı. Oysa eskiden bu işle hiç ilgilenmezdi. Andre ile evlenmeden önce bir kitabevinde çalışıyordu. Ama onunla tanışması antikalar sayesinde olmuştu.

Annesinin ölümünü izleyen günlerdeydi, babası o sıralar Lorrimer'ler adında, tablo koleksiyonculuğu yapan eski bir şirkette çalışıyordu. Aileyi yöneten, ayakta tutan her zaman annesi olmuştu. Bu yüzden onun birdenbire, bir kalp krizi sonucu aralarından ayrılıvermesi, babasını çaresizliğe düşürmüştü. Rachel onu avutmayı başaramamış ve babası akşamları giderek eve daha geç dönmeye, zamanını barlarda geçirerek Rachel'i meraktan çılgına çevirmeye başlamıştı. Bu durum sonunda işini de etkilemiş ve hiç de anlayışlı bir kimse olmayan Bay Lorrimer yirmi yıllık hizmetine bakmadan onu kapı dışarı edivermişti. Bu, babası için, bardağı taşıran

son damla olmuş, eski patronunun kendisine ne kadar haksızlık ettiğini, onu ne kadar kızdırdığını son bir kez göstermek hevesiyle bir gün kafayı iyice çekmiş, sonra dükkâna Bay Matthew Lorrimer'e beceriksizce saldırmaya kalkışmıştı. O saatte dükkânda kimseler yoktu. Tam o sırada içeri bir müşteri girip de ona engel olmasaydı, belki de patronunun işini oracıkta bitiriverecekti. İşte içeri giren müşteri, Andre Sanchez'di. Lorrimer polis çağırmaya kalkışınca, Sanchez, Lorrimer'i, adamın ailesine haber verip onu eve göndermenin daha insanca bir davranış olacağına inandırmayı başarmıştı. Babasının aklı pek başında olmadığından, Rachel'e haber salınmış ve genç kız yüreği burkularak dükkâna gitmişti. Andre Sanchez hâlâ oradaydı; arabası da dışarıda bekliyordu. Onları eve götürmeyi önermişti. Rachel de minnetle kabul etmiş, bu adamın büyüsüne o anda kapılmıştı.

İşte böylece bu esmer tenli İspanyol, Rachel'le ilgilenmeye başlamış, işle ilgili olsun olmasın her konuda yaptığı gibi yılmadan, usanmadan, büyük bir kararlılıkla kızı izlemeye koyulmuştu.

İçini çekti. Artık bütün bunlar öyle uzak bir geçmişte kalmıştı ki, sanki başka bir dünyaydı... Eğer kendisi Andre'nin ayağına gelmeyip de Andre ona gelseydi, tepkileri nasıl olurdu diye düşündü. Andre öylesine kayıtsız, öylesine kendine yeterli görünüyordu ki, onun bir zamanlar kollarında heyecandan tir tir titreyen, genç karısını bir an bile gözünden uzak tutmaya dayanamayan Andre olduğuna inanmak gerçekten çok zordu.

Saat yedide, bir akşam önce kumar salonuna

giderken giydiği o sade, siyah elbisesini giydi. Saçlarını omuzlarına salıverdi. Altın bilezikten başka bütün mücevherlerini ayrılırken Conchera'da bırakmıştı. Ama bu sade bilezik, şu andaki durumuna da, ruh haline de pek güzel uyuyordu.

Aşağıda lambalar salonu da, avluyu da yumuşak, tatlı bir ışıkla aydınlatıyordu. Bayan Sanchez henüz inmemişti, ama İrena oradaydı. Rachel ister istemez onunla konuşmak zorunda kaldı.

Rasgele bir şey söylemiş olmak için: «Ne güzel bir gece!» deyiverdi.

İrena döndü. Dümdüz, daracık yeşil bir ipekli elbise giymişti. Son derece sade, pek ilgi çekmeyen bir görünüşü vardı. Sadece sürdüğü koyu renk ruj ağzına renk veriyordu, o kadar. Sigarasını yakarken karşılık verdi: «Evet, güzel bir gece. Bu mevsimde Londra çok farklıdır herhalde?»

«Evet. Yünlere sarılıp sarmalanmış, ateşin başında oturuyorlardır şimdi.»

İrena birden sordu: «Bunun için mi geri geldin?» Rachel'in soluğu kesilmişti.

«Elbette ki hayır.»

«Hayır mı? Peki öyleyse niye geldin? Andre boşanmak istiyor. Buraya gelmekle onu fikrinden caydırabileceğini ummuyorsun herhalde?»

Rachel kızardı. «Böyle bir şeyi aklımın ucundan bile geçirmedim,» dedi.

İrena soğuk soğuk: «Ama buradasın işte, önemli olan da bu. Andre'nin evleneceği kadınla tanıştın mı?»

«Leonie Gardner'ı kastediyorsan evet, tanış-

tım.»

«Elbette Leonie'yi kastediyorum. Andre ona sırılsıklam âşık.» Sonra hain hain gülümsedi, bu sözleri söylemekten pek hoşlandığı belli oluyordu. «Leonie'yi yıllardan beri tanırım, sınıf arkadaşımdı.»

«Öyle mi?» Rachel döndü, eliyle yüreğini bastırdı.

«Öyle ya! Ailesinin Nassau yakınlarında, Cunningham Gölü kıyısında muhteşem bir villası var. Çok zenginler. Leonie de tam Andre'nin evlenmesi gereken kadın, ona uygun bir eş. Yani, şey gibi değil...» Aklındakileri söylememeyi yeğ tutuyormuş gibi, birden sustu, ama Rachel hırsla dönmüştü.

«Söylesene, hadi söyle. Tamamla sözlerini. Ne gibi değil?»

«Pekâlâ, madem istiyorsun, söyleyeyim.» İrena hırsla, şiddetle soluyordu şimdi. «Şişeden uzak durmayı beceremeyen bir ayyaşın beş parasız, servet avcısı kızı gibi değil!»

Rachel dehşet içinde kalmıştı. Kendini tutamayıp bağırdı: «Ama yanılıyorsun, servet peşinde filan değildim ben!»

«Hadi canım, bu mavalları yutacağımı mı sanıyorsun sen? Elbette, Andre'nin çok yakışıklı, çekici biri olduğunu ben de biliyorum ama, senin maksadın başkaydı. Nasıl oldu da sana kapıldı, asıl amacını sezemedi, hâlâ şaşar dururum. Neyse, zararın neresinden dönülse kârdır, bereket aklını başına toplayabildi de seni başından savdı...»

«Yeter artık, İrena!» Bayan Sanchez sessizce odaya girmiş, kızını susturmuştu. «Lütfen Rac-

hel'in konuğumuz olduğunu aklından çıkarma. Düşüncelerini, duygularını kendine sakla.»

«Ama anne...»

«Yeter dedim ya! Hey Tanrım, hepimiz bu durumun zorluğunun farkında değil miyiz sanıyorsun? Ama gene de uygarca davranabiliriz, öyle değil mi?»

İrena hırsla sigarasını söndürdü. «Andre ne diye sanki onu Nassau'da, otelde bırakmadı? Ne diye alıp buraya getirdi? Biz onun bir şeyi değiliz artık, o da bizim bir şeyimiz değil.»

Andre'nin annesi soğukkanlılığı elden bırakmadan karşılık verdi: «Hayır, yanılıyorsun. Önce de söylediğim gibi, Rachel, Andre ile evlenmekle ailemizin bir üyesi olmuştur ve benim için öyle kalacaktır.»

«Teşekkür ederim.» Rachel minnetle kayınvalidesine baktı.

İrene yüzünü buruşturdu. Sordu: «Yani hayat boyu sırtımızdan geçinecek demek istiyorsunuz, öyle mi? Yok, zahmet edip cevap vermeye kalkışmayın, ben ne zaman istenmediğimi bilirim.»

İrena odadan çıkıp gittikten sonra Bayan Sanchez üzülerek Rachel'e baktı. Hafif bir gülümsemeyle mırıldandı: «Çok üzgünüm, canım. Ama İrena seninle hiçbir zaman geçinemezdi zaten, değil mi? Bu yüzden de, Andre'yi terk etmeye kalktığında niçin ondan yardım istediğini bir türlü anlayamamışımdır.»

Rachel kıpkırmızı kesildi. Düşündü, sonra dedi ki: «Herhalde içinizde bana bir onun yardım edebileceğini düşündüm de onun için. Ama ne olursunuz artık bunları konuşmayalım. Başka şeylerden söz edelim, olmaz mı? Bana Marcus'u

anlatın. Şu sırada neredeler?»

Akşam oldukça tatlı geçti. İrena yemeğini odasında yemiş, iki kadını başbaşa bırakmıştı. Anlaşılan Andre daha önceden adadan ayrılmıştı. Rachel onun nerede, kiminle olduğunu düşünüyor, nedense yerini yadırgıyordu. Huzursuzluğuna kıskançlık da karışmıyor değildi. Bu kıskançlığın çok saçma olduğunu biliyor, ama gene de önleyemiyordu işte. Andre ile Leonie Gardner'ın hayali gözlerinin önünden gitmiyordu. Bu yüzden, bilinçaltını altüst eden bu heyecanlarını bastırmak amacıyla, alışık olduğundan çok içiyordu. Bayan Sanchez de onun isteğine uymuş, kişisel yaşantısı konusunda sorular sormaktan kaçınmıştı. Ancak Rachel arasıra kendiliğinden dükkândan, Londra'daki ilgi çekici sergilerden söz açıyordu. Sonra, salonun bir köşesine yerleştirilmiş müzik setinde biraz müzik çaldılar. Şu kadife gibi yumuşacık akşamda, piyano konçertosunun ezgilerini dinlemek son derece dinlendirici geldi.

Ama Rachel yatağına yatar yatmaz korkular, pişmanlıklar gene yakasına yapıştı. Bereket, gece boyunca içtiği şarap ona tatlı bir uyku vermişti. İnsanın ruhunu altüst edebilecek bu duygular bile, deliksiz bir uykuya dalıp gitmesini önleyemedi.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Rachel Andre'yi bir daha ancak beş gün sonra görebildi.

Gerçekte, babasını iyice merak etmeye, huzursuzlanmaya başlamıştı. Maria'yla birlikte olmak ya da Vittorio ile yüzmek, güneş banyosu yapmak gibi çok hoşlandığı eğlenceler bile ona bu kaygılarını unutturamaz olmuştu. Ama Bayan Sanchez veya Vittorio'ya bu konuyu ne zaman açacak olsa üzülmemesini, kaygılanmamasını, Andre'nin her şeyi yoluna koyacağını söylüyorlardı.

Gariptir, Rachel'in de Andre'nin her şeyi yoluna koyacağından hiç kuşkusu yoktu. Ama gene de merak ediyor, durumu nasıl düzelteceğini öğrenmek istiyordu işte, elinde değildi. Andre için de tasalanıyordu biraz. Bir yandan babasının içine düştüğü beladan kurtulmasını dilerken, öte yandan Andre'nin başını derde sokmasından çekiniyordu. Kısacası çok garip, huzur kaçıran günlerdi bunlar.

Anlaşılan Vittorio'nun ona göz kulak olması kararlaştırılmıştı. Belki buna bir tür gardiyanlık da denilebilirdi. Çünkü gözünü Rachel'den bir an bile ayırmıyor ve en küçük bir sabırsızlık belirtisi göstermiyordu. Besbelli, ağabeyinden talimat almış, ona uyuyordu.

Ne var ki, üçüncü günün sabahı Ramon geldi. Palmerina'dan Andre'nin helikopterine atlayıp gelmişti. Doğruca Rachel ile Vittorio'nun güneşlendikleri kumsala geldi. Vittorio başını kaldırdı, ağabeyini gördü, tembel tembel:

«Hey, merhaba! Çok terlemiş görünüyorsun, Ramon, yoksa çok mu çalışıyorsun?» dedi.

Ramon'un yüzü pek ciddiydi. Kardeşini tersledi: «Hiç kimse senin için aynı şeyi söyleyemez. Merhaba Rachel! Tatilin iyi geçiyor mu? Mem-

nun musun?»

Rachel bir dirseği üzerinde doğruldu. «Evet, teşekkür ederim.» Sonra kaşlarını çattı: «Ne oldu, Ramon, ne var? Pek ciddi görünüyorsun. Bana bir haber mi getirdin yoksa?»

Ramon içini çekti: «Evet sana bir haber getirdim, Rachel. Ama, burada konuşamayız. Gidebileceğimiz bir yer var mı?»

Vittorio yüzünü buruşturdu: «Kumsal boyunca yürüyebilirsiniz. Ben size engel olmayayım,» diye söylendi. Rachel ayağa kalktı, Ramon koluna girdi, kumsal boyunca yürümeye başladılar.

Kumsalın yanıbaşında pek çok palmiye ağacı bitmişti. Ramon Rachel'i bu ağaçların gölgesine götürdü. Genç kadını yerdeki kütüklerden birine oturttu; kendisi de bir ayağını kütüğe, dirseğini de dizine dayadı, adeta acıyarak Rachel'in yüzüne baktı.

Ramon'un getirdiği haberin hiç de iç açıcı olmadığını sezmiş gibi Rachel dedi ki: «Lütfen, ne söyleyeceksen hemen, çabuk söyle, olmaz mı?» Yüreği birdenbire, korkunç bir sıkıntıyla, daralmıştı.

Besbelli Ramon nereden başlayacağını kestiremiyor, getirdiği haberi vermek ona pek güç geliyordu. Genç kadın üstelemek zorunda kaldı: «Şey, yoksa, babamla mı ilgili? Ne olmuş? Hasta mı yoksa? Biri mi saldırmış?» Gözlerini dört açmış, kaygıyla, merakla bakıyordu.

Ramon başını salladı, ağır ağır: «Hayır, babana hiç kimse bir şey yapmamış. Ama vereceğim haber onunla ilgili. Çok üzgünüm, ama söylemek zorundayım, baban ölmüş!»

«Ölmüş mü!» Rachel'in aklı almamıştı bu sözleri. «Şaka mı ediyorsun?»

Ramon içini çekti: «Ne yazık ki, hayır. Ah Rachel, bu haberi sana ben vermek zorunda kaldığım için ne kadar üzülüyorum bilemezsin. Ama Andre burada değil, onun için bu iş bana kaldı.»

Rachel düşüncelerini toparlamaya çalıştı. «İyi ama neden ölmüş ki? Ne olmuş?» Dudağının kenarına kadar inen bir damla gözyaşını yaladı. «Ayrıldığımda çok iyiydi, bir şeyciği yoktu!»

Ramon başını salladı: «Hayır, iyi değilmiş işte, Rachel.»

Genç kadın hiçbir şey anlamamış gibi onun yüzüne bakıyordu. «Ne demek istiyorsun sen? Elbette iyiydi, yoksa onu hiç bırakır mıydım?»

Ramon ayağını kütüğün üzerinden çekti, döndü, yengesinin yanına oturdu, kolunu omuzuna doladı. Tane tane konuştu: «Rachel, baban geçen yıl hep hastaymış. Dur bakalım, itiraz etmeden beni dinle. Doktorların da bunu doğruladığını hemen söyleyeyim. Tedavisi imkânsız bir karaciğer hastalığına yakalanmış, doktorlar ona hep içkiyi bırakmasını söylemişler. Ama sen de pekâlâ biliyorsun ki, onların sözüne kulak asmamış.» Başını eğdi.

«Ama eskisi kadar içmiyordu ki! Bayağı dikkat ediyordum.»

«Sen yanındayken dikkat edebiliyordun, ama baban hep seninle değildi ki. Sık sık çıkıyordu, değil mi? O zaman istediği gibi içiyordu herhalde.»

Rachel'in omuzları çökmüştü. Mırıldandı:

«Dışarı çıktığı zaman at yarışlarına gidiyordu sadece.»

«Haklısın.» Ramon ona baktı, yanağındaki gözyaşını elinin tersiyle silerek sözlerini sürdürdü: «Rachel, anlamıyor musun? Seni buraya göndermiş, çünkü ölmek üzere olduğunu biliyormuş. Anlaşılan, doktorların söylediklerinden pek uzun yaşamayacağını kavramış.»

Rachel inanamamış gibi tekrarladı: «Doktora mı gitmiş? Benden habersiz?»

«Evet. Ben de sana bunu anlatmaya çalışıyorum, Rachel.»

Genç kadın heyecanla bağırdı: «İyi ama ne diye bana açılmadı sanki? Ne diye acısını paylaşmama izin vermedi?»

Ramon omuz silkti. Usulca karşılık verdi: «Herhalde artık seni yeterince üzdüğünün farkındaydı. Acıya gelince, öyle sanıyorum ki bol bol aldığı uyuşturucularla...» Bir an duraksadı, sonra sözlerini tamamladı: «Rachel şunu bil ki, ölümü uyuşturucu zehirlenmesinden olmuş. Yok hayır, canına kıydığını falan sanma, öyle değil. Polis intihar olmadığı kanısında. Ama bugünlerde çok sık rastlanan bir durum bu: alkol, uyuşturucuyla karışınca ölüme neden oluyor.»

Rachel ürperdi, yüzünü elleri arasına aldı. Ramon genç kadını göğsüne bastırdı. Usulca karşılık verdi: «Babanın ölürken kendinde olduğunu hiç sanmıyorum. Hastaydı zaten, günlerinin sayılı olduğunu biliyordu. Herhalde bir hastane koğuşunda, çaresiz hastaların arasında her gün ölümü beklemek daha feci olurdu.»

Rachel birkaç dakika sessizce ağladı. Ramon'un uzattığı mendili almış, arasıra gözlerini siliyordu. Biraz kendine gelince, başını kaldırdı, dedi ki: «Herhalde yapılacak işler olmalı şimdi.»

Dudaklarını ıslattı. «Cenaze töreni filan... Ne zaman ölmüş?»

Ramon güçlükle cevap verdi: «Açıkçası Rachel, beş gün olmuş öleli.»

Rachel ona dehşet içinde bakakaldı: «Öyleyse İngiltere'den ayrıldığımın ertesi günü ölmüş olmalı?»

«Haklısın.»

«İyi ama bana niye haber vermediler? Birinin beni bulması, haber vermesi gerekmez miydi? Onlara adres bırakmıştım?»

Ramon onu yatıştırmaya uğraştı: «Bak, dinle beni. Baban dükkânın üzerindeki dairede yalnız yaşıyordu, değil mi?»

Rachel başını salladı, Ramon devam etti: «Dört gün önce pazardı, unuttun mu? Dükkâna kimse gitmedi, kimse içeri girmeye kalkışmadı, hiç kimse babanın ortalıkta olmadığını fark etmedi. Baban cumartesi gecesi, eve döndükten sonra ölmüş olmalı.»

Genç kadın, zayıf bir sesle sordu: «Dışarı mı çıkmış?»

«Onu, civardaki bir otelin barında, kapanma saatine yakın, gören olmuş.»

Rachel inledi: «Hayır, olamaz.»

«Ne yazık ki olmuş işte. Her ne halse, babanın yokluğu ancak pazartesi günü anlaşılmış. Onlar seni bulmaya çalışırlarken de Andre Londra'ya varmış.»

Rachel'in soluğu kesilir gibi oldu: «Andre Londra'da mı?»

«Evet. Unuttun mu, babana yardım etmeye gitti.»

Rachel başını salladı, kendi kendine konuşur

gibi mırıldandı: «Bizzat kalkıp gideceğini hiç düşünmemiştim de.»

Ramon sert bir sesle: «Düşünmemiştin demek, ama yanılmışsın işte, gitti. Orada olduğu için de her şeyle ilgilenebilmiş.» İçini çekti. «İşte bana da sana haber vermek düştü. Dün gece telefonda onunla belki bir saat tartıştım, ama sana söylemem için ille de bugünü beklememde diretti.»

Rachel şaşkın, elini alnından geçirdi, telaşla mırıldanıyordu: «Bir şeyler yapmalıyım. Bir an önce kalkıp Londra'ya gitmeliyim.»

Ramon başını salladı: «Hayır, hiç gerek yok.»

Rachel şimdi sendeleyerek ayağa kalkmış, söylediklerine inanamıyormuş gibi bakıyordu: «Gerek yok da ne demek?»

«İşte, gerek yok demek. Rachel, lütfen otur. Daha söyleyeceklerim bitmedi.»

Rachel'in kaşları çatıldı: «Hayır, ayakta durmayı yeğlerim, üstelik söylemediğin daha ne kalmış olabilir ki?»

Ramon içini çekti: «Pekâlâ, baban dün gömüldü.»

Rachel dehşet içinde: «Hayır, olamaz. Sana inanmıyorum!» diye bağırdı.

«Doğru söylüyorum.»

«Hayır, inanmam. Bunu sadece beni burada alıkoyabilmek için söylüyorsun. Andre böyle istemiş, sana böyle emretmiştir. Benim babamı ben yokken nasıl gömerler? Olacak şey mi bu?»

Ramon da ayağa kalktı, onu omuzlarından kavradı: «Rachel, dinle beni. Kulağını aç da iyi dinle! Baban gömüldüğünde öleli dört gün oluyordu, bir de otopsi yapılmıştı. Üstelik uyuşturucu zehirlenmesinden ölmüş bir adam! Acımasızca davranmak istemiyorum Rachel, bundan nefret ediyorum, ama sen hiç uyuşturucu zehirlenmesinden ölen birini gördün mü ömründe?»

Rachel boğulur gibi oldu, kendini onun ellerinden kurtardı, midesi bulanıyordu, gitti bir ağaca yaslandı. İnanılacak şey değildi bu, akıl almaz bir durumdu!

İşin en acı yanı, kendisinin tamamen olayın dışında tutulması, hiçbir şey yapamaması, cenaze töreninde bulunamamasıydı. Andre her zamanki gibi bildiğini okumuş, onun törene katılmasına, babasına karşı son görevini yerine getirmesine engel olmuştu işte. Bunu niçin yapmış olursa olsun, ne gibi bahaneler uydurmaya kalkışırsa kalkışsın, onu asla bağışlamayacaktı!

Ağaca yaslandı, dönüp Ramon'a baktı. Kendinde değilmişçesine bağırdı: «Andre ne cesaretle böyle bir şey yapabilir? O benim babamdı. Orada olmak, cenazesinde bulunmak hakkımdı benim!»

Ramon başını salladı: «Rachel, biliyorum. Şimdi, şu anda bunu anlaman pek zor, ama inan bana Andre en iyisini yaptı! Baban doğru dürüst bir törenle gömüldü. Üstelik Andre de orada bulunuyordu, seni temsil ediyordu, senin yerine! Sen olsaydın daha ne yapabilirdin ki? Andre Londra'ya gittiğinde baban zaten ölmüştü. Herhalde senin, cenaze töreninde bulunup bulunmaman hayattayken de umurunda değildi! Aklını başına topla, Rachel, Allah aşkına! Babanı son gördüğün haliyle hatırlaman, hayalinde hep öyle kalması çok daha iyi değil mi? Bir ceset olarak değil de, diri, soluk alan bir insan olarak

kalması?»

Rachel avuçlarını yanaklarına bastırdı: «Senin hiçbir zaman anlayamayacağını düşünmem gerekirdi,» diye bağırdı. «Sen de onlardansın. Öyle ya, o bulunmaz Hint kumaşlarından, o eşine pek az rastlanır, güçlü Sanchez'lerden!»

Ramon, tokat yemiş gibi birden irkilerek doğruldu. «Unutma Rachel, sen de bir Sanchez'sin,» diye söze başlarken Rachel başını salladı:

«Asla,» dedi, «asla, asla, asla!» Sonra başka bir şey söylemeden arkasını döndü, kumsal boyunca eve doğru koşmaya başladı.

Rachel kayınvalidesinin evinde avluda oturmuş, kucağında açılmamış bir dergi, büyük bir dikkatle denizi seyrediyordu. Üstünde bir türlü atamadığı bir uyuşukluk vardı. Yemekten önce gidip bir banyo yapmayı düşünüyordu. Öğle yemeğinden sonra Bayan Sanchez, eline dikişini almış, onunla birlikte avluda oturmuş, şuradan buradan konuşup onu oyalamaya çalışmıştı. Sonra Maria gelmiş, babaannesinin yıkanırken yanında olmasını istemiş, kadıncağız da torununu kıramamış, kalkmış gitmişti.

Ortalığa çöken sessizlik ansızın tuhaf bir uğultuyla bozuldu. Rachel başını kaldırınca, hızla yaklaşan gümüş rengi helikopterin madeni parıltısını gördü. Birden yüreği göğsünü delecekmiş gibi, şiddetle çarpmaya başladı. Babasının ölüm haberini aldığından beri ilk kez, içine kapandığı kabuktan sıyrılır gibi oldu, çevresinin, kendi varlığının farkına vardı. Ayağa kalkıp hızla eve girdi, odasına çıktı. Saçlarını tarayıp üstüne başına çekidüzen verdi. Sonra aynaya

baktı; soğukkanlı, sakin görünüşünden memnun, merdivenleri inmeye başladı; salondan sesler geliyordu. Bayan Sanchez'in sesini, sonra da yüreği çarparak, Andre'nin sesini tanıdı. Ama bir ses daha vardı, tanımadığı bir kadın sesi!

Kararlı adımlarla, biraz da kendini zorlayarak kemerli kapıdan salona girerken bir an duraklađı. Oda çok kalabalık gibi gelmişti. Ama bir göz atınca, içeride, Bayan Sanchez ile Vittorio'dan başka sadece Andre'nin, bir de o kızın, Leonie Gardner'ın bulunduğunu gördü. Rachel dişlerini sıktı. Andre bugün onu buraya niçin getirmişti sanki? Rachel'in kendisiyle konuşmak isteyeceğini bilmiyor muydu? Ona soracak şeyleri olduğunu, onunla hesaplaşmak isteyeceğini tahmin edemez miydi? Yoksa böyle bir durumla karşı karşıya kalmamak için mi getirmişti Leonie'yi? Hoş olmayacak bir konuşmayı geciktirmeyi mi tasarlıyordu?

Rachel'in girmesiyle odadakiler sustular. Genç kadın bir iki adım attıktan sonra: «Rica ederim, ben size engel olmayayım,» dedi.

İlk konuşan Andre oldu, acıyan bakışlarla Rachel'e yaklaştı, ellerini tutmaya kalkıştı. Ama Rachel ellerini arkasında gizledi ve alev saçan gözlerini kocasının gözlerine dikerek ona ne kadar kızgın olduğunu açıkça belli etti.

Ne var ki, Andre, bu çocuksu gösteri karşısında soğukkanlılığı elden bırakmamıştı: «Çok üzgünüm, Rachel. Babanın ölüm haberini buraya kadar gelip sana ben vermek isterdim, ama imkânsızdı. Aynı anda iki ayrı yerde birden bulunamazdım. Emin ol, acını yürekten paylaşıyo-

rum.»

Rachel ona kötü kötü baktı, sonra ötekilerin varlığına aldırış bile etmeksizin bağırdı: «Ya, demek bu yüzden sana minnet duymam gerekiyor, öyle mi?»

Bayan Sanchez söze karıştı, büyük bir sabırla: «Rachel... Bunları burada konuşmanın sırası değil,» dedi.

Rachel alt dudağını ısırdı, büyük bir sinir gerginliği içindeydi: «Üzgünüm efendim, beni bağışlar mısınız?» diyerek döndü, odadan çıktı.

Holde yalnız kalınca derin bir soluk aldı. Heyecanını güçlükle dizginliyor, tepeden tırnağa titriyordu.

Birdenbire kolunu mengene gibi sıkıveren parmaklar canını acıttı. Döndü, Andre'yi görünce çok şaşırdı. Kocası soğuk bir tavırla: «Gel, konuşmamız gerekiyor!» dedi.

Rachel karşı koyamayacak kadar gafil avlanmıştı. Ama zaten kendisi de konuşmak istemiyor muydu? Holü geçtiler, Andre onu küçük kütüphaneye sokarak genç kadının kolunu bıraktı, gidip camlı kapıları sertçe kapadı. Sonra döndü, öfkeden allak bullak olmuştu: «Şimdi, söyle bakalım, neler oluyor?» dedi.

Rachel acıyan kolunu ovalarken onu suçlamaktan da geri kalmadı: «Canımı yaktın!»

Andre oralı olmadı: «İnan bana, böyle şımarık bir liseli kız gibi davranmaya devam edersen sana yapacaklarımın yanında bu hiç kalır. Pekâlâ, anladık, babanın ölümü seni iyice sarstı, bunu kabul ediyorum. Ama kabul edemediğim, annemin evinde gösterdiğin bu çocukça, şımarık davranışlar! Lütfen bana karşı öfke gösterilerini

ikimizin yalnız olduğu zamanlara sakla!»

Rachel'in yanakları alev alev yanıyordu. Küçümser bir tavırla mırıldandı: «Müstakbel karının yanında seni zor duruma düşürdümse bağışla. Ama herhalde yeni bir karı almadan önce eskisini başından savman gerekirdi, değil mi?»

Andre'nin elleri bu kez hırsla omuzlarına yapıştı. Onu tehdit etmekten geri durmadı: «Bak Rachel, seni uyarıyorum, bir gün beni çileden çıkartacaksın!» Sonra ona dokunmaya bile katlanamıyormuşçasına genç kadını itti, kendinden uzaklaştırdı. «Beni zor duruma düşürmeye gelince bunu yapamayacağını şimdiye kadar öğrenmiş olman gerekirdi!»

Rachel kendini toparlamaya çalıştı: «Pekâlâ Andre, iki uygar insan gibi konuşalım.» Sesinde biraz da alay vardı. «Sen beni çileden çıkarmazsan ben de seni çıkarmam.» Başını eğdi. «Şimdi, sanırım sorumluluklarından yeterince kaçtın, değil mi?»

Andre merak etmişti: «Ne demek istiyorsun?»

«Bak anlatayım. Beni çocukça davranmakla suçluyorsun. Belki de bunun nedeni senin bana çocuk muamelesi yapmandır!» Derin bir soluk aldı, suçlayıcı bakışlarını onun gözlerine dikti.

Andre oralı değildi, sordu: «Bu da ne anlama geliyor acaba? Herhalde babanın ölümüyle ve onu izleyen cenaze töreniyle ilgili tutumumu kastediyorsun. Ancak bu kadarını anlayabiliyorum.»

Rachel dayanamadı: «Ah, ne kadar da soğukkanlısın! Babamın ölümü ve onu izleyen cenaze töreniymiş!» Hıçkırıklarını güçlükle tutuyordu:

Andre sabırsızlanmıştı: «Allah aşkına, Rachel!

Ne demek istiyorsun?» Sonra parmaklarını sık saçlarının arasından geçirdi: «Ölümüne çok üzüldüm, bunu sen de tahmin edersin, ama benim yüzümden ölmedi ki?»

Rachel, gözlerine dolan yaşları zor tutarak bağırdı: «Neyse, artık senin sırtından geçinmeyecek, kurtuldun demektir!»

Andre içini çekti: «Aman Rachel, söylediğim her sözü başıma kakmasan olmaz mı? Evet, belki biraz sertçe davranmış olabilirim, ama adamcağızın ölmek üzere olduğunu bilmiyordum ki! Nereden bileyim?»

Rachel başını çevirdi: «Ama öldüğü zaman, seni gereğinden uzun süre tedirgin etmemesi için ne gerekiyorsa yaptın, değil mi?» Bu, haksız bir suçlamaydı.

Andre içinden bir küfür savurdu: «Çok ağır konuşuyorsun.» demekle yetindi. Sonra Rachel o anda onun yüzünü görmek isterdi. Çünkü sesi titremişti, demek genç kadının sözleri onu sarsmıştı.

Rachel başını eğdi, usulca sordu: «Bunu inkâr edebilir misin?»

Andre cevap vermedi. Rachel dönünce, onun masanın üzerindeki tepside duran bir şişeye uzandığını gördü. Bardağına biraz konyak koydu, bir dikişte yarısını içti. Sonra döndü, bardakla şişe hâlâ elinde, karısına baktı:

«Demek böyle düşünüyorsun? Babanı, sen gelmeden alelacele gömmekte bir çıkarım olduğunu sanıyorsun, öyle mi?»

Rachel karşılık vermeyince sözlerini sürdürdü: «Pekâlâ Rachel, sana bir şey söyleyeyim. Uyuşturucu zehirlenmesinden ölmüş birkaç gün-

lük bir ceset gördün mü sen ömründe? Tanıdığın, sevdiğin birinin, bir zamanlar soluk alan, canlı bir insanın bir et yığını halinde, çürümekte olduğunu hiç gördün mü?»

Rachel, gözlerinde derin bir acı, bir an ona baktı, sonra ellerini kulaklarına bastırdı, haykırdı: «Söyleme! Anlatma, ne olur!»

«Nedenmiş o? Duymak istediğin bu değil miydi? Bu en iğrenç ayrıntılara bile tanık olmak istemiyor muydun? İşte ben de sana onları anlatıyorum. Otopsi sonuçlarını da öğrenmek ister misin? Babanın karaciğerinin bütünüyle çürümüş olduğunu da bilmek ister misin? İster misin?»

«Yeter! Yeter artık! Çok acımasızsın!» Genç kadın bir koltuğa çöktü, yüzünü ellerine gömdü.

Andre ağır ağır içkisini bitirirken: «Hayır Rachel, acımasız değilim ben! Eğer acımasız olsaydım, sana acımasaydım, hemen telgraf çeker, çağırırdım» dedi. «Londra'ya gelirsen babanın cesedini görmek zorunda kalacağını biliyordum, kendini buna zorunlu hissedecektin çünkü. İşte bütün sorumluluğu yüklenerek seni bu azaptan kurtardım. Ama sen bunu anlayamıyorsun! Sen bu davranışımı yalnızca Sanchez ailesinin küstahlığının yeni bir örneği olarak görüyorsun, öyle değil mi? Haksız mıyım?»

Rachel gözyaşlarının parmaklarının arasından süzüldüğünü fark etti. Bir süre bir şey demedi. Birdenbire babasının ölümünün bilincine olanca ayrıntısıyla varmıştı. Evet, sorumluluğu Andre'nin yüklenmiş olmasına biraz kızıyordu. ama bir bakıma içi rahatlamamış da değildi hani. Böylesine ağır bir görevi yerine getirmek yü-

kümlülüğünden kurtulduğu için...

Gözlerini kurulayıp başını kaldırdığı zaman Andre'yi camlı kapının önünde dikilmiş, derin düşünceler içinde dışarıyı seyreder buldu. Purosunu yakmış, tüttürüyordu. Rachel burnunu çekerek ayağa kalktı.

Gene ağlamak üzereydi, boğulur gibi: «Galiba sana minnettar olmam gerekiyor,» dedi.

Andre ona alaylı alaylı baktı, buz gibi bir sesle: «Hayır Rachel, bu kadarını senden isteyemem, çok fazla olur,» demekle yetindi.

Rachel onun bu soğuk davranışını anlamazlıktan gelerek sordu: «Peki, ya dükkân? Dükkân işi ne oldu? Yani, buraya geliş nedenim demek istiyorum. Polisi gördün mü? Veya o adamları?»

Andre purosunun külünü tablaya silkti. Sonra içini çekti. «Rachel, ortada adamlar falan olduğunu sanmıyorum. Bir kere polisin hiçbir şeyden haberi yok, buna eminim. Dükkâna da kimse uğramamış. Babanı herhangi bir nedenle rahatsız eden olmamış. Komiser açık açık söyledi.»

Rachel'in gözleri faltaşı gibi açılmıştı: «Ne? Ne diyorsun sen?»

Andre omuz silkti, bıkkın bir edayla: «Anlamıyor musun hâlâ? Rahatsız eden filan yokmuş, kimse babana gizlice satsın diye mal vermemiş. Babanın başı dertte değilmiş. Kişisel derdi başka tabii.» Başını salladı. «Bak Rachel, baban, başına bir şey gelecek olursa senin dünyada yapayalnız kalacağını biliyordu. Üstelik Londra, dayanacak, güvenecek kimsesi olmayan bir genç kadın için hiç de tekin bir yer sayılmaz.»

Rachel çok şaşırmıştı, elini başına götürdü: «Ama, anlayamıyorum,» dedi.

Andre şimdi purosunun ucunu seyre dalmıştı: «Rachel, baban seni buraya beni bulasın diye gönderdi, çünkü benim yanımda güvenlikte olacağını biliyordu! Güvenlikte! Eğer beni bulmadan başına bir iş gelecek olursa, onun ölümünden sonra bir daha beni asla aramayacağını da biliyordu. Senin buraya gelmeni sağlamak için bir şeyler tasarlaması gerekti. Buraya ancak onun hatırı için geleceğini tahmin ettiğinden de bu masalı uydurdu işte. Peşindeki adamlar, şantaj yapılması, başının belada olması, bunların hepsi masal! Seni buraya açık açık göndermeye kalksaydı, hiç yanaşmayacaktın, bunu bildiğinden kafasını kullandı, bir plan yaptı, seni oyuna getirip buraya, benim yanıma gönderdi. İşte hepsi bu!»

Rachel inanmamış gibi başını sallıyordu:

«Hayır, olamaz. İnanmam,» diye bağırdı. «Ne diye böyle bir işe kalkışsın babam? Ben kendi kendime bakacak yaştayım.» Dudağını ısırdı.

«Demek ki o böyle düşünmüyordu, Rachel. Üstelik ölümünün yaklaştığını da biliyordu, seni buraya göndermek için fazla zamanının kalmadığını da. Bence çok akıllıca bir plan yapmış doğrusu!»

Rachel ona bakakalmıştı: «İyi ama, beni ne diye sana yollasın? Evliliğimizin sona erdiğini de biliyordu.» Başını çevirdi.

«Evet.» Andre onun öne eğilmiş başına baktı. «Baban, senin bildiğinden de fazlasını biliyordu, Rachel.»

«Ne demek istiyorsun?»

Andre cebinden bir mektup çıkardı, ona gösterdi: «İşte avukatlarımın haftalar önce sana

gönderdikleri mektup, burada.»

Rachel'in dudakları aralandı: '«Oh, hayır!»

«Ya, gördün mü! Baban benim boşanmak istediğimi biliyordu. Kaybedecek bir dakikası bile olmadığının farkındaydı.»

Rachel ayağa kalktı, sendeleyerek birkaç adım attı. Başını sallıyordu: «Ah, böyle bir şeyi nasıl yapar babam? Nasıl yapar?» Dayanamadı, hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

Andre ona yaklaştı, sertçe sordu: «Babana minnet duyman gerekmez miydi? Her şeyi kendi başına halledemezdin ki! Birine, bir erkeğe ihtiyacın vardı. Başvurabileceğin, başvurman gereken tek erkek de bendim.»

Rachel, ıslak kirpiklerinin arasından ona baktı: «Sen mi? Neden sen? Beni istemiyorsun ki! Senin Leonie'n var! Unuttun mu, boşanmak istiyordun ya?»

Andre'nin bakışları karardı, bir süre genç kadının ağzına, yarı aralık, titreyen dudaklarına baktı, sonra sertçe bir sesle: «Evet, haklısın. Boşanmak istiyorum. Ama bu, birbirimize karşı uygarca davranmamızı önlememeli. Sen hâlâ bu ailenin bir üyesisin. Annemin dediği gibi, sen de bir Sanchez'sin!»

Rachel başını salladı: «Hayır, değilim, Rachel Jardin'im ben!»

Andre, haşin bir sesle kesti attı: «Rachel Sanchez'sin işte, en azından bunu sana hiçbir zaman unutturmamaya kararlıyım!»

Genç kadın ona meydan okudu: «Ne yapabilirsin ki?»

Kocası, sinirlenmeden, yumuşak bir sesle karşılık verdi: «Senin için bazı tasarılarım var, sen

de babanın istediği gibi davranacak, benim söylediklerimi yapacaksın!»

«Dükkân...»

«Dükkânın icabına bakıldı. Yok, merak etme, senden habersiz elden çıkarmış filan değilim, ama bir süre için dükkânı düşünmen gerekmeyecek.»

«Peki, ya kabul etmezsem?»

«Dımdızlak ortalıkta kalırsın. Paran yok. Kendin söyledin, beş parasızsın, Londra'daki bankaya da metelik yatıracak değilim artık!»

«Ama, ama seni dava edebilirim!»

«Ben de, başkasıyla yaşadığını söyleyecek en azından bir düzine yalancı tanık gösterir, boşandıktan sonra sana nafaka ödemek zorunda olmayacağımı kanıtlarım!»

Rachel'in omuzları çöktü. Bozguna uğratılmış gibi bir duyguya kapılmıştı. «Sen kaba herifin birisin! Senden nefret ediyorum, Andre Sanchez!» diye homurdandı.

Andre de öfkelenmişti: «Bunu çok sık söylediğinin farkında mısın?» diyerek odadan hızla çıktı, kapıyı ardından çarparak kapadı.

BEŞİNCİ BÖLÜM

O akşam Rachel yemeğe inerken özenle giyindi. Hizmetçiden, Bay Andre ve Bayan Gardner'ın yemeğe kalacaklarını öğrenmişti. İngiltere'den gelirken yanında getirdiği gece elbiselerinden

ikincisini giymişti. Ayak bileklerine kadar inen kayısı rengi bir ipekliydi bu. Kaftan biçimindeydi; dik yakası, önünde derin, V biçiminde bir dekolte yapıyordu. Kolları da bol ve kadıncaydı. Yumuşacık kestane rengi saçlarını ensesinde toplamıştı. Güneşte yanan teni bal rengi almıştı. Babasının ölümü onu çok sarsmış olmasına karşın, çekici bir güzelliği vardı.

Yemek saatinden az önce aşağıya indiğinde Vittorio, İrena, Andre ve Leonie'yi Bayan Sanchez ile birlikte kokteyl içerlerken buldu. Leonie hâlâ öğleden sonraki lacivert tayyörüyleydi. Soğuk mavi gözleriyle Rachel'i kibirle süzdü; gördüğünü pek beğenmediği anlaşılıyordu. Bu kez Vittorio duruma el koydu. Gelip Rachel'e ne içmek istediğini sordu, yengesini ötekilerin yanına götürdü. Bardağına içki koyarken dedi ki:

«Çok daha iyi görünüyorsun, Rachel. Biraz daha iyisin ya?»

Rachel anlamlı anlamlı omuz silkti. İçkisini alırken mırıldandı: «Evet, galiba daha iyiceyim. Herhalde, en azından başıma gelecekleri karşılamaya hazırım artık!» Kokteylini yudumlarken gözlerini odada gezdiriyordu.

Bayan Sanchez yanlarına yaklaştı. Gözlerinin içi gülerek: «Ne güzel bir elbise bu, Rachel!» dedi.

Sonra, konuyu değiştirdi: «Rachel, anlat bakalım, Andre yüreğini rahatlatacak şeyler anlatabildi mi bari?»

Rachel başını önüne eğdi, bardağıyla oynarken, açık açık konuştu: «Galiba Andre beni içine düştüğüm uyuşukluktan kurtardı. Şimdi her nedense daha soğukkanlı düşünebiliyorum.»

Bayan Sanchez onun kolunu tuttu, sıktı: «Ah, buna çok sevindim canım. Seni öyle yıkılmış görmek beni gerçekten çok üzüyordu. Hadi gel Leonie'yle tanıştırayım seni. Herhalde henüz birbirinizle doğru dürüst tanışma fırsat bulamamışsınızdır.»

Rachel bir an duraksadı, sonra Bayan Sanchez'le birlikte, Andre, Leonie ve İrena'ya yaklaştılar. İrena onun gelişinden rahatsız olmuş göründüğü halde, bir şey söylemedi. Andre'nin de canı sıkıldıysa bile, bunu gizlemeyi, belli etmemeyi başardı. Leonie hafifçe gözlerini kırpıştırdı ve Rachel'in anladığı kadarıyla, inadına, Andre'nin koluna girdi, parmaklarıyla onun parmaklarını okşamaya koyuldu.

Bayan Sanchez gülümseyerek onları tanıştırdı: «Rachel, canım, işte Leonie! Leonie, Rachel'in burada bulunması sizi rahatsız etmesin sakın. Onunla biz eski dostuz. Başı derde girince Andre'ye koşması çok doğal.»

Leonie dudaklarını sıktı, belli belirsiz işitilebilecek bir sesle: «Elbette,» diye mırıldandı, sonra başını kaldırıp Andre'ye baktı: «Sevgilim, yemekten sonra hemen gidiyoruz, değil mi?» Sonra genç adamın kolunu sıktı. «Yani, şey, unutma, annemle babama bu akşam birlikte yemek yiyeceğimize söz vermiştik de...» Hafifçe içini çekti: «Elbette, anlıyorum, burada işin vardı, annen de seni görmek istedi, ama yemeği yer yemez gitmemiz gerekiyor, unutma.» Öteki eliyle Andre'nin yakasını düzeltirken ekledi: «Ne de olsa, uzun zamandır benden uzaktaydın, beni çok ihmal ettin, konuşacak çok şeyimiz var.»

Andre çok ciddi görünüyor, onun bu işvelerine

aldırış etmiyordu. «Üzgünüm Leonie, ama yemekten sonra Rachel'le konuşacağım. Yoluna koymamız gereken işler var da.»

Leonie'nin bu yalvaran sözlerini dinleyen Rachel, adeta hışımla, Bayan Sanchez'e döndü. Alçak sesle: «Gerçekten burada çok fazla kaldım artık, sizlerden özür dilemem gerekiyor. İlk işim İngiltere'ye dönmenin çaresine bakmak olacak, inanın. Konukseverliğinizi daha fazla istismar etmek istemiyorum.» Andre'nin irkildiğini sezmişti, oralı olmadı, sözlerini sürdürdü: «Şey, herhalde kolayca bir iş bulabilirim sanıyorum. Biliyorsunuz, kütüphaneciyim ben, diplomam var, bir kitabevinde çalışabilirim...»

Andre'nin sesi, arkadan duyuldu: «Hayır efendim, Güney Amerika'ya gidiyorsun.» Rachel, hayretle dönüp baktı:

«Güney Amerika'ya mı?» dedi. Leonie bile şaşırmışa benziyordu.

«Evet ya, Güney Amerika'ya. Daha doğrusu, Brezilya'ya. Madem böyle herkesin içinde, uluorta konuşmakta ısrar ediyorsun, söyleyeyim!» Gözlerinden, öfkesini zor tuttuğu açıkça belli oluyordu, Rachel ürperdi.

Titrek bir sesle: «Anlayamadım,» dedi.

İlk kez söze karışan İrena: «Ben de öyle. Neler çeviriyorsun sen, Andre?» diye ekledi.

Andre kardeşine yiyecekmiş gibi baktı, sonra anlattı: «Londra'dayken Marcus ile Olivia'yı gördüm. Biliyorsun onlar da oradaydı. Marcus'un Rio'ya önceden tasarlandığından daha çabuk dönmesi gerekiyor, bu yüzden Olivia ile birlikte Londra'dan dosdoğru oraya uçacaklar, buraya uğrayıp Maria'yı alamayacaklar. Rachel de

Maria ve tabii Tottie'yi Rio'ya götürecek.»

Rachel, inanamamış gibi, başını sallıyordu. «Sen de bu söylediklerine harfi harfine uymamı bekliyorsun, öyle mi? Hiç bana danışmadan?»

Andre siyah gözlerini onun gözlerine dikti: «Şimdilik başka çaren yok,» dedi. Ona meydan okuyor gibiydi.

Rachel içkisini bitirdi, uyurgezer gibi Vittorio'ya doğru yürüdü. Onun uzattığı sigarayı alıp yaktı, dumanı derin derin içine çekti, bir yandan da az önce duyduklarını anlamaya, kavramaya çabalıyordu.

Kuşkusuz, Andre kararını verdiyse onun söylediğini yapmak zorundaydı. Üstelik Bayan Sanchez'in bunca iyiliğine, bunca konukseverliğine karşılık bu kadarcık bir yardımı aileden esirgeyemezdi elbette. Ama bütün bunların altında acaba ne gibi bir neden yatıyordu? Andre onun için ne gibi bir plan hazırlıyordu? Niyeti neydi acaba?

Neyse ki, o sırada hizmetçi gelip yemeğin hazır olduğunu söyledi, Rachel yemekte Bayan Sanchez'in sağına, Vittorio'nun soluna oturmuştu. Yemekte havadan sudan söz edildi ve Rachel biraz kendini toparlama fırsatı buldu. Ama gene de pek az yiyebildi, iştahı yoktu, aklı hep karşısında oturan adamda ve onun yanıbaşında, Andre'nin bütün dikkatini kendi üzerinde toplamaya çalışan, onu tekeline almak için türlü oyunlar çeviren Leonie'deydi.

Yemek sona erip de hep birlikte kahve içmek için salona geçildiği zaman, Rachel Andre'yi yanıbaşında buldu. Andre, alçak sesle ve çok sakin: «Seninle biraz konuşmak istiyorum,» dedi.

Rachel, divanda İrena ile yan yana oturan Leonie'nin onları sıkı bir göz hapsinde tuttuğunun farkındaydı. İnadına: «Ama Leonie'yi ihmal etmen doğru olur mu? Yemekten hemen sonra gitmek istediğini söylemişti galiba?» karşılığını verdi.

Andre sabırla derin bir soluk aldı: «Leonie seninle konuşmam gerektiğini biliyor. Kıskanmasına hiç gerek yok. Kütüphaneye geçelim,» dedi.

Rachel durdu, başını salladı: «Ama gece öyle güzel ki, Andre. Dışarıda yürüsek diyorum.»

Andre ona dikkatle baktı: «Kütüphaneye geçelim,» dedi buyurgan bir sesle.

Rachel alaylı alaylı güldü: «Ne o Andre? Yoksa bahçede dolaşmamıza Leonie'nin itiraz edeceğinden mi korkuyorsun?»

Andre başını salladı, kayıtsızca: «Yok canım. Madem bu kadar istiyorsun...»

Rachel tırnaklarını avucuna batırdı. Hayır, Andre'nin beklediği çıkışı yapmayacaktı. Önüne düştü, odadan çıktılar. Holü geçtiler.

Dışarda gece, Bayan Sanchez'in bahçesinde yetiştirdiği çeşit çeşit çiçeklerin kokusuyla dolmuştu. Manolyalarla amber çiçeklerinin kokusu birbirine karışıyordu.

Rachel durdu, arkasından gelen Andre'ye döndü, aralarındaki sessizliği bozmak için: «Çok güzel bir gece!» dedi.

Andre omuz silkti: «Yanlış hatırlamıyorsam, sessizlik seni sıkardı. Şuradan gidelim mi?»

Rachel dişlerini sıktı, onun ardından kemerli bahçe kapısını geçip dışarı, kumsala yürüdü. Birkaç adım uzaklaşınca Andre durdu, sordu:

«Herhalde yeterince uzaklaştık, değil mi?»

Bu kez omuz silkme sırası Rachel'e gelmişti. Onun susmasını bir onaylama olarak kabul eden Andre cebinden birtakım kâğıtlar çıkardı. Soğuk bir tavırla konuştu: «İhtiyacın olacak her şey burada. Pasaport, belgeler, her şey.»

Rachel terslendi: «Benim pasaportum var.»

«Evet, biliyorum. Ben Maria'nın pasaportundan söz ediyorum. Yarın değil öbür gün gidiyorsunuz. Uçak öğleden sonra Nassau'dan kalkıyor. Marcus veya Olivia sizi Galeao'da karşılayacak.»

Rachel, onun böyle, her şeyi kolayca kabullenivereceğine nasıl inandığına şaşıyordu. Acı acı konuştu: «Her şeyi ayarlamışsın, öyle değil mi? Pekâlâ, Brezilya'da ne kadar kalacağım? Onu da söyle bari.»

Andre kaşlarını çattı, evden bahçeye yansıyan ışıkta yüzü pek açık seçik görülemiyordu. «Üç ay kadar kalabilirsin belki, Olivia seninle arkadaşlık etmekten hoşlanacaktır. Bugünlerde Marcus'un işleri başından aşkın, karısıyla ilgilenecek pek zamanı yok. Ayrıca, orada, yabancı bir yerde, yabancı bir çevrede yaşamak sana da iyi gelir, acını unutturur.»

Rachel inanamıyormuş gibi başını sallayarak bağırdı: «Bu aşırı küstahlığın beni her zaman şaşırtmıştır. Hiç değişmemişsin, Andre. Peki ya boşanma işi ne olacak? Benim orada kalmam işlemleri geciktirmeyecek mi?»

Andre kâğıtları yeniden cebine soktu: «Bu konuda herhangi bir güçlükle karşılaşacağımı sanmam. Boşanmak için senin rızan gerekmiyor. Unutma, beni terk edip gitmiştin, terk de beş yıldan kısa bir süre için bile olsa boşanma nedenidir.»

«Her şeyi hazırlamışsın, değil mi? Üstelik beni başından atmak için de pek uygun bir plan tasarlamışsın.»

Andfe'nin bakışları karardı. Elinde olmaksızın terslendi, can evinden vurulmuş gibiydi: «Biliyorsun, niyetim bu değildi! Sen Londra'ya dönmeye hazırlanıyordun. Ben de derdini biraz unutturmak, seni biraz rahatlatmak için bu planı tasarladım, o kadar!»

Rachel sabırsız, ayağıyla bir taşa vurarak: «Neden sanki hep sen haklısın da ben haksızım? Neden böyle oluyor? En cömert, en iyi niyetli düşüncelerini bile her zaman yanlış anlıyor, ters tarafından alıyorum, değil mi?»

Andre bir adım yaklaştı: «Beni bile bile kışkırtıyorsun. Şiddet kullanmaya zorluyorsun.»

Rachel onu küçümser gibi bir kahkaha attı: «Yok canım? Nasıl yapabilirim ki bunu? Sen metresinin eteklerinin ardına gizlenmişsin, güvenliktesin, sana bir şey olmaz.»

Bu kez fazla ileri gittiğini anlamıştı, kocasının bakışları onu dehşet içinde bıraktı. Andre'nin kendisini oracıkta öldürüvereceğini sandı. Sendeleyen adımlarla döndü, koşmaya başladı. Bir an soluk almak için durduğunda, onun ardından geldiğini fark etti.

Boğulurcasına hıçkırarak kumsal boyunca koşmaya başladı. Uzun elbisesinin eteklerini ayaklarına dolanmasın diye hafifçe kaldırmıştı. Ama Andre ondan çok daha hızlı, çok daha güçlüydü; genç kadını saçlarından yakalayıp önünde diz çöktürdü. Hem can acısından, hem de ona karşı duyduğu öfkeden Rachel'in gözlerine yaşlar doldu.

Gözyaşları yanaklarından boşanıyoruu, yüzü sapsarı kesilmişti. Elini başına götürerek bağırdı: «Seni domuz!»

Andre bacaklarını açmış, başına dikilmişti. Genç kadın güçlükle ayağa kalkmaya çalıştı. Ancak Andre'nin gözleri alev saçıyordu, Rachel kıpırdar kıpırdamaz yanına çöktü, onu sırtüstü kumlara uzattı, ellerini başının üzerine kaldırdı, sımsıkı tuttu, tutsak etti adeta.

Rachel başını bir bu yana, bir o yana çeviriyor, şimdi ona iyice yaklaşmış olan Andre'den kurtulmaya çabalarken bir yandan da: «Kaba herif! Bırak beni!» diye bağırıyordu. Ama erkeğin gözlerindeki bir şey, onu birdenbire mücadelesinden vazgeçirdi, yüreği küt küt atarken direnmeyi bırakıverdi.

Andre'nin can çekişir gibi inlediğini duyuyordu şimdi: «Tanrım, ah Tanrım!» Sonra ağzı genç kadının yarı aralık dudaklarını aradı. Sert vücudunun olanca ağırlığıyla üzerine kapandığında genç kadın her şeyi unutuverdi. Kollarını Andre'nin boynuna doladı, parmaklarını saçlarına daldırarak başını iyice bastırırken vücudunu da ona doğru kaldırdı. Andre şimdi, alev alev yanan dudaklarını onun gözlerinde, kulaklarında, boynunda gezdiriyor, bir yandan da «Rachel, Rachel!» diye mırıldanıyor, inliyordu. «Aklımı başımdan alıyorsun!» Ağzı gene Rachel'in ağzını aradı. Genç kadın da bütün varlığıyla kor kesilmiş, ona uzanıyordu.

Kumsaldaki sesler Andre'yi kendine getirdi. Vahşi bir çığlık atarak ayağa fırladı, üstündeki kumları silkti, saçına başına çekidüzen vermeye çabaladı. Alev alev yanan gözleriyle yerde

uzanmış genç kadına baktı: «Allah aşkına kalk!» Eğildi, onu zorla tutup çekti, kaldırdı.

Rachel bir şey anlamamış gibi onun yüzüne bakarken, Andre haşin bir sesle: «Bunun bir şeyi değiştireceğini sanıyorsan, yanılıyorsun!» demeyi unutmadı.

Andre'nin bu sözleri Rachel'de soğuk duş etkisi uyandırdı. Genç kadın sarsıldı, kendine geldi. Omuzlarını gerdi, tükürür gibi: «Kendine fazla güveniyorsun, Bay Sanchez!» dedi.

Leonie, İrena ve Vittorio bahçeden çıkmamışlar, kapının ağzında duruyorlardı. Andre ile Rachel yaklaşırken üçü de dönüp baktılar. Andre son derece sakin: «Ne oluyor yahu? Bizi mi aramaya çıktınız yoksa? Kumsalda biraz yürüdük. Rachel biraz hava almak istemişti,» derken genç kadın onun umursamazlığına şaştı kaldı.

Leonie Andre'nin yanına geldi. «Sevgilim, geç kalıyoruz. Hemen gidelim, ne olursun!»

Andre başını eğdi: «Peki, Leonie, hemen gidiyoruz. İçeri girip annemle vedalaşayım da!»

«Vedalaş sevgilim, hadi.» Leonie onu bırakınca Andre çevik adımlarla eve girdi. Bu kez bütün gözler Rachel'e çevrildi. Neyse ki, gece karanlığında pek bir şey görülmüyor, ay ışığında yanaklarının kızardığı anlaşılmıyordu. Gerçekten de, yanakları kıpkırmızı kesilmişti. Bu akşamın olayları onu altüst etmiş, midesine şiddetli bir kramp girmişti. Bir şeyler eksik kalmış gibiydi, tamamlanmak istiyordu sanki. Bu şık, soylu kız arkadaşının önünde Andre'ye kalması için yalvarsaydı ne derdi acaba?

Ötekilerin ne diyeceğine, ne düşüneceğine al-

dırış bile etmeksizin, döndü, koşa koşa eve girerken holde, çıkmak üzere olan Andre'yle burun buruna geldi. Andre yanından geçip gidecekken kolundan yakaladı, hiç düşünmeden, kısık bir sesle: «Andre!» diye mırıldandı, parmaklarıyla ceketinin kolunu okşadı.

Andre soluk soluğaydı, sertçe söylendi: «Gene ne istiyorsun benden, Rachel?»

Rachel diliyle alt dudağını ıslattı. Yumuşak bir sesle: «Andre, konuşmamız gerek!» dedi.

Andre gözlerini kıstı, sertçe kesti attı: «Bir şeyler yapmaya kalkışma Rachel, sırası değil.»

Rachel parmaklarıyla onun yanağına dokundu. Yalvarır gibi: «Andre, böyle gitme. Böyle öfkeli ayrılma benden. Az önce, orada beni istemiştin...»

Andre donuk bakışlarını onun yüzüne dikti: «Evet, seni istiyorum. Ama yemin ederim seni asla almayacağım!» Ve onu iterek kendinden uzaklaştırdı.

Rachel'in kırgınlığı gözlerinden okunuyordu. Sordu: «Ama neden?»

Andre elini saçlarının arasından geçirdi. Vahşi bir sesle, homurdanır gibi: «Seni sevmiştim, Rachel. Delicesine! Seni içimden koparıp atabileceğimi hiç sanmıyordum ama attım işte, başardım, şimdi beni seni sevdiğim gibi seven birini buldum artık, bunun çok daha rahat olduğunu da anladım! Evet, inkâr edemem, çok güzel bir kadınsın, her zamanki gibi güzel, çekici, arzu uyandıran bir kadın. Ama senin vücudunu arzulasam bile ruhunu asla arzulamıyorum. Oysa aşk buymuş, şairler böyle diyor.»

Rachel acı acı başını salladı: «Sen hain domu-

zun birisin, Andre. Eskiden bu kadar acımasız değildin.»

Andre, aynı tonda karşılık verdi: «Beni nasıl yaptınsa öyleyim. Bir zamanlar yaşadığımız hayatıan memnun değildin, canın sıkılıyordu, huzursuzdun. Öylesine sıkılıyordun, öylesine tedirgindin ki, karnında taşıdığın çocuğu, benim çocuğumu bile bile yok ettin!»

Rachel zayıf bir sesle karşı koymak istedi: «Ama doğru değil bu. Sandığın gibi değil. Bebeği düşürmek istememiştim, onu ben de çok istiyordum!»

Andre inanmamış gibi, küçümsercesine baktı: «Bunu öyle çok tekrarlamış olmalısın ki, sonunda kendin de inanmışsın,» diye alay etti.

«Hayır, doğru söylüyorum!»

«Öyleyse çocuğu düşürdükten sonra niye kaçtın? Başka çocukların olabilirdi.»

Rachel inanamamış gibi onun yüzüne bakakaldı: «Bunu bana sen mi soruyorsun? Bütün o söylediklerinden sonra? O yaptıklarından sonra?»

«Demek böyle, suç bendeydi öyle mi? İyi geceler, Rachel. İyi yolculuklar.» Döndü gitti.

Rachel sendeleyerek salona girerken midesi bulanır gibi oldu, eşikte duraladı, Bayan Sanchez'le göz göze geldi. Yorgun bir sesle, sordu:

«Demek işittiniz?»

Bayan Sanchez başıyla onayladı: «Evet işittim, Rachel. Gel, otur yanıma. Sanırım artık başbaşa konuşmamızın, birbirimize içimizi dökmenin zamanı geldi, öyle değil mi?»

Rachel çaresiz, omuzlarını kaldırdı. Konuşmakta bir yarar görmüyordu ama, odasına çı-

kıp gece boyu düşünceleriyle yalnız kalmak, işkence çekmek de hiç işine gelmiyordu. Bunun için ağır ağır odaya girdi, Andre'nin annesinin eline tutuşturduğu içki bardağını aldı. Herhalde görünüşü korkunç olmalıydı; Andre'yle konuşurken kanının çekildiğini hissetmişti, şimdiyse sinirleri tamamen uyuşmuş gibiydi.

Bayan Sanchez ona yer gösterdi, sonra kendi de karşısına geçip oturdu. Rachel bardağındaki konyağı yudumlarken kafasını toparlamaya çabalıyordu. Bu arada İrena dönmüştü. Kapıya dikilmiş, annesiyle yengesini alaylı alaylı süzüyordu.

«Ne oluyor burada kuzum? Günah mı çıkartılıyor?» diye sordu.

Bayan Sanchez kızına ters ters baktı: «Eğer doğru dürüst bir şey söylemeyeceksen, yorumlarını kendine sakla lütfen, İrena!» dedi.

İrena omuz silkti, merakla Rachel'i süzdü: «Ne oldu? Yoksa Andre sonunda Rachel'e hak ettiği sopayı çekti mi?»

Rachel başını kaldırıp İrena'ya baktı; öfkesi, duyduğu acıyı bastırır gibi olmuştu: «Başkalarının sorunlarına burnunu sokmaktan ne zaman vazgeçeceksin, İrena? Neden böylesin sen? Hayat senin için dayanılmaz hale geldi de ondan mı? Sadece seyirci kaldığın, durmadan değişen renkli bir görünüm işte... Çünkü sen busun... sadece bir seyirci!» Öfkeden sesi kısıldı. Susup başını önüne eğdi.

İrena hain hain gülümsedi: «Haa, anlaşılan bir şeyler olmuş. Seni ilk kez ağlar görüyorum, Rachel. Büyük bir yenilik bu. Görülmemiş bir şey. Bense cadılar ağlamaz sanırdım!»

Bayan Sanchez araya girme gereğini duydu: «İrena, odadan çıkar mısın lütfen? Bu davranışın beni gerçekten şaşırtıyor! Sende duygu diye bir şey yok mu kuzum?»

İrena annesine döndü: «Onu ne diye savunuyorsunuz sanki? Andre benim kardeşim olduğu kadar sizin de oğlunuz, bu kadın onun hayatıyla oynadı, onu yıkıma sürüklemek istedi! Tanrıya şükürler olsun ki Andre sonunda kendine uygun birini bulacak sağduyuyu gösterebildi.»

Bayan Sanchez ayağa kalktı: «İrena, bir daha söyletme bana. Bak, seni uyarıyorum...»

«Pekâlâ, pekâlâ!» İrena arkasını döndü, kapıya gitti. «Çıkıyorum ve sizi itiraflarınızla başbaşa bırakıyorum. Ama sakın sizi kandırmasın, anne. İstediğini elde etmek sözkonusu olunca gözü dünyayı görmez onun!»

Bayan Sanchez sabırsız bir hareketle elini kaldırdığı sırada İrena çıkmış, ıslık çalarak merdivene yönelmişti bile. Bayan Sanchez geldi yerine oturdu; elinin titremesini durdurmaya, içkisini içmeye çabalayan Rachel'e baktı. Bu bakışta bir acıma vardı. Rachel'in içinde yeniden bir ağlama isteği kabardı, o da kendi kendine acıyordu. Ama kendini tuttu, başını sallayarak elinden geldiğince doğal bir sesle:

«Ne budalalık, değil mi? Ama kadınlar hep böyle mantıkdışı davranan yaratıklardır zaten!» dedi.

Bayan Sanchez dudaklarını sıktı, düşündü, sonra elini Rachel'in elini elinin üzerine koydu. Ağır ağır konuştu: «Rachel, Rachel! Bana karşı rol yapmak zorunda değilsin. Birbirimizi anladığımızı sanıyordum.»

Rachel umutsuz, bağırdı: «Ah, birbirimizi nasıl anlayabiliriz ki? Karşı saflardayız. Her zaman da öyleydik zaten. İşte bunun içindir ki...» Birden sustu.

Bayan Sanchez onun sözlerini tamamladı: «Bunun içindir ki, Andre'yi terk etmeden önce gelip bana danışmadın, öyle mi?»

«Öyle.» Rachel başını önüne eğdi. «Size gelmek istemiştim. İçimi dökecek birine ihtiyacım vardı. Ama nedense size, Andre'nin annesine başvurmak imkânsız bir şeymiş gibi göründü işte.»

Bayan Sanchez başını salladı: «Anlıyorum. Herhalde İrena da buradan gitmen için seve seve yardıma hazırdı?»

Rachel içini çekti: «Evet, öyle. Elbette hazırdı. Başlangıçta bu yüzden ona minnettar kaldım, ama şimdi...» Sustu, sonra başını kaldırdı: «Şey.. Andre, babamın neler yaptığını anlattı mı size?»

«Evet, anlattı. Bence baban oldukça yürekli biriymiş, sen öyle düşünmüyor musun?»

Rachel kollarını açtı: «Evet, belki de yürekliydi. Onu çok özleyeceğim, çok severdim çünkü. Ama anlamadığım bir şey var. Ne diye beni buraya, Andre'ye göndermek gereğini duydu... Andre'nin boşanmak istediğini bile bile hem de...»

«Anlamıyor musun? Belki de kaybedecek bir dakikası bile olmadığını düşünmüştür. Üstelik haklıymış da...»

«Evet ama nasıl olsa bir yolunu bulur, kendimi kurtarabilirdim ben. O çaresiz kadınlardan, işe yaramaz kuklalardan değilim ki! Eğer öyle olsaydım belki de Andre ile evliliğimiz yürür-

dü, bu yola girmezdi.»

Bayan Sanchez kaşlarını çattı: «Yani sen evliliğinizin yürümediğini mi sanıyorsun?»

Rachel dayanamadı: «Bunu nasıl sorarsınız?» diye bağırdı.

Bayan Sanchez onun solgun yüzüne dikkatle baktı. Ağır ağır konuştu: «Evliliğiniz çıkmaza girdi diye başarısız bir evlilikti diyorsun. Ama bir zamanlar iyi gittiğine inanıyordun, değil mi?»

Rachel dudağını ısırdı: «Evet, öyle, başlangıçta yani...»

«Evet, başlangıçta. Andre seni balayınızdan sonra Bahama Adalarına getirdiği zaman. O zaman mutluydunuz, değil mi?» Rachel ağır ağır başını salladı; Bayan Sanchez sözlerini sürdürdü: «Mutlu olduğunuz için de oğlum mutluluğundan korkmaya başladı!»

İçini çekti, kollarını iki yana açtı: «Rachel, sen Andre'nin durumundaki bir adamın nasıl bir yük altında bulunduğunu anlamakta güçlük çekiyordun. Anlayamadın bir türlü. Düşmanları vardır, bunu kendisi de bilir; ama sen o sakin, olaysız çevrende tehlikeleri bir türlü göremiyor, anlayamıyordun.»

Rachel başını salladı: «Bana öylesine sahip çıkıyordu ki!»

Bayan Sanchez kara kaşlarını kaldırdı: «Ve bu giderek dayanılmaz hal aldı, öyle mi?»

«Evet, öyle.»

«Bak sana açıklamaya çalışayım. Andre seninle evlendiği zaman seni seviyordu; insan, birisiyle ancak bir süre yaşadıktan sonra onsuz yapamayacağını anlar. İşte Andre'nin derdi de

buydu. Sana olan sevgisi aylar geçtikçe derinleşti ve sana sahip çıkma duygusunu da giderek şiddetlendirdi. Sana bir şey olacak, başına bir iş gelecek diye korkusundan ne yapacağını bilemez haldeydi.»

Rachel elini alnında gezdirdi. «İyi ama bunu niçin bana açık açık söylemeyi denemedi? Niçin her zaman inatla kendisinin haklı, benim haksız olduğumu belirtmekle yetindi? Benim neler hissettiğimi anlamaya yanaşmadı bile.»

Andre'nin annesi usulca sord «Peki, sen onun neler hissettiğini anlamayı denedin mi hiç?»

Rachel içini çekti. Açık açık, onu anlamaya çalıştığını söyleyebilir miydi, gerçekten? Bir sigara çıkardı, titreyen elleriyle yaktı, cevap verdi: «Öyle bile olsa, insanın sevdiği kişiyi kendisinin soluk bir gölgesi durumuna getirmeye hakkı olabilir mi!»

«Evet haklısın. Andre'nin kişiliği her zaman başkalarına sahip çıkmaya yatkındır. Sana karşı ipin ucunu iyice kaçırdı sanırım. Gene de, seni buradan uzaklaştıran, aşktı Rachel; nefret değil!»

Rachel sigarasından derin bir nefes çekti, sordu: «Andre size bebekten söz etti mi hiç?»

Bayan Sanchez ellerini kavuşturdu: «Hadi, sen anlat. O günleri konuşalım şimdi.»

Rachel gene içini çekti. Bunca zaman sonra bile bunları konuşmak çok zor geliyordu. Ama Bayan Sanchez'in ona yardım etmek istediği ortadaydı. Üstelik, bu konuyu bir kadınla tartışmak içini ferahlatacaktı. Çünkü şimdiye kadar derdini anlatacak, içini dökecek kimsesi olmamıştı. Söze nereden başlayacağını bir süre dü-

şündükten sonra: «Andre benim huzursuzluğumun can sıkıntısından ileri geldiğini sanıyordu,» dedi. «Ama yanılıyordu. Andre'yle insanın asla canı sıkılmazdı ki! Beni tedirgin eden, hapis hayatı yaşamamdı. Şimdi geçmişi düşününce çocukça ve sorumsuzca davrandığımı anlıyorum, ama bu gene de gerçeği değiştirmez.»

Bayan Sanchez sordu: «Andre sana Lilaine'den söz etmiş miydi?»

«Hayır. Vittorio anlattı. Bana söylediği zaman nasıl dehşet içinde kaldım, bilemezsiniz. Ne korkunç günler geçirmiş olmalısınız!»

Bayan Sanchez içini çekti. «Evet, çok korkunçtu. Andre için de öyleydi. Ne de olsa bu olay, bir bakıma, kaygılanmakta ne derece haklı olduğunu doğruluyordu, değil mi?»

«Evet, biliyorum. Ama takdir edersiniz ki, bu her zaman karşılaşılacak bir olay değildi.»

«Doğru. Gene de insan birini Andre'nin seni sevdiği gibi severse Rachel, en ufak bir riski bile göze alamaz.»

Rachel omuzlarını kaldırdı: «Andre uzaktayken de benim oturup beklemekten, tasalanmaktan başka çarem kalmıyordu ama...»

«Andre erkektir. Herhalde kendini daha iyi koruyabileceğini sanıyor olmalıydı. Ama bu günlerde öyle olmayacak şeyler işitiyoruz ki, inanılır gibi değil. Neyse biz şimdi sözü saptırmayalım, konumuza dönelim. Niçin gittiğini anlatıyordun...»

Devam etmek Rachel'e zor geliyordu. Geçmişi düşünmeye, olayları açık açık görmeye zorluyordu kendini. Öte yandan, Bayan Sanchez'in söyledikleri de yüreğine su serpebilmiş, içini rahatlatabilmiş değildi ki!

Sonunda yutkundu, söze girişti: «Andre, bir çocuğum olursa başına daha az dert açacağımı, çocukla uğraşmaktan onun başına bela olmaya vakit bulamayacağımı söylemişti.» İçini çekti: «Evet, bu konuda kavga ederken aynen böyle demişti!» Alt dudağını ısırdı: «Bunu duyduğum zaman neler hissettiğimi asla tahmin edemezsiniz. O güne kadar ben de çocuk istiyordum, ama Andre hep biraz zaman geçmesini, baş başa kalmamızı, ondan sonra çocuk sahibi olmamızı söylüyordu.»

Bayan Sanchez sakin sakin: «Kıskanıyordu da ondan. Senin ilgini hiç kimseyle, hiçbir şeyle paylaşmak istemiyordu da ondan,» dedi.

«Çok bencilce bir tutum değil miydi bu? Benim çocuk sahibi olmak istememin nedenleri de bencilceydi belki, evet. Ama ben, içimde Andre'nin bir parçasını taşımak istiyordum. Bebeğinin karnımı tekmelediğini hissetmek, ne olursa olsun onun çocuğunu doğuracağımı bilmek istiyordum!» Sesi biraz sakinleşir gibi oldu. Sigarasından bir nefes daha çekti. «Her neyse, o zaman ona hayır dedim. Bu fikri ortaya atınca, bana daha fazla sahip çıkmasına asla izin vermeyeceğimi söyledim.» Sesi kısıldı, bir süre sustu, kendini toparladı: «Sonunda, sizin de bildiğiniz gibi, hamile kaldım. Tabii barışmıştık da, kavgamızı unutmuştuk. Andre bir kez kafasına koymuş olmasın, ona asla karşı koyamazdım, o da bunu pekâlâ bilirdi. Ama hamile kaldığımı anlayınca, onu, benden yararlanmaya kalkışmakla suçladım, hadi bir kavga daha. Oh, korkunçtu!» Başını ellerinin arasına gömdü, Bayan Sanchez ise

ayağa kalktı, verandaya açılan camlı kapıya gitti, bir süre orada öyle durdu; Rachel'in kendini toparlamasına zaman bıraktı, sonra geri dönüp oturdu. Rachel başını kaldırdı, telaşla gözlerini sildi.

«Bağışlayın. Ama hiç kolay değil bunları size anlatmak!» dedi.

«Evet, seni anlıyorum. Devam etmek ister misin?»

«Tabii. Artık başladım ya, hepsini anlatacağım.» Rachel burnunu çekti. «Şey, sonra, yani bu kavgadan sonra birbirimize karşı gene kibar davranmaya başlamıştık, ama Andre bana bir daha hiç dokunmadı, benimle hiç yatmadı. Elbiselerini başka bir odaya taşıdı. Gerçi dışardan hiçbir şey değişmemiş gibi görünüyordu, ama aslında durum berbattı!» İçini çekti: «Önceleri çok kırılmış, üzülmüştüm. Karşı koyamıyordum. Ama sonra, sonra korkarım ben de öfkemi yenemedim, Andre yanımdayken susar, somurtur oldum. Bildiğiniz gibi Ramon sık sık bizi ziyarete gelirdi. Sanıyorum benimle arkadaşlık etmekten hoşlanıyordu. Ben de onunla arkadaşlık etmekten hoşlanıyordum, ama hepsi bu kadardı tabii» Bayan Sanchez'in gözlerinin içine bakarak sordu: «Neler hissettiğimi anlıyor musunuz? Anlayabiliyor musunuz?»

Andre'nin annesi kaşlarını çattı: «Anlamaya başlıyorum. Sen devam et, Rachel.»

«Ramon beni sık sık yüzmeye, balığa götürürdü. Ben de bebeğe aldırış etmeksizin onunla çıkmayı sürdürdüm. Sonra, bir gezimizde, o bilinen gezide dalmaya kalkıştık.» Omuzlarını kıstı. «Biliyorum, daldıkça soluğum kesiliyordu, boğulur

gibi oluyordum. Ramon'a yukarı çıkacağımı işaret ettim, o da arkamdan geldi. Ama üst üste böyle ağır sporlar yapmak beni iyice yorgun düşürmüş olmalıydı ki, kendimi pek halsiz hissediyordum, her yanım tir tir titriyordu. Ramon beni eve getirdi. Ama olan olmuştu bir kez.» Omuzlarını silkti. «Öyle gösterişli hareketler, dramatik sahneler filan yoktu, sadece gerek bedensel, gerek ruhsal bakımdan korkunç acılar veren bir çocuk düşürme olayı işte.»

«Bütün bunları Andre'ye anlattın mı?»

Rachel isteksizce güldü: «Dinler miydi sanıyorsunuz? Yoo, hayır. Eve gelip de doktoru başucumda bulduğu zaman konuşacak durumda değildi ki!» İçini çekerek ekledi: «Zaten benim de konuşacak, laf anlatacak halim yoktu doğrusu. Belki inanmayacaksınız ama, o çocuğu istiyordum, gerçekten istiyordum! Andre'ye ağzıma geleni söyledim o zaman, ama şimdi anlıyorum ki beni böyle saçma sapan davranmaya iten, budalalığımdan başka bir şey değilmiş. Sonra, Andre yanıma gelebildiği, benimle konuşabildiği zaman, beni çocuğumu bilerek, isteyerek düşürmekle suçlamasın mı? Ama ona karşı koyamayacak kadar zayıf düşmüştüm. Zaten bunun yararı da yoktu artık. Beni bir daha görmek istemiyordu. İşte bana karşı tutumu buydu!»

Bayan Sanchez başını salladı: «Ama çocuğum, onun da üzüldüğünü, yıkıldığını anlamamış mıydın yoksa? Sana olduğu kadar kendi kendine de öfkelendiğini, seni bu korkunç işi yapmaya sürüklediği için kendisini suçladığını görememiş miydin? Bütün bunların arasında bir şeyi, asıl gerçeği unutmuşa benziyorsun; Andre seni sevi-

yordu. Ona ne yaparsan yap, ne söylersen söyle, gene de seni seviyordu.»

Rachel ona bakakalmıştı: «Bunu nasıl söyleyebiliyorsunuz?» diye sordu.

«Çünkü onu terk ettiğin zaman ne hale geldiğini biliyorum da ondan. Çılgına dönmüştü sanki! İki kez Londra'ya, seni görmeye gitti, iki defasında da görmeye cesaret edemeyip geri döndü.»

«Ne? Ne dediniz?»

«Elbette. Senin sağlığın ve güvenliğinle hiç ilgilenmediğini mi sanıyordun yoksa? Her iki gelişinde de babanla görüşmüş, ama tabii babana sana hiçbir şey söylememesini tembih etmiş.»

Rachel, bir an dili tutulmuş gibi sustu kaldı. Sonra: «Anlaşılan babam benden pek çok şeyi saklamış, çok yazık!» diye mırıldandı. «Andre geldiğini öğrenmemi neden istememiş peki?»

«Baban ona senin büyük bir bunalım geçirdiğini, hâlâ kendini toplayamadığını söylemiş. Andre'yle karşılaşmanın durumunu iyileştireceği yerde kötüleştirebileceğini, henüz tam olarak güçlenemediğini anlatmış. Buna karşılık Andre de babandan, ona ne zaman ihtiyacın olursa hemen kendisine haber vereceği konusunda söz almış. Babanın seni Andre'ye göndermesinin nedeni de bu olsa gerek.»

Rachel başını salladı, şaşkınlığı hâlâ geçmemişti. Kısık bir sesle: «Anlıyorum ama, artık iş işten geçmiş!» diyebildi.

Bayan Sanchez ayağa kalktı, içini çekti. «Evet, öyle. Andre Leonie'yle evlenecek. Onun iyi ve görevlerini yerine getirebilecek bir eş olacağından hiç kuşkum yok. Beni asıl düşündüren aca-

ba Andre onun için iyi bir koca, görevlerini bilen bir eş olabilecek mi?»

Rachel başını kaldırdı, sordu: «Ne demek istiyorsunuz?»

Bayan Sanchez omuz silkti, usulca dedi ki: «Unutma, az önce Andre'yle holde konuştuklarınızı işittim. Belki kendine bile itiraf etmiyor, ama seni henüz kalbinden, kafasından tamamıyla silebilmiş değil.» Gülümseyerek Rachel'e baktı: «Ah, Rachel, durup dururken kendi başımıza ne olmadık dertler çıkarıyoruz!» dedi.

Rachel başını eğdi, ses çıkarmadı, Bayan Sanchez haklıydı.

Kayınvalidesi gene içini çekti: «Pekâlâ çocuğum, demek şimdi Maria'yla Rio'ya gidiyorsunuz, buna sevinmedim diyemeyeceğim. Bir süre için bildik kişilerden, tanıdık çevreden uzaklaşmak sana iyi gelecektir kuşkusuz. Üstelik bu mevsimde orada hava da pek elverişlidir. Marcus'un evi kumsala yakındır, Olivia'yı seveceğinden de eminim. İrena gibi çekilmez, Leonie gibi iğneleyici bir insan değildir o. Senin gibidir; genç, alımlı, üstelik kocasına delicesine tutkun.»

Rachel Bayan Sanchez'e bir göz attı, ama duygularını belli etmemeyi başardı. «Peki, ya sonra?» dedi.

Kayınvalidesi omuz silkti, kaşları çatıldı: «Kimbilir?» dedi. «Bilinen, belli olan bir şey varsa, o da senin dinlenmeye, gerçekten dinlenmeye ihtiyacın olduğu, bunu da sana ancak Marcus ve Olivia sağlayabilir.»

Rachel ayağa kalkarken sordu: «Yanlarında uzun süre kalacağımı biliyorlar mı bari?» Bir yandan da, hayatının akışı elinden alınmış, hiç-

bir şey yapamayacak duruma getirilmiş bir kimsenin içine düştüğü o korkunç tedirginliği duyuyordu.

Bayan Sanchez başıyla onayladı: «Evet, biliyorlar. Senin bu konuyu düşünmene hiç gerek yok, aldırış etme. Olivia beş yıl önce burada değildi. Seni yargılayamaz, hakkında hüküm veremez. Marcus'un da sana kin beslediğini hiç sanmam; Marcus'u hatırlarsın, değil mi?»

Tabii hatırlıyordu. Marcus Ramon'a benzerdi. Akıllı, nazik, iyi yürekli... Sigarasını söndürdü, doğruldu. Başkalarının, herkesten önce de babasının kendisi adına yön vermeye kalkıştığı yazgısına hükmetmeye çabalamakta yarar yoktu şimdilik. Üstelik elinden ne gelirdi ki?

ALTINCI BÖLÜM

Rachel veranda basamaklarını çıkarken güneş ufka doğru hızla kaymaya başlamıştı. Genç kadın döndü, birkaç adım gerisinden gelen Maria'ya gülerek baktı. Çocuk kısacık, küçücük bacaklarıyla ona yetişmeye çabalıyordu.

Rachel onun saçlarını sevgiyle karıştırdı; önüne katıp villaya, serin, taş hole soktu. Yakıcı güneşten sonra burası pek iyi geliyor, insanı ferahlatıyordu. Ama Rachel, Marcus ile Olivia'nın yanına geldiği şu dört haftadır güneşe de alışmıştı.

Hole girince Maria döndü, dedi ki: «Bu akşam beni sen yıkar mısın, Rachel, ne olursun!» Rachel'i elinden tutmuş, çekiyordu. Tam o sırada

sağdaki odadan ince yapılı, hoş bir kadın çıktı:

«Dur bakalım, Maria. Eve şimdi girdin daha, izin ver de Rachel biraz otursun soluk alsın, bir şey içsin, değil mi ya? Onu hiç rahat bırakmıyorsun zaten. Dikkat etmezsen senden bıkacak, hasta olacak sonra, karışmam.»

Rachel eltisine gülümsedi, başını salladı: «Yok, yok Olivia, sen hiç merak etme, ne hasta olurum, ne de Maria'dan bıkarım. Hadi bakalım Maria, koş Tottie'yi bul şimdi. Annenin dediği gibi ben bir bardak çayla bir sigara içeyim.»

Maria burun kıvırdı: «Ama ben yıkanırken geleceksin, değil mi?»

«Gelirim herhalde.» Rachel böyle diyerek küçük kızın poposuna vurdu, onu mutfağa, dadısını bulmaya gönderdi. Sonra Olivia ile geniş kapıdan villanın salonuna geçtiler.

Hizmetçi tekerlekli çay masasını getirdi. Rachel bir koltuğa gömüldü. Olivia'nın uzattığı fincanı büyük bir istekle aldı. Olivia kendi çayını da doldurduktan sonra karşı koltuğa geçti:

«Doğrusunu söylemek gerekirse, sen gelmeden bunca işin altından nasıl kalkıyormuşum ben de bilmiyorum, Rachel. Şu küçük yaramazın yükünü üzerimden öylesine aldın ki, şimdiye kadar hiç yapamadığım şeyleri de yapacak vaktim oluyor artık.»

Rachel gülümsedi: «Ona bayılıyorum, biliyorsun. Birlikte çok da güzel eğleniyoruz.»

Olivia içini çekti: «Görüyorum, görüyorum. Burada temelli kalmayı düşünmez miydin acaba?»

Rachel'in yanakları pembeleşti: «Şey, bilmem ki...» diye kekeledi.

Olivia bir an düşündü, sonra: «Hemen kararını bildirmek zorunda değilsin ama, gene hamileyim ben.»

Rachel gözlerini açtı: «Öyle mi? Ne güzel!»

Olivia kuşkulu gibiydi: «Sahi mi söylüyorsun? Maria yeni bir kardeşi kabullenmek için henüz çok küçük değil mi sence?»

«Hayır, hiç de değil. Bebek doğduğu zaman dört yaşında olacak. Bence tam zamanıdır. Hem sana yardımcı olur, hem de kardeşine bakmaktan zevk alır. Üstelik sen de biliyorsun, her zaman arkadaş özlemi içinde bu çocuk. Oynayacak birini arıyor.»

Olivia başını salladı: «Evet, galiba haklısın. Ama şu var ki, bu çocuğa Maria'ya hazırlandığımız gibi hazırlanmadık. Yani isteyerek olmadı. Marcus bu habere sevinecek mi, sevinmeyecek mi, onu bile bilmiyorum.»

Rachel sordu: «Ona açmadın mı daha?»

«Hayır, şey, bir türlü söyleyemedim işte. Hep erteledim durdum, ama er geç söylemek zorunda kalacağım. Ama Maria'ya açmak için daha erken diyorum. Yoksa sabırsızlanacaktır.»

«Evet, haklısın.» Rachel bir sigara yaktı. Olivia usulca dedi ki:

«Sen de çok iyi bir anne olurdun, Rachel.»

Rachel'in yanakları kızarmıştı. «Yok canım, çocuklarla kim olsa geçinir,» dedi.

Olivia başını salladı: «Hayır, yanılıyorsun. Ama anlayamadığım bir şey var...» Durakladı. «Bağışla. Marcus'un annesine yapmayacağıma söz verdiğim şeyi yapıyordum az kalsın. İşlerine burnumu sokuyordum.»

Rachel içini çekti: «Yok canım, bu işlerime

burnunu sokmak sayılmaz ki, Olivia. Elbette beni merak ediyorsundur. Ben de senin yerinde olsaydım merak ederdim. Çocuğumu düşürdüğümü de biliyor muydun?»

«Evet, biliyorum. Her şeyi biliyorum, ama tanıdığım kadınla bu bildiklerimi bir türlü bağdaştıramıyorum işte.»

Rachel dudağını ısırdı: «Bunu bir övgü olarak kabul ediyorum. Gerçekten ben de o günlerden bu yana olgunlaştığım kanısındayım.»

Olivia çayını yudumlarken, Rachel kadının aklından neler geçtiğini merak ediyordu. Olivia'yla daha ilk görüşte kaynaşmışlardı. Ama dostlukları oldukça sınırlı bir biçimde gelişmişti, çünkü Rachel Andre'den söz etmekten kaçınmıştı. Olivia da, anlaşılan Bayan Sanchez'in öğütlerini tutarak bu konuyu hiç kurcalamamıştı. Gene de çok iyi dost olmayı başarmışlardı.

Rachel konuyu değiştirmek için sordu:

«Marcus ne zaman dönüyor?»

Olivia tembel tembel gerindi: «Yarın değil öbür gün. Böyle seyahate çıktığı zamanlar onu çok özlerim, ama bu defa nedense pek öyle olmadı.»

Rachel gülümsedi: «Yok canım, böyle söylüyorsun ama, onu bir an önce görebilmek için sabırsızlıktan ölüyorsun, saklama. Benim yanımda rol yapmana hiç gerek yok.»

Olivia ayağa kalktı, başını sallayarak: «Ah Rachel, burada bulunman ne kadar hoşuma gidiyor bilemezsin. Sana söylediğimi düşüneceksin, değil mi? Hemen hayır demeyeceksin?»

Rachel, «Pekâlâ, düşünürüm,» diyerek ayağa kalktı: «Şimdi gideyim de Maria'nın banyosuna

bir bakayım. Sen de kendini fazla yorma. Biliyorsun, bundan sonra dikkatli olman gerek.»

Olivia eliyle karnını sıvazladı: «Ah, ben çok iyiyim. Daha aşağı yukarı yedi ayım var. Düşün bir kez, yaz aylarını şekilsiz, bol elbiselerle geçireceğim!»

Rachel onu sözde azarlar gibi yaptı: «Merak etme, bunu da atlatırsın.» Kıkır kıkır gülerek ekledi: «Biliyor musun, halinden memnun olduğun apaçık ortada. Marcus'a ne zaman açacaksın?»

Olivia omuzlarını kaldırdı: «Oh, herhalde eve döner dönmez. Sen de olsaydın öyle yapardın, değil mi?»

Rachel'in yüreği burkuldu. Olivia'ya yüzünü göstermemek için başını çevirdi: «Evet, ben de olsam, beklemezdim. Hiç kuşkum yok, o da çok sevinecektir.»

Daha sonra, odasında, akşam yemeği için giyinirken tuvalet masasına oturdu, başını ellerinin arasına aldı. Nedense, Olivia'nın hamileliği ona, unutmak istediği o acılı günleri olanca canlılığıyla geri getirmişti. Olivia'nın evlilikte bulduğu o basit mutluluğu için için kıskanmıyor değildi. Yıllar önce ne diye öylesine budalaca davranmıştı sanki? Eğer babası Andre'nin peşinden Londra'ya geldiğini ona söylemiş olsaydı, belki de durum tamamen değişik olurdu. Ama babası elbette böyle davranırken kızına iyilik ettiğini sanmıştı. Herhalde kızının tutumundan kocasını asla görmek istemediği kanısına kapılmış olacaktı. Bunda da haklıydı. Ama Rachel bunu sadece gösteriş olsun diye yapmıştı, babası ne bilsin? Eğer Andre'nin kendisini gerçekten sevdiğini, böylesine dikkatsizce davrandığından ötürü

kendisini bağışladığını bilseydi, kocasına seve seve koşardı...

Olivia'nın hamileliğinden böylesine etkilenmenin budalalık olduğunu düşündü. Bunu da atlatacaktı, evet. Olivia'nın istediği gibi, burada kalabilirdi de, neden olmasın. Hiç olmazsa böylece sorumluluklarından kaçınmış olurdu. Henüz sorumluluklarını yüklenecek durumda değildi.

Bunu izleyen günlerde Olivia, kocasının dönüşüne hazırlandı. Rio'ya gittiler; o, kuaförde saçını yaptırırken, Rachel de Maria'yla alışverişe çıktı. Küçük kız, kocaman mağazaların vitrinlerine hayran kalmış, gözleri kamaşmıştı. Mağazalara girdiler, dolaştılar. Daha sonra, Olivia ile buluştukları zaman Maria yediği dondurmayı anlata anlata bitiremedi. Olivia gülerek; «Ona ben de dondurma yediririm, ama hiçbir zaman böylesine heyecanlanmaz, anlaşılan bu işin püf noktasını bilemiyorum!» derken hiç de gocunmuş gibi değildi.

Rachel Olivia'nın böyle konuşmasından hoşlanmıyordu, ama eltisi iyi niyetliydi, bu yüzden onu susturmak gelmedi içinden. Juanastra'ya döndükleri zaman akşam oluyordu. Maria, villanın önünde park etmiş kocaman arabayı görünce sevincinden yerinde duramaz oldu. Heyecanla bağırdı: «Babam! Babam gelmiş!»

Olivia hafifçe gülümsedi: «Evet, evet, gördük.» derken, bir yandan da telaşla soruyordu: «Nasılım Rachel? Nasıl görünüyorum?»

Rachel onu tepeden tırnağa bir süzdü, karşılık verdi: «Çok güzelsin. Bu saç sana çok yakışmış. Bir gün ben de senin kuaförüne gitsem iyi ola-

cak sanırım.»

Olivia yüzünü buruşturdu: «Yok canım, senin kuaföre filan ihtiyacın yok ki! Saçların böyle dümdüz de güzel. Benimkiler ise kıvrılmazsa berbat görünüyor.»

Olivia'nın saçları kısa, kumraldı; saçlarını her zaman kıvırıyordu. Rachel onun şu anda çok güzel göründüğünü bildiğini, ama gene de bunu başkalarının ağzından duymak istediğini anlamıştı. Otomobilden inerlerken Rachel, Maria'nın elini sımsıkı tuttu, dedi ki: «Bırak da babanla önce annen merhabalaşsın. O da senin kadar heyecanlı, sevinçli, değil mi?»

Maria biraz direnecek gibi oldu, ama Olivia onlardan ayrılmış, villaya koşuyordu bile. Rachel ile Maria ağır ağır arkasından gittiler. Maria'nın bu işe çok canı sıkılmıştı. Bu yüzden, verandaya geldiklerinde Rachel onun elini bırakmak zorunda kaldı. Küçük kız da koşa koşa annesiyle babasının yanına gitti. Rachel ise tereddüt ediyor, dosdoğru odasına mı çıksın, yoksa onların yanına mı gitsin, kestiremiyordu. Tam o sırada salondan biri çıktı, holün ortasında durmuş ona bakıyordu.

Rachel bayılacak gibi olmuştu: «Andre!» dedi. «Burada ne işin var?»

Andre Sanchez onu tepeden tırnağa bir süzdü. Soğukkanlılıkla karşılık verdi: «Rio'da görülecek bir işim vardı da Marcus ile geleyim dedim. Nasılsın sen, Rachel? İyi görünüyorsun.»

Rachel şaşkın, başını salladı: «Ee, şey, çok iyiyim.» Böyle kekeleyip öfkesini açığa vurduğu için kendine kızdı. «Ya sen? Sen nasılsın?»

Kayıtsız bir karşılık aldı: «Ben de iyiyim.»

«Sevindim.» Rachel ne diyeceğini bilemiyordu. «İzninle,» diye söylenerek Andre'nin yanından geçip merdivene yürürken Olivia'nın sesiyle olduğu yerde kaldı: «Rachel, Rachel gitme! Gel bak Marcus bana ne getirmiş, hepimize neler getirmiş!»

Rachel dişlerini sıktı, sonra Andre'nin onu dikkatle süzen bakışlarını görmezlikten gelerek salona girdi, Marcus'a içtenlikle hoş geldin dedi. Marcus Andre'den biraz daha kısa boyluydu, ama onun kadar zayıf değildi, o her zamanki güleç yüzü gene aydınlanmıştı.

«Karım, yokluğumu hissettirmediğin için sana teşekkür etmemi söylüyor Rachel, ona çok iyi arkadaş olmuşsun. Bunun için, teşekkürlerimle birlikte şu armağanımı kabul edersen beni çok sevindireceksin.»

Rachel'e küçük bir paket uzattı. Rachel, paketi çekinerek aldı. Kendini zorlayarak paketi açtı. İçinden küçük bir mücevher kutusu çıktı, kutuda sallantılı bir çift elmas küpe vardı. Batmakta olan güneşin solgun ışıklarında yanıp sönüyorlardı. Rachel yaşlı gözlerle başını kaldırdı, Marcus'a baktı. Böylesine duygusal olması çok aptalca, saçma bir şeydi, ama bu küpeler, Andre'nin bir zamanlar ona armağan ettiği küpelere çok benziyordu.

Şaşkınlık içinde: «Şey, ne diyeceğimi bilemiyorum...» diye söze başladı.

Marcus hafifçe omuzuna dokundu: «Yok canım, küçük bir hediye sadece. Sözünü etmeye değmez. Ama beğendiğine sevindim.»

Andre de yanlarına gelmişti. Usulca: «Görebilir miyim?» diyerek kutuyu Rachel'in elinden

aldı, ışığa doğru çevirdi: «Hmm, pek güzelmiş. Doğrusu çok zevkliymişsin, Marcus. Bu küpeler iyi bir yatırım,» diye söylendi.

Rachel, kutuyu sertçe kapatırken, şaşılacak derecede gergin bir sesle karşılık verdi: «Hayır efendim, yatırım değil bu, sadece bir armağan.»

Olivia, bu gergin havayı dağıtmak telaşıyla atıldı: «Bilirsin, canım, ne derler, bir kadının en iyi dostu elmaslarıymış!» Bir şeylerin yolunda gitmediğini sezmişti. Acaba Marcus tam şu sıra ağabeyini villaya getirmekle ne kadar saçma bir iş yaptığının farkında mıydı? Rachel, Olivia'nın huzursuz olduğunu anlamıştı, izin istedi: «Şimdi biraz odama çıkabilir miyim acaba?» Ama Maria ona engel oldu.

Ağlamaklı bir sesle sordu: «Benim armağanımı görmek istemiyor musun?» Rachel, çaresiz kalmıştı, gülümsedi:

«Elbette isterim, Maria'cığım. Baban sana ne getirmiş bakalım?»

Maria kolunu uzattı, bileğinde çok güzel, altın bir bilezik vardı:

«Aman çok beğendim, çok güzel.' Güle güle kullan canım. Bari babana teşekkür ettin mi?»

«Ettim. Bir de bu geldi, bak.» Maria bu kez de bir kutuyu açtı; içinde, Brezilya'nın milli kıyafetini giymiş çok güzel, kocaman bir bebek vardı.

Rachel: «Aman bu da pek tatlıymış. Brezilyalı bebeğin hiç yoktu, değil mi?» dedi.

«Yoktu ya! Bunu da Andre amcam getirmiş.»

«Haa, anladım.» Rachel yutkundu. «Bravo ona.»

Sonra kapıya yürüdü. «Gideyim de üstümü değiştireyim.»

Maria'nın kaşları çatılmıştı. Bağırdı: «Ama babamın anneme getirdiği gerdanlığı görmedin?»

Olivia kızardı. «Zararı yok, Rachel sonra görür onu da. Şey, ben de izin isteyeceğim, gideyim senin odanı hazırlatayım, Andre. Sonra da yemeğe bir bakayım.»

Andre bir şey söylemedi, sadece başını hafifçe eğmekle yetindi. Olivia da Rachel'le birlikte odadan çıktı. Dışarıda, kapıyı kapar kapamaz: «Bağışla, Rachel, çok üzüldüm,» dedi.

Rachel güçlükle gülümsemeye çalıştı: «Yok canım aldırma.» Dudağını ısırdı: «Zaten, uzun zamandır birbirimizi görmemiş gibi davranmadık, değil mi?»

Olivia içini çekti: «Sen daha iyi bilirsin.»

Rachel, Olivia'nın kolunu okşadı: «Bak, açık söylüyorum, üzülme sen, Olivia. Sen yalnız kocana, eve döndüğü için ne kadar mutlu olduğunu göstermeye çalış, başka şey düşünme.»

Olivia içi rahatlamış gibi, Sancha'ya haber vermek için mutfağa giderken, Rachel de ağır ağır merdiveni çıkıp odasına yöneldi. Yüreği deli gibi çarpıyor, adeta içi eziliyordu. Odasına girince kapıyı kapadı ve neden bilinmez, kilitledi de.

Yatağının üzerine oturdu, mücevher kutusunu gene açtı, küpeleri çıkarıp kulaklarına tuttu. Tuvalet masasının aynasında, çok yakıştıklarını görüyordu. İçini çekerek, yeniden kutuya bıraktı küpeleri. Sonra soyundu, banyoya girip duşu açtı, ılık suyun altında kafası daha rahat çalışırdı belki.

Kendi kendine durmadan soruyordu: Andre ne diye gelmişti sanki? Onu nasıl bir heyecan kasırgasına sürükleyeceğini biliyor olmalıydı. Üstelik,

Veros'taki o son gecenin olaylarından sonra, Andre'nin kendisini bir daha hiç görmek istemeyeceğini sanıyordu. Ama işte çıkagelmişti. Rachel de tıpkı bir liseli kız gibi heyecanlanmış, onun bakışlarını her an üstünde hissetmekten huzursuzluk duymuştu. Kendini toparlamalı, Andre'nin onu artık kesinlikle istemediğini iyice kafasına koymalı, bu yüzden de olgun bir kadın gibi davranmaya çalışmalıydı.

Yemeğe inmek için giyinmeyi düşündüğü sırada, Maria'nın odasına gidip iyi geceler dilemeyi unuttuğu aklına geldi. Rio'ya geldi geleli her akşam Maria'nın yatma zamanı yanında oluyor, onun banyosunda hazır bulunuyordu. Telaşla yataktan fırladı, gardrobunu açtı, içindekileri gözden geçirdi. Brezilya'ya geldikten sonra birçok günlük elbise, birkaç da ağır gece elbisesi almıştı. Bunları Andre'nin Rio'da ısrarla açtırdığı bir hesaptaki paralarla alabilmişti. Bu yardımı geri çevirmeyi, parayı almamayı çok istiyordu, ama beş parasız yaşamanın imkânsızlığını da bilmiyor değildi. O yüzden, çaresiz kabul etmek zorunda kalmıştı. Dolabından sade, siyah bir elbise çıkardı, yatağın üzerine attı, çamaşırlarını giymeye koyuldu. Giyinmesi uzun sürmedi. Elbiseyi de çabucak sırtına geçirip fermuarı çekti, sonra saçına bir tarak vurdu. Küpeleri kutusundan çıkarıp kulaklarına taktı. Kestane rengi saçlarının arasından arasıra parıldayan bu küpeler, böylesine sade bir elbiseye zarafet katmak için birebirdi. Rachel Maria'nın yatak odasına giderken, uzun elbisesinin eteklerini toplamayı unutmadı.

Rachel Tottie'yi Maria'ya akşam yemeğini ye-

dirmeye çalışır buldu. Küçük kız pijamasını giymiş, üzerine de çiçekli sabahlığını geçirmişti. Ama yanaklarındaki gözyaşı izleri ne kadar üzgün olduğunu gösteriyordu. Rachel'i görür görmez yüzü önce aydınlandı, sonra gene asıldı. Suçlar gibi:

«Niçin ben banyo yaparken gelmedin sanki? Her zaman gelirsin, bu akşam niye gelmedin?» dedi.

Rachel onun yanına gitti, diz çöküp, okşadı: «Canım, çok üzgünüm, Maria'cığım. Beni bağışlayacak mısın? Saati unutuvermişim işte.»

Maria hâlâ kuşkudaydı. Burnunu çekerek sordu: «Niye unuttun saati? Kolunda saatin var ya?»

Rachel içini çekti: «Var, var da... Ama babanın böyle birdenbire gelivermesi, sonra bana bu güzel küpeleri armağan etmesi... bak, gördün mü?» Saçını geri atarak küpeleri küçük kıza gösterdi: «Şey, işte bu yüzden heyecanlandım, saate bakmayı unutmuş gitmişim.»

Maria tabağındakileri isteksizce ağzına götürürken ağır ağır: «Pekâlâ öyleyse, ama yatmadan bana bir masal okumaya söz veriyorsun, değil mi?» dedi.

«Olur, okurum. Sen şimdi çabuk ol da bir an önce bitir şu yemeğini.»

Rachel duvar saatine bir göz attı. Yediyi çeyrek geçiyordu. Olivia yemekten önce, saat yedi buçukta bir aperitif almak için herkesi aşağıda beklerdi. Ama böylece Andre'yle başbaşa kalmaktan kurtulabilirdi belki Rachel.

Maria söz dinledi, yemeğini çarçabuk bitirerek yatağına yatırıldı, üstü güzelce örtüldü, sonra

Rachel yatağın başucunda bir koltuğa yerleşip, küçük kızın sık sık resimlerine baktığı renkli kocaman bir kitaptan birkaç masal okudu. Ama Maria uyuyacağa hiç benzemiyordu.

Tam o sırada Olivia içeri girdi. Kumral saçlarına pek yaraşan yeşim taşı rengindeki ipek elbisesi içinde incecik, çok alımlı duruyordu.

«Haa, demek buradasın, Rachel? Sancha birazdan yemeği getiriyor, biliyor musun?»

Rachel çekingen, gülümsedi: «Biliyorum, geç kaldığım için bağışla, Olivia. Maria'nın banyosuna gelmeyi unutmuşum da, ona birkaç masal okudum. Zaman geçiverdi işte.»

Olivia içini çekti: «Anlıyorum. Maria hadi, çok geç oldu artık, kapa gözlerini bakayım.»

Olivia Maria'nın odasının kapısını kapatırken başını sallayarak söyleniyordu:

«Şu hınzır bacaksız, her an ilgi bekliyor. Her akşam ille de banyosunda hazır bulunmak zorunda değilsin, Rachel! Hele bu akşam, yemeğe konuklarımız varken...»

Rachel'in kaşları çatıldı: «Konuklar mı?»

«Evet. Öyle ya, Marcus haberi verdikten sonra seni görmedim ki... Andre, Rio'ya şu Alister Hemming ile görüşmeye gelmiş. Adam, Sanchez Madencilik İşletmelerinden biriyle ilgileniyormuş. Andre bu akşam Hemming ve eşiyle yemek yiyecekmiş, Marcus da onları bize davet etmiş.»

Aşağıda Sanchez kardeşler salonda Hemmingleri ağırlıyorlardı. Lambalar yanmıştı; alkol kokusuna karışan yaprak sigarası kokusu dostça, sıcak bir hava yaratıyordu. Konuşmaların arasında pikaptan gelen müziğin sesi duyuluyordu.

Andre bir koltuğa oturmuş, bir yandan Alister Hemming'in anlattıklarını can kulağıyla dinlerken, öte yandan da bardağındaki içkiyi sallayıp duruyordu.

Rachel ile Olivia içeri girince iki erkek kalktılar. Marcus onlara içki hazırlarken Andre Rachel'i Hemming'lerle tanıştırdı. Rachel sıkıntıyla onun ne diyeceğini bekliyordu ki, Andre her zamanki rahatlığıyla işin üstesinden geldi, Rachel'i sadece adıyla tanıtarak karısı olduğunu açıklama zorunluluğundan sıyrılmış oldu.

Rachel bir süre sonra az ötede duran Marcus'un yanına gitti. Birlikte keyifli bir sohbete daldılar. Havadan sudan tatlı tatlı konuşuyorlardı. O sırada Sancha da yemeğin hazır olduğunu haber verdi.

Uzun süren yemek boyunca Rachel, kendini toparlama, sıkıntısını giderme fırsatı buldu. Yuvarlak masada Marcus ile Alister Hemming'in arasında oturuyor, bu yüzden kocasıyla konuşmak zorunda kalmıyordu. Alister Hemming ondan pek hoşlanmışa benziyordu. Nitekim yemek bittiğinde Rachel'e salona kadar eşlik eden, onu verandaya açılan camlı kapıların önünde bir koltuğa oturtan Hemming oldu.

Rachel bu adamla konuşmaktan hoşlanmıştı. Sanchez ailesiyle kişisel bir yakınlığı olmadığı için şuradan buradan rahatça söz edebiliyorlardı. Ama Andre'nin bu durumdan hiç hoşlanmadığı apaçıktı. Sertçe söze girdi:

«Ee, Hemming, eğer yemekten önceki konuşmamızı sürdüremezsek, bu toplantının sırf eğlence için düzenlendiğini sanacağım!»

Alister Hemming utanmış gibi ayağa kalktı.

Elini seyrelmeye yüz tutmuş kumral saçlarının arasından geçirirken: «Ah, bağışlayın. Ama şey, Rachel'le pek çok ortak yanımız varmış. Eski klasik yazarlar bugün yaşasalardı böylesine ünlü olabilirler miydi, onu tartışıyorduk.»

Bu bahane Rachel'e bile pek sudan gelmişti. Ama bir kimse bir konuyla yakından ilgili değilse, o konunun ilginçliğini hemen anlayamazdı.

Andre ellerini pantolon ceplerine daldırdı. Soğuk bir tavırla: «Ee, Marcus'un çalışma odasına geçsek mi, ne dersiniz? Orada hanımlar aklımızı karıştırmaz hiç olmazsa,» dedi.

Sesinde alaycılık da yok değildi. Rachel bir şey söylemek, onun yüzündeki o alaycı ifadeyi yırtıp atmak isterdi, ama sesini çıkarmadı. İki erkek öteki odaya geçtiler.

Onlar çıkınca Rachel'in üstüne bir hüzündür çöktü, yıkılmış gibi oldu. Gerçi Andre o soğuk tavırlarıyla onu tedirgin etmiyor değildi, ama gene de o odadayken hava bambaşka oluyordu işte. Kendini hiç kimsenin yanında duymadığı kadar canlı, diri hissediyordu.

Olivia ile Lucy kanepeye yan yana oturmuş, yabancı bir çevrede çocuk yetiştirmenin güçlüklerinden söz ederlerken, Marcus da koltuğuna gömülmüş, dalgın dalgın plak dinliyor, hayatından pek memnun görünüyordu. Rachel odadaki varlığının gereksiz olduğu duygusuna kapıldı.

Olabildiğince doğal görünmeye çalışarak: «Olivia çıkıp yatsam pek mi ayıp olur acaba? Şey, müthiş başım ağrıyor da, bir an önce uzanmak istiyorum.»

Olivia kaygılanmıştı. Kalkıp yanına geldi:

«Aman Rachel, hasta olmayasın sakın? Aspirin vereyim mi?»

Rachel gülümsedi: «Bende var, sağol. Merak etme, Olivia. Bir şeyim yok. Sadece başım ağrıyor, hepsi bu.»

Olivia istemeye istemeye gitmesine izin verdi. Rachel odasına çıkar çıkmaz derin, rahat bir soluk aldı. Neyse, bu geceyi kazasız belasız atlatmıştı. Andre her zamanki aceleciliğiyle işini bir an önce bitirirse, ertesi sabah Bahama Adalarına dönebilirdi. İçinden, bir an önce dönmesini diliyordu.

YEDİNCİ BÖLÜM

Bununla birlikte Rachel, Andre konusunda yanıldığını anlamakta gecikmedi. Ertesi sabah kahvaltıya indiğinde Andre'yi masada oturur buldu. Ama gideceğe hiç benzemiyordu. Lacivert bir şortla lacivert bir gömlek giymiş, çıplak ayaklarına da sandallarını geçirmişti. Saçlarının ıslak olduğuna bakılırsa, denizden yeni çıkmıştı. Andre'yi görür görmez genç kadının yüreği bir tuhaf oldu. Andre, okuduğu gazeteyi bir yana bıraktı, dedi ki:

«Olivia ile Marcus henüz kalkmadılar, kahvaltıyı birlikte edersek kızmazsın umarım. Sancha senin genellikle Olivia'yla burada kahvaltı ettiğini söyledi de.»

Sofra verandaya, gölgeye kurulmuştu. Rachel

her zaman böyle dışarıda yemek yemekten hoşlanırdı.

Başını salladı, karşılık verdi: «Pekâlâ biliyorsun ki burası kardeşinin evi, nerede istersen orada yiyebilirsin!»

Andre onu dikkatle süzdü, sırtındaki pembe keten elbisenin kısalığı gözünden kaçmamıştı anlaşılan, Rachel kızardı, bacaklarını gizlemek için hemen sofraya oturdu.

Andre rasgele bir şey söylemiş olmak için: «İyice yanmışsın,» dedi. «Kahve ister miydin?»

Kahve ibriği yanıbaşında duruyordu, reddetmek biraz çiğlik olacaktı. Uzattığı fincanı alırken Rachel ellerinin birbirine değmemesine özellikle dikkat etti. Fincanı alıp masanın üzerine, önüne bıraktı.

Andre kendi fincanına da kahve doldurdu, sonra: «Ben daha bir şey yemedim. Her zaman ne yersin kahvaltıda?»

Rachel fincanını tabağına bırakırken: «Bir dilim ekmekle tereyağı,» dedi. «Kahvaltıyı hafif geçiştiriyorum.»

Andre başını salladı: «Böyle diyeceğini biliyordum, Sancha da biliyor olmalı, beş dakika önce söylemiştim, ekmekle, tereyağı getirecek.»

Rachel dudak büker gibi oldu. Andre'nin onun isteklerini önceden tahmin edeceğini düşünmeliydi. Ama sadece, «Teşekkür ederim,» demekle yetindi, yeniden manzarayı seyre daldı.

Ne var ki Andre'nin bakışlarını üzerinde hissederken kayıtsız görünmek hiç de kolay olmuyordu. Saçlarıyla oynadı, ensesini sıvazladı. Böyle tepeden tırnağa süzülmek hoş bir şey değildi. Sonunda dayanamadı:

«Buna mecbur musun?» diye sordu.

Andre kaşlarını çattı: «Neye?»

«İlle de beni böyle süzmen gerekiyor mu sanki? Şimdi neler tasarlıyorsun bakalım? Beni şaşırtmak mı istiyorsun? Yoksa sadece canımı sıkmak mı niyetin?

Andre, kayıtsız, omuz silkti: «Sadece seni seyretmekten hoşlanıyorum, o kadar,» dedi. Rachel yanaklarının alev alev yandığını hissediyordu.

Sancha bir tabak kızarmış ekmek, bir tabak tereyağı ve dumanı tüten bir kahveyle sıcak süt getirdi. Rachel bir dilim ekmek aldı, üzerine bol tereyağı sürdü, ısırdı. Neyse, bir şeyler yerken elleri oyalanıyordu bari. Yoksa onları nereye koyacağını kestiremiyordu. Ansızın sordu:

«Söylesene, Gilroy ile Sheridan, onlar nerede? Dün gece de göremedim, hayrola?»

Andre'nin dudakları gülümser gibi kıvrıldı: «Onlar köyde kalıyorlar,» demekle yetindi.

Rachel kaşlarını kaldırdı: «Öyle mi? Neden?»

Andre içini çekti, bir elma aldı, soymaya başladı. Sonra alaylı alaylı karşılık verdi: «Onların varlığından hoşlanmayacağını biliyordum da ondan. Ama üzülme, pek de uzakta sayılmazlar.»

Rachel, «Bundan hiç kuşkum yok,» derken, Andre'nin villada bunca yer varken gorillerini niçin başka yere yerleştirme gereği duyduğuna şaşıyor, bunun nedenini çözemiyordu. Böyle alay ettiğine bakılırsa, bunu sırf Rachel'i kızdırmamak için yapmış olamazdı. Belki Olivia da bu gorillerin varlığından hoşlanmıyordu. İğneleyici bir tarzda, genellikle de havadan sudan konuşsalar bile, böylesi herhalde sürekli göz altında,

bulundurulmaktan iyiydi.

Andre kahvaltısını bitirdi, fincanına biraz daha kahve koydu, sonra Rachel'den izin alarak bir puro yaktı, derin derin içine çekti, ufku seyrederek dumanını savurdu. Rachel onun Rio'da daha ne kadar kalacağını öğrenmek için can atıyor, ama bunu açık açık soramıyordu. Nasıl sorsundu? İçini çekti, sonra pişman oldu, çünkü böyle yapmakla onun dikkatini de üzerine çekmişti.

Andre derin düşüncelere dalmışçasına purosunun ateşini seyrederken sordu:

«Buradan memnun musun?»

Rachel önündeki tabağı kenara itti: «Hem de çok, teşekkür ederim. Olivia pek tatlı bir kız. Onu çok seviyorum, galiba o da benim arkadaşlığımdan hoşlanıyor.»

«Sana söylemiştim zaten, birbirinizle anlaşacağınızı tahmin etmiştim. Peki buraya geldiğinden beri neler yaptın? Rio'yu gezebildin mi?»

«Eh işte, az çok. Günlerimi daha çok kumsalda geçiriyorum.»

«Maria ile. Biliyorum. Olivia söyledi bana. Ama ben seni buraya Olivia'ya bedava hizmetçilik, kızına da dadılık yapasın diye göndermedim ki!»

Rachel'in gözleri büyüdü: «Yanılıyorsun!»

«Öyle mi? Peki sen kendine ne sıfat yakıştıracaksın? Ben seni buraya dinlenesin, kendini toparlayasın diye gönderdim. Sense nelerle uğraşıyorsun! Açık söyleyeyim,dün akşam Olivia senin Maria'nın banyosunu yaptırdığını, onu yatağa yatırdığını filan söylediği zaman çok şaşırdım.»

Rachel soğuk soğuk: «Bundan hoşlanıyorum,» karşılığını verdi. «Umarım onlara bir şey söylememiş, benim adıma yakınmamışsındır?»

Andre omuz silkti: «Eğer bu konuyu Marcus ile Olivia'ya açıp açmadığımı soruyorsan, evet, açtım. Dün akşam sen yattıktan sonra bu konuyu tartıştık.»

Rachel şaşkınlıktan donakalmıştı: «Ne? Ne yaptınız?»

«Duymazlıktan gelme, Rachel. Üstelik senin için, küçük yeğenimi içermeyen başka tasarılarım var benim!»

Rachel sabırsızca: «Doğrusunu söylemek gerekirse, Andre, beni çok şaşırtıyorsun! Belki buraya kadar yol paramı sen ödemiş olabilirsin ama...»

«Lütfen Rachel, bir daha tartışmayalım. Pekâlâ haklı olduğumu sen de biliyorsun.» Purosundan derin bir nefes daha çekti: «Tasarılarıma gelince...»

Rachel kendini tutamadı, bağırdı: «Tasarıların beni hiç ilgilendirmiyor. Buraya neden geldim bilmiyorum Andre, ama kardeşinle karısının yanında beni küçük düşürmene razı olamam, bunu iyi bil.»

Andre istifini bozmadan karşılık verdi: «Seni küçük düşürmek niyetinde değilim; ama seni uyarıyorum, hizmetçi gibi davranmanı önlemek için otoritemi kullanmakta bir an bile tereddüt etmem, sen de bunu iyi bil.»

Rachel dişlerini sıktı, öfkeyle ellerine baktı. Başını kaldırdığında Andre'nin kendisine baktığını gördü, kocası dedi ki:

«Telaşa kapılma, Rachel. Olivia ve Marcus'a

ağır sözler söylemedim ki! Sadece Brezilya'da birkaç gün kalmak niyetinde olduğumu, sana biraz buraları, çevreyi filan göstermek istediğimi söyledim.»

Rachel şaşkınlıktan donakalmış gibiydi: «Yani, seninle gezmemi mi istiyorsun?» İnanamıyordu.

«Bu fikir sana pek mi iğrenç geliyor yoksa? Ama annemin evinde konuştuğumuz son gece bende hiç de böyle bir izlenim bırakmamıştın?»

Rachel ayağa kalktı. Göğsü körük gibi inip kalkıyordu. Boğulurcasına bağırdı: «O konuyu açmaya nasıl cesaret ediyorsun? O söylediklerinden sonra?»

Andre bu heyecan gösterisi karşısında oralı olmadı. Soğuk bir tavırla: «Senin hakkındaki düşüncelerim değişmiş değil ki,» dedi. «Sadece, madem buradayım, sen izin versen de, vermesen de, biraz tatil yapmak istiyorum. Birbirimizin arkadaşlığından yararlanmamamız için de bir neden göremiyorum, hepsi bu!»

«Ciddi olamazsın!»

«Hayır, çok ciddiyim.» Andre öne doğru eğildi, kollarını masaya dayadı. «Ve isteklerime karşı gelmezsen çok da iyi edersin.»

Rachel ne diyeceğini bilemiyordu: «Şey, yani, beni tehdit mi ediyorsun?»

Andre ayağa kalktı. Sabırsızlanmıştı: «Allah aşkına, sen hiçbir şeyi olduğu gibi kabul edemez misin? Neden böylesin? Brezilya'yı iyi tanımıyorsun, ben tanıyorum. Çevreyi gezip görmemişsin, seni gezdireceğim. Bunda kızacak, şaşacak, tehdit sayılacak ne var ki?»

Rachel ellerini ovuşturuyordu. «Peki ya seninle gezmek istemezsem?»

Andre omuzlarını kaldırdı, ellerini şortunun ceplerine soktu. Onun sorusunu duymazlıktan gelerek: «Üff, bu konuşmadan sıkıldım artık.» Kol saatine bir göz attı: «Dokuzu geçiyor. Saat dokuz buçukta hazır ol, tamam mı?»

«Neden Leonie'yi getirmedin? O sana benden daha iyi arkadaşlık ederdi?» dedi Rachel.

Andre aldırmadı. Kaşlarını çatarak: «Leonie ailesiyle New York'a gitti. Onun arkadaşlığına gelince, evet, onun arkadaşlığı seninkinden daha rahat olurdu belki!»

Rachel burun kıvırdı: «Kime niyet kime kısmet...» diye söze başladı, ama sonra sözünü tamamlayamadan koşarak uzaklaştı. Andre'nin karşılık vermesine fırsat tanımadı.

Ama Rachel çok geçmeden kaygılarının yersiz olduğunu anladı. Olivia'yı şu zor günlerinde Maria'yla tek başına uğraşmak zorunda bırakmaktan duyduğu tedirginliğe karşın, Andre'yle birlikte geçirdiği günlerde hem çok eğlendi, hem de çok dinlendi.

O ilk sabahki tartışmalarından sonra, ilişkileri yavaş yavaş, ama doğal olarak bir tür dostluğa dönüşmüştü. Böylesine gözalıcı, inanılmaz güzellikte bir ortamda düşmanlığı sürdürmek mümkün değildi zaten. Rachel, kendi de farkına varmadan, her günü büyük bir istekle, dört gözle bekler oldu. Andre sevimli olmaya karar verdiği zaman ona karşı koymak imkânsızdı. Günler geçtikçe Rachel onun Brezilya'dan ayrılacağı günü düşünmemeye, geleceği aklından silmeye çabalıyordu.

Önceleri sık sık dağlara çıkıyor, temiz hava

alıyor, küçük lokantalarda nefis yemekler yiyorlardı. Sonradan vakitlerinin çoğunu Rio'da geçirmeye başladılar. Andre genç kadına bu şehrin göz kamaştırıcı semtlerini gezdirdikçe Rachel adeta büyüleniyordu. Copacabana kumsalından denize giriyorlardı. Rachel büyük bir cesaret göstererek çikolata rengi bir bikini almıştı, ama gene de kentin güneyindeki tenha kumsalları yeğ tutuyordu. Kimi zaman deniz kıyısında yatarken Andre'nin bakışlarının güneş yanığı vücudunda dolaştığını hissediyor ve işte o zaman yaptığı şeyin ne kadar tehlikeli olduğunu bütün gerçekliğiyle anlıyordu. Kimbilir, belki de Andre onu yalnızca keyifli bir arkadaş olarak görüyor,ona güzel bir kadın olarak bakıyordu.

Andre onu iki defa at yarışlarına götürdü; kumar oynasın diye verdiği altmış bin kruzeroyu kaybedişini büyük bir keyifle seyretti. Sonra:

«Besbelli, bu konuda babana çekmişsin,» dedi. Arabayı bıraktığı kocaman parkta yürüyorlardı. Andre geldiğinden beri ilk kez babasından söz ediyordu, Rachel onun yüzüne baktı, alaydan eser yoktu.

Rachel içini çekti, elinde son kalmış müşterek bahis kuponlarını yırtarken, omuz silkti: «Evet, herhalde öyle olmalıyım. Sen hiç at yarışı oynamaz mısın?»

Andre başını salladı. İnce uzun Aston Martin arabanın kapısını açıp onu oturturken tembel tembel karşılık verdi: «Ailede bir kişinin kaybetmesi yeter.»

Rachel dişlerini sıktı, onun dolaşıp yanına oturmasını seyretti. Koyu kurşuni ipek kostümü, açık gri gömleğiyle, şu otomobil kadar ince ya-

pılı ve güçlü duruyordu. Brezilya'ya geldiğinden beri üzerindeki o ağırbaşlı havayı atmışa benziyordu; gerçi arasıra dalıp gittiği olmuyor değildi, ama genellikle rahat ve doğal görünüyor, öyle davranıyordu. Bu kadar günü birlikte geçirip de hiç kavga etmemeleri Rachel'i çok şaşırtıyordu. Ama Andre'nin soğukkanlı, aklı başında tutumu sayesinde, dost olmuş iki yabancı gibi davranmayı başarmışlardı.

Andre arabayı Juanastra'ya yöneltti. Rachel oturduğu yerde yan dönerek kolunu koltuğun arkasına uzattı.

Rasgele bir şey söylemiş olmak için: «Senin yarış atı yetiştirmemene şaşıyorum doğrusu,» dedi.

Andre'nin uzun parmakları direksiyona sımsıkı yapışmıştı. Her zamanki kibar tavrıyla: «Bu konuyu inceleyecek zaman bulamadım hiç. Herhalde çok ilgi çekici bir iş olmalı,» dedi.

Rachel başını salladı, kaşları hafifçe çatılmıştı. «Sanıyorum sen yalnız teknelerle ilgileniyorsun, değil mi?»

Bir kavşağa gelmişlerdi, Andre arabayı durdurdu: «Öyle diyebiliriz.» Günün bu saatinde Rio sokakları tıklım tıklım insan doluydu. Trafik yoğun ve gürültülüydü. Andre, Rachel'e baktı: «Atlar seni çok mu ilgilendiriyor?»

Rachel omuz silkti: «Yoo, pek sayılmaz.» Başını sallarken, Marcus'un armağan ettiği küpeler de sallanmış, yanağına çarpmıştı. Andre birden:

«Şu küpeler! Ben de sana böyle bir çift küpe almıştım bir zamanlar,» deyiverdi.

«Evet, biliyorum.» Rachel dudaklarını ısırdı: «Onları bulmuş olmalısın. Bırakmıştım.»

Yeşil ışık yanmıştı, Andre arabayı vitese takarken karşılık verdi: «Evet, mücevher kutun bende duruyor.»

Hızla ileri atıldılar. Rachel onun birdenbire küpeleri hatırlatmasındaki niyetini anlayamamıştı. Bu küpeleri ilk bugün takmıyordu ki: Ağzından güçlükle şu sözcükler döküldü: «Şey, onları Leonie'ye verecek misin?»

Andre kaşlarını çattı, terslenir gibi: «Tabii ki hayır!» dedi.

Rachel alçak sesle: «Yazık, çok yazık. Yani o mücevherleri ne yapmayı düşünüyorsun?»

Andre'nin kaşları kalktı: «Ben mi? Hiçbir şey. Onlar benim değil ki, Rachel, senin. Doğrusunu istersen, boşanır boşanmaz onları sana vereceğim.»

Rachel dişlerini sıktı, içinde birdenbire kabarıveren, öfke ve kıskançlık dalgasını yatıştırmaya çabaladı. Ters ters sordu: «Onları ne diye bana verecekmişsin sanki? Bir tür barış armağanı olarak mı?»

Andre ona bir göz attı. «Seninle zaten barış içinde değil miyiz? Ama bu konu canını sıkıyorsa me ak etme, bir daha açmam. Onlara değer biçtir' :, biçilen değeri nakit olarak veririm.»

Rachel dişlerini bu kez iyice sıktı. «Sağol, ama buna hiç gerek yok,» diyerek döndü, başını öbür yana çevirdi.

Andre ses çıkarmadı. Rachel, kendisi ne söylerse söylesin onun gene bildiğini okuyacağını, burnunun dikine gideceğini biliyordu. İçini çekti, çantasını açtı, paketinden bir sigara alıp titreyen elleriyle yaktı. Sonra derin derin içine çekerek, sözde çevresiyle ilgilenmeye koyuldu. Juanastra'ya gitmek için, dar bir boğazdan geçmeleri gerekiyordu. Burada, dağdan inen bir çağlayan hiç durmadan, daracık bir sel halinde kayaların arasından aşağı akıyor, denize ulaşıyordu. Çok güzel bir yerdi. Böyle bir ortamda insanın gerginliği bütünüyle silinip gidiyordu.

Andre, bu garip sessizliği bozmak için ansızın sordu: «Rachel, söyle, İngiltere'ye dönmeyi düşündün mü? Tasarıların var mı?»

Rachel'in yüreği burkuldu, boğazına bir şey tıkanır gibi oldu. Sadece, «Hayır,» dedi.

Andre başını salladı: «Âlâ.» Memnun olmuşa benziyordu.

Rachel kaşlarını çattı. «Neden soruyorsun? Benim ne yapacağım senin için önemli mi?»

«Evet, Marcus'un da belirttiği gibi, buraya geldiğimde yakınımda olman, beni çok memnun edecektir.»

Rachel şaşkın, söylendi: «Herhalde, eninde sonunda İngiltere'ye döneceğim.» dedi.

«Neden?»

«Orası benim vatanım da ondan! Sonra, dükkân da var...»

«Dükkân satılabilir. O dükkânda yalnız başına çalışmanı istemiyorum.»

Rachel eliyle bir hareket yaptı: «Çaresiz, boşandıktan sonra kendini bu düşünceye alıştırmak zorunda kalacaksın. Artık bana hükmedemeyeceksin çünkü!»

Andre alt dudağını dişledi, sonra birden: «Sen de pekâlâ biliyorsun ki bu asla rıza gösteremeyeceğim bir durum,» dedi. Rachel onun göründüğü, inanmasını istediği kadar sakin soğukkanlı olmadığını anlamaya başlamıştı.

Dilini dudaklarında gezdirerek, dedi ki: «Bu gece, bu gece ikimiz de pek derinlere iniyoruz, değil mi? Konuyu değiştirsek, ne dersin?»

«Hayır!» Andre'nin sesi pek sert çıkmıştı. «Yani, şey! Farkında mısın, değil misin bilmiyorum ama Rachel, iki haftadır buradayım, artık Palmerina'ya dönmem gerekiyor!»

Rachel kanının yüzünden çekildiğini hissetti. Bereket ortalık kararmaya yüz tutmuştu da, Andre onu doğru dürüst göremiyordu. Belli etmemeye çalışarak: «Anlıyorum, herhalde, Leonie de yakında döner?» diyebildi.

«Leonie üç gün önce döndü.» Andre'nin parmakları şimdi direksiyonu sımsıkı kavrıyordu.

«Anlıyorum.» Rachel söyleyecek başka söz bulamıyordu ki! Sonunda: «Ne zaman gidiyorsun?» diye sorabildi.

Andre donuk bir sesle karşılık verdi: «Yarın sabah. Açık söyleyeyim, gitmeyi ben de istemiyorum. Birlikte çok güzel günler geçirdik burada. Çok memnun kaldım.»

Rachel'in yüreği daraldı, boğulurcasına: «Evet, ben de öyle,» dedi. «En azından, turist gibi gezebilmek benim için büyük değişiklik oldu.» Titremesini önlemek için dudağını ısırdı. «Keşke gideceğini daha önce söyleseydin. Olivia'dan, seni uğurlamak için bir parti vermesini rica ederdim...» Daha fazla konuşamadı, sesi kısıldı, Andre birden arabayı durdurdu.

Elleri gene sımsıkı direksiyona yapışmış: «Allah aşkına, Rachel,» diye mırıldandı, «Sana özellikle söylemedim, çünkü buradaki son günümüzün tadını çıkarmanı istiyordum.»

Sesindeki acıma Rachel'in yüreğini kızgın bir

demirle dağlanmışçasına yaktı. Gideceğini söylediği zaman duyduğu o dayanılmaz acıyı bir süre için hafifletti. Onun yerini büyük bir öfke aldı. «Aldırma sen, Andre. Gidiyorsun diye mesele çıkartacağımı sanıyorsan yanılıyorsun. Böyle bir tepki Leonie'ye yaraşır. Bakalım, nerede olduğunu, neler yaptığını öğrenince ne diyecek, nasıl davranacak?»

Andre direksiyonu öyle şiddetle sıkıyordu ki, parmaklarının kanı çekilmişti. Soğuk bir tavırla: «Hiçbir kadına hareketlerimin hesabını vermeye alışkın değilim. Leonie'nin açısından, bir iş gezisine çıkmıştım, nerelerde olduğum, neler yaptığım da onu hiç ilgilendirmez.»

«Yaa, anlıyorum.» Rachel sesine güçbela alaycı bir ifade verebilmeyi başarmıştı. «Ne kadar da rahat bir durum senin için! Herhalde sık sık böyle kaçamak gezilere çıkıyorsun, değil mi?»

Andre bir süre gözlerini kıstı, ona öfkeyle baktı, sonra başını çevirdi. Arabayı çalıştırıp vitese taktı, bayır aşağı hızla inmeye başladılar. Bir daha da, villaya dönünceye kadar hiç konuşmadılar.

O akşam Rachel, arabada söyledikleriyle Andre'yi çok etkilediğini hissetmişti. Yalnız kendisine karşı değil, Olivia ile Marcus'a karşı da soğuk davranmış, içine kapanmıştı. Onlar da Andre'nin bir şeye kızdığını fark etmiş olmalıydılar. Nefis bir akşamdı. Hafif bir esinti, denizin tuzlu kokusunu salona kadar taşıyordu. Yemekten sonra oturmuş kahvelerini içiyorlardı.

Andre'nin gitmesinden söz açan, Marcus oldu: «Hemming ile anlaşmayı bağlayabildin mi ba-

ri?» diye sordu.

Andre başını eğdi: «Evet, bu sabah, telefonla,» dedi. «Ama başka gelişmeler olursa bana haber ver hemen.»

«Tabii, hemen veririm. Gilroy ile Sheridan da seninle gidiyorlar mı?»

«Elbette, saat dokuz buçukta hareket ediyoruz.»

«Özel uçağınla mı gidiyorsun?»

«Evet.» Andre'nin canı sıkılıyor gibiydi. Ayağa kalktı, camlı kapıya doğru yürüdü. «Olivia, sana çok teşekkür ederim, beni burada çok güzel ağırladın. Çok iyi günler geçirdim, sağol.»

Olivia'nın sevimli yüzü kızardı: «Ben sana teşekkür ederim, Andre. Gene gel, kal bizimle. Böyle uzun süre kalman daha iyi oluyor. Eskiden gelmenle gitmen bir olurdu.»

Andre döndü, ona gülümsedi: «Teşekkür ederim,» dedi.

Rachel kıpırdandı. Andre gittikten sonra Olivia onu uzun uzadıya sorguya çekmese, kayınbiraderinin burada niçin bu kadar uzun süre kaldığını anlamaya kalkışmasaydı bari. Besbelli Marcus da, Olivia da onun böylesine uzun kalışına çok şaşırmışlardı. Tam on altı gün kalmıştı Andre. Ama bu on altı gün göz açıp kapayıncaya geçmişti sanki, inanılır gibi değildi.

Andre, Rachel'e bir göz attı, sonra kapıya yürüdü. Suratı asıktı. «İzninizle, ben yatıyorum, iyi geceler,» dedi.

Marcus ile Olivia da ona iyi geceler dilediler. Rachel umursamaz bir tavır takınmaya çalışırken bir de baktı, Andre çıkmış. Buradan gitmeden önce onu bir daha göremeyeceği aklına ge-

lince yüreği daralır gibi oldu. Ama gerçekten onu bir daha hiç görmemeye karar verse çok iyi olacaktı, en iyisi buydu. Şimdiden sonra aralarında sürtüşmeden başka bir şey olamazdı. Eğer Andre Juanastra'ya sırf karısını cezalandırmak için geldiyse, bunu pek güzel başardığı bir gerçekti. Rachel İngiltere'ye dönmeyi ilk kez ciddi olarak düşünmeye başladı. Şimdi Marcus salonun yeniden döşenmesinden söz ediyordu. Bu konu Rachel'i hiç ilgilendirmediği için izin istedi, dışarı, verandaya çıktı.

Korkuluğa dayanıp denize doğru baktı, ama baktığını görmüyordu. Belki yüzüncü kez kendi kendine Andre'nin niçin Brezilya'ya geldiğini, niçin bu iki haftayı onunla birlikte geçirdiğini soruyordu. Onun arkadaşlığından hoşlandığına hiç kuşku yoktu, ama bu davranışının bir amacı da yok gibiydi. Meğer ki...

Yüreği çarpmaya başladı. Öyle ya, belki de Andre hâlâ her şeye karşın ona bir yakınlık duyuyordu, neden olmasın? Evet, genç kadın onu çekiyordu kuşkusuz, gene de şu iki hafta boyunca ona elini bile sürmemeye özel bir çaba göstermişti. Hattâ bugün o kadar kızdığı halde Rachel'den öç almaya yanaşmamış, kendini tutmuştu. Çok garip, rahatsız edici bir durumdu bu. Andre kendine kesinlikle hakim bir erkekti. Aslında Rachel'i sadece küçümsüyordu, o kadar.

Dişlerini sıktı, derin bir soluk aldı. Ne amaçla gelmişse gelmişti, artık hiç önemi yoktu. Ertesi sabah gidiyordu işte. Onu bir daha belki de hiç göremeyecekti.

Biraz kendini toparlayınca salona döndü, Marcus yalnızdı. Özür diler gibi: «Olivia yatmaya

gitti, gün boyu epeyce yorulmuş, senden özür dilememi istedi,» dedi.

Rachel zorla gülümsemeyi başardı. «Ne demek? İyi etmiş! Olivia'nın bir şeyi yok ya? Herhangi bir yardımım dokunabilir mi?»

Marcus başını salladı: «Oh, hayır, sanmam. Sadece biraz yorgun, o kadar. Kendini fazla zorluyor galiba. Bebek beklediğini sana da söylemiş, değil mi»

Rachel başını salladı, Olivia'nın bu konuyu Marcus'a açtığına sevinmişti. «Evet, söyledi. Sevindin mi?»

Marcus omuz silkti: «Sevindim herhalde. Ama bir dadı tutmamız gerekecek artık. Olivia her şeyle birden başa çıkamayacak.» Kaşlarını çattı: «Senden de kalmanı istemiş galiba? Eğer kalırsan çok sevinirim; tabii bir aylık bağlamak şartıyla...»

Rachel içini çekti, üzülmüştü: «Ne yazık ki Marcus, bu söz konusu olamaz, bağışla...» dedi. Marcus ellerini kaldırdı: «Ama neden? Buradaki durumun değişmeyecek ki! Gene de ailenin bir üyesi olarak kalacaksın, ama senin burada karıma hiç karşılıksız yardım etmene razı olamam..»

Rachel başını salladı, onu susturdu: «Hayır Marcus, mesele bu değil, inan bana. Kendimi naza çekiyorum sanma sakın. Vereceğin ücreti seve seye kabul ederdim. Gerçi Andre bana çok yüklü bir nafaka veriyor, hiç ihtiyacım yok, ama gene de alırdım. Sorun başka, eninde sonunda İngiltere'ye döneceğim herhalde.»

Marcus içini çekti: «Elbette karar vermek sana düşer. Ama acele karar verme, ne olur! Önerimi aklından çıkarma. Acelemiz yok. Olivia'nın do-

ğum yapmasına daha yedi ay var!»

Rachel gülümsedi: «Peki, aklımdan çıkarmam. Teşekkürler, Marcus,» dedi.

Marcus diretiyordu: «Asıl teşekkür etmesi gereken biri varsa o da benim. Buraya geleli beri Olivia'ya çok yardımcı oldun. Sana çok bağlandı, biliyor musun?»

Rachel dudağını ısırdı: «Ben de onu çok sevdim Marcus, gerçekten çok sevdim. Yani, şey, biliyorsun...»

Marcus başını eğdi: «Andre, değil mi?»

«Evet, galiba öyle.» Rachel ne yapacağını bilemiyor, ellerini ovuşturuyordu.

«Anlıyorum.» Marcus döndü: «Ama gene de, fikrini değiştirecek olursan...»

Rachel başını salladı, odadan çıkarken: «Şey, ben de yatmaya gideyim bari. İyi geceler, Marcus,» dedi.

Rachel yukarıya çıkarken nerdeyse ağlayacaktı. Marcus ile Olivia ona karşı öyle iyi davranmışlardı ki! Beş yıl önceki davranışından dolayı onu hiç suçlamamışlardı; işin içyüzünü bilmemekle birlikte, gene de ona gerçekten aileden biriymiş gibi davranmışlardı.

Odasına girdi, ışığı yakmadan balkona çıktı, korkuluğa dayandı. Ama odada başka sesler de duymuştu, paniğe yakın bir duyguyla yatağa yaklaştı, başucundaki lambayı yakarak odayı solgun bir ışıkla aydınlattı.

Soluğu kesildi, elini boğazına götürdü. Andre yatağın ayakucundaki koltukta oturuyordu. Smokin ceketini, boyunbağını çıkarmış, sırtında ipek gömleği, ayağında smokin pantolonu vardı. Çok terlemiş gibi gömleğinin düğmelerini çöz-

müştü. Saçlarının hafifçe dağılmış olmasından, sık sık elini başından geçirdiği anlaşılıyordu.

Rachel onu orada görmenin yarattığı şoktan kurtulmaya, toparlanmaya çabalayarak dedi ki: «Ne? Ne istiyorsun?»

Andre yerinden kalkmadan, onu öyle, ciddi ciddi seyretmeyi sürdürdü: «Seninle konuşmak istemiştim. Aşağıda konuşamadığımıza göre, burada beklemeye karar verdim.»

«Anlıyorum.» Rachel kulaklarındaki küpeleri çıkardı, sinirli bir el hareketiyle saçlarını sıvazladı, düzeltti. «Ne konuşacaktık ki?» Sesinin titrediğinin farkındaydı. Keşke soğukkanlı, kayıtsız görünebilseydi, ama bu mümkün değildi işte.

Andre bir bacağını koltuğun kenarına atmış, çok rahat, onu seyrediyordu. Sordu: «Buradaki üç ayın dolunca ne yapmak niyetindesin?»

Rachel omuzlarını kaldırdı: «Bilmem, henüz karar vermiş değilim. Üstelik bu seni hiç ilgilendirmez, sormaya da hakkın olduğunu sanmıyorum.» Doğruldu, dimdik durdu.

Andre bacağını indirdi, ayağa kalktı. «Hakmış! Hak ne demek? Biliyor musun acaba? Hiç sanmam.»

Rachel güçlükle yutkundu. «Burası benim odam. Öyle sanıyorum ki, buradan çıkmanı istemeye hakkım vardır en azından.» Bunları bağırarak söylemişti, Andre atıldı:

«Sesini yükseltmesen olmaz mı sanki? Bütün ev halkının konuştuklarımızı duymasını mı istiyorsun yoksa?»

Rachel bu kez alçak sesle, terslendi: «Konuşacağımız bir şey yok. Lütfen çıkar mısın?»

Andre arkasını döndü, ellerini ceplerine daldırdı. Alçak sesle ve yalvarır gibi: «Rachel, durumumu anlamaya çalış biraz. Yedi yıldır senden sorumlu bendim, şimdi de benden uzak, dünyada yapayalnız olduğunu biliyorum, en azından candan bir yakının olmadığını. Senin ne yapmak niyetinde olduğunu bilmeliyim ki, gerektiğinde sana yardım edebileyim, gerekiyorsa yol göstereyim. Paranın hiç sorun olmadığını biliyorsun. İstediğin bir şey varsa eğer, ihtiyacın olan bir şey...»

Marcus'un aşağıda çalmakta olduğu müziğin tatlı ezgileri açık balkon kapısından içeri doluyor, bu tartışmayla adeta alay ediyordu. Öyle güzel bir geceydi ki, yıldızlar lacivert kadife gökyüzünde pırıl pırıldı. Dışardaki çiçeklerin kokusu, bu büyülü geceye ayrı bir güzellik katıyordu. Rachel insanın böyle bir güzellik, böyle bir çekicilik karşısında nasıl olup kayıtsız kalabildiğini bir türlü kavrayamıyordu. Böyle bir gecede tartışmaya, öfkeli sözlere yer olamazdı. Aşk için, âşıklar için bir geceydi. Sevdiğine teslim olmaya çağırıyordu insanı, en tatlı zevklere çağırıyordu.

Kendisi bile farkına varmadan: «Andre!» deyivermişti; sesindeki gariplik erkeğin ona dönmesine neden oldu.

Genç kadını baştan aşağı süzdü, birkaç hafta önce Rio'dan satın aldığı, kenarları kırmızı şeritle süslü beyaz bir elbise giymişti. Sadeliği, teninin yumuşaklığını daha da belli ediyordu. Elbisenin altından göğüslerinin kabarıklığı seziliyor, ayak bileklerine kadar inen etekleriyse genç kadına bir gelin zarafeti katıyordu. Rachel,

ağır ağır, saçlarını tutan beyaz bandı çekti çıkardı, saçları sık ve yumuşacık, yanaklarına döküldü.

Andre başını salladı, inceleyerek: «Hayır» dedi. *«Hayır!»*

Rachel çekik yeşil gözleriyle bir an onu süzdü, sonra: «Galiba gitsen iyi olacak, Andre. Konuşmak istediğin konunun ne yeri, ne zamanı şimdi, öyle anlaşılıyor...»

Andre ona doğru bir adım attı, vahşi bir sesle mırıldandı: «Benim ne istediğimi bilmiyorsun ki sen! Bilemezsin ki!»

Rachel başını önüne eğdi. «Lütfen, Andre,» diye söze başladı, erkeğin o demir gibi iradesinin tehlikeli bir biçimde zayıfladığını anlıyordu: «Konuşacak başka şey kalmadı.»

Andre kendini tutamadı, küfürü bastı: «Allah kahretsin, kalmadı, öyle mi? Rachel, beni çileden çıkarma!»

Rachel başını kaldırdı, ona baktı, sonra acı bir sesle: «İstersen o gorillerinden birini burada bırak, ne yaptığımı sana günü gününe bildirir!» Birden başını öbür yana çevirdi: «Oh, git artık, ne olursun, lütfen git! Bu duruma daha fazla dayanamayacağım!»

Andre kıpırdadı, genç kadın onun vücudunun sıcaklığını arkasında, hemen yakınında hissetti. Erkeğin eli çıplak omuzundan ensesine, kulağına doğru çıktı, onu adeta istemeye istemeye okşadı, işkence çektiği belli olan bir sesle: «Beni bu derece duygusuz mu sanıyorsun? Burada seninle başbaşa olmanın aklıma neler getirdiğinin farkında değil misin?» Öteki eli kadının beline kaydı. Rachel soluk almakta güçlük çekiyordu

şimdi.

Kuruyan dudaklarını diliyle ıslatırken, kekeledi: «Ne, ne gibi şeyler?»

Andre onun kulak memesini dişlerinin arasına aldı, hafifçe ısırdı, kısık bir sesle mırıldandı: «Seninle sevişmek gibi şeyler.» Sonra hızlı hızlı, düzensiz soluklarla, inledi: «Zaten işin kötüsü de bu ya? Seni istiyorum Rachel, çok istiyorum. Sensiz yapamıyorum!»

Rachel, gözlerini açıp erkeğin kolları arasında kıvrılarak döndü, sorar gibi fısıldadı: «Andre...»

Şimdi Andre, vücudunu iyice onun vücuduna yapıştırmıştı; sert bir sesle: «Evet,» dedi. «Evet, Rachel.» Ağzı boynunu okşadı, dudaklarını ararken mırıldandı: «Oh Tanrım, bırak seveyim seni...» Sonra onu olanca ihtirasıyla öptü...

Rachel bu karşı konulmaz, kaçınılmaz şeye direnecek durumda değildi. Onun dokunmasıyla kulakları uğuldamaya başlamıştı zaten, kollarını kocasının boynuna doladı, onun elleri vücudunda gezinirken zevkle titredi. Şimdi Andre, karısını kucağına almış, yatağına götürüyordu.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Rachel birinin yatağının ayakucunda acımasızca zıplamasıyla uyandı, bir an onun kim olduğunu, kim olabileceğini çıkartamadı. Canı hiç kalkmak istemiyordu, gözlerini zorla açtı. Ama

Maria'nın küçücük, haşarı suratının yatağın ayakucunda kendisini gözlediğini görür görmez bir gece öncesinin olayları olanca canlılığıyla zihnine doluştu. Hemen döndü, yanına baktı. Yastıktaki bir baş izinden öte Andre'den eser göremeyince hem rahatladı, hem de derin bir umutsuzluğa kapıldı.

Maria yataktan indi, suratını buruşturarak yanına geldi: «Annem seni uyandırabileceğimi söyledi. Çok geç olmuş da!» dedi.

Rachel elini şakaklarına bastırarak zorla doğrulup oturdu. Çıplak gövdesini örtmek için çarşafa sıkı sıkı sarınıyordu. Gözlerini kırpıştırarak başucundaki saate bakınca çok şaşırdı, on buçuğu geçiyordu. İnanılır gibi değildi; yeniden geriye, yastıkların üzerine düşer gibi yaslandı. Gerçekten bu kadar uyumuş muydu?

Kamaşan gözleriyle Maria'ya bakarak, olabildiğince doğal bir sesle sordu: «Şey, Andre amcan gitti mi?»

Maria'nın kaşları çatıldı: «Ohoo, saatler oldu gideli! Neden sordun? Güle güle mi diyecektin?» Rachel güçlükle yutkundu, dudaklarını ısırdı. İnkâra sapmak en iyisiydi: «Yok, yok canım. Amma da uyumuşum! Uyuyakalmışım! Hadi bakalım, şimdi sen de git Maria, ben giyineyim. Annene geç kaldığım için üzüldüğümü söylemeyi de unutma, emi?»

Maria odadan çıktı, kapıyı arkasından kapadı, Rachel çocuğun ayak seslerinin koridorda iyice uzaklaşmasını bekledi, sonra döndü, başını Andre'nin yastığına gömdü...

Ama kalkıp giyinmesi gerekiyordu. Bin bir güçlükle yataktan kalktı. Kollarındaki, bacaklarındaki yorgunluğu, uyuşukluğu, Andre ile sevişmenin o acı tatlı anılarını unutması imkânsızdı. En azından onu bir kadın olarak hâlâ kendine çekebildiğini kanıtlamıştı, hepsi bu kadardı işte. Andre hiçbir zaman Rachel'e başka bir yönden ihtiyaç duyduğunu belli etmemiş, onu buna inandırmamıştı ki! Planlarını değiştirmemiş, önceden kararlaştırdığı gibi, sanki hiçbir şey olmamışçasına çekmiş gitmişti işte.

Dudağına ruj sürerken elleri titriyordu. Her zamanki gibi aptal yerine konmuştu. Andre'nin kendisiyle yatmasına izin vermişti. Hem de onun gözünde gel geç bir zevkten, sıradan bir cinsel deneyden öte bir anlam taşımadığını bile bile.

Peki neden izin vermişti sanki? Andre nasıl başarmıştı bunu? Onun zayıflığından mı yararlanmıştı? Hayır! Kendisi onun çekiciliğine, o gecenin büyüleyiciliğine kapılmıştı! Evet, o gece gerçekten de büyüleyiciydi.

Aşağıda Olivia, salonda oturmuş, sabah kahvesini içiyordu. Rachel'i görünce gülerek karşıladı.

«Nihayet gelebildin!» diye bağırdı. «Maria'yı yollamak zorunda kaldım, seni uyandırsın diye. Saat sekizi çeyrek geçeden beri seni bir an önce görmek için sabırsızlanıyor, yerinde duramıyordu. Herhalde çok yoruldun dün?»

Rachel hafifçe kızardı. Doğal görünmeye çalışarak: «Evet, herhalde. Bu sabah sen nasılsın bakalım? Marcus bana dün akşam kendini pek iyi hissetmediğini söylemişti de.»

Olivia omuz silkti: «Canım olağan şeyler. Ha-

mileliğin getirdiği mide bulantıları, o kadar. Gerçekten, can sıkıcı...»

Rachel fincanına kahve koydu, bir de sigara yaktı. Olivia'nın kahvaltı getirme önerisini geri çevirdi. Gülümseyerek: «Aç değilim, zaten nerdeyse yemek zamanı geliyor,» dedi.

Olivia kucağındaki dikişe baktı. Maria'ya bir elbise dikiyordu. Dikişi de pek düzgündü. Alçak sesle sordu: «Andre ile vedalaştın mı?»

Rachel sigarasından bir nefes çekti. Beceriksizce, yalan söyledi: «Öyle gibi bir şey. Yani, dünden vedalaşmıştık da.»

«Yaa, anlıyorum. Dün gece canı bir şeye sıkılmış gibi geldiydi de bana. Sana da öyle gelmedi mi?» İçini çekti. «Bu sabah nerdeyse tek söz söylemeden gitti, kahvaltı da istemedi. Yoksa kavga filan mı ettiniz?» Sonra dudağını ısırdı: «Ah, bağışla, üzgünüm. Marcus'un tam da yapma dediği şeyi yapıyorum, işine burnumu sokmaya kalkışıyorum.»

Rachel başını salladı: «Yok canım, böyle düşünme, Olivia. Hem, kavga filan da ettik sayılmaz ama, ona epeyce ağır sözler söyledim gene de.»

Olivia bir an düşündü, sonra: «Acaba ne diye bu kadar uzun süre kaldı, anlayamadım. Yani, seni gezdirmek zorunda değildi, değil mi? Bana sorarsan o kendini hâlâ senden sorumlu sayıyor.»

Rachel isteksizce güldü: «Evet, öyle olmalı. Kendini benden sorumlu sayıyor diyebilirsin sanırım. Bu da Sanchez'lerin aile geleneğinin bir gereğidir, bilmez misin?» Kucağındaki, yumruklarını sıktı. «Andre Leonie'yle evlenmeye karar

vermiş, ama gene de benim gerçek özgürlüğe kavuşmamı kabul edemiyor işte. Kendini şeyh falan gibi görüyor anlaşılan. Birden fazla karı alacak, her ikisinin de yazgılarına hükmedecek!» Sesi oldukça hırçınlaşmıştı. Olivia şaşırdı:

«Ama Rachel,» diye bağırdı, «sen de biraz sorumsuzca davrandığının farkında değil misin? Yani demek istiyorum ki... Belli, babanın ölümü üzerine Andre'nin yardımına, öğütlerine ihtiyacın oldu. Başka hiç kimsen yok, akraban filan. Andre neden sana yardım etmesin?»

Rachel sabırsızlanmıştı: «Herkes beni kendi başımın çaresine bakamayacak biri sanıyor galiba. Sen belki de doğduğundan beri el bebek gül bebek bir hayat sürmüşsündür Olivia, ama ben Andre ile evlenmeden babama da bakmaya alışmıştım zaten. Şu son beş yıl boyunca öyle sanıyorum ki yalnızlığa da alıştım.»

Olivia omuz silkti: «Pekâlâ Rachel, pekâlâ, bana kızma sakın! Ben senin iyiliğinden başka bir şey düşünmüyorum. Buraya geldiğinden beri seni çok sevdim, sana çok bağlandım. İngiltere'ye dönme fikrini aklından tamamen çıkarmanı, bizlerle kalmanı çok isterim.»

Rachel özür dilemek istedi: «Bağışla beni, Olivia, çok üzgünüm ama şey, öyle sanıyorum ki sinirlerim çok gerildi. Bir iki güne kadar toparlanırım, bir şeyim kalmaz, merak etme.»

Olivia eğildi, onu anladığını belli edercesine kolunu tutup sıktı, dedi ki: «Maria, Tottie'yle kumsala indi. Hadi sen de mayonu giy, onlara katıl. Galiba sana en iyi arkadaş onlar olacak bugün?»

Rachel de gülerek ayağa kalktı: «Evet, belki

de haklısın. Çok fazla soru sormadığın için de sana teşekkür ederim, Olivia. Bir gün sana bütün olup biteni anlatmaya, açıklamaya çalışırım, ama şimdilik buna gücüm yok.»

Daha sonra, Maria'nın yanında kumlarda yatarken Rachel, Andre'nin ziyaretinin ezici etkisinden kurtulmasının ne kadar zaman alacağını düşünüyordu. Beş yıl önceki o fırtına gibi ilişkilerinde hiçbir zaman böylesine yıkıcı bir umutsuzluğa kapılmamıştı. Andre'ye karşı duygularının da kendisiyle birlikte olgunlaştığını anlıyordu. Şimdi, hiçbir şey olmamış gibi bir tavır takınmak çok daha zordu.

Ancak Rachel, önceleri kendine acımaktan ve umutsuzluğa kapılmaktan başka bir şey yapamazken, sonradan yavaş yavaş kadere boyun eğmiş, hayatı olduğu gibi kabullenmeye başlamıştı. Marcus'un uzun bir süre için Avrupa'ya gitmesi ona, sadece kendi sorunlarını düşünmekle ne kadar bencil davrandığını hatırlatmıştı. Kocası giden Olivia'ya elinden geldiğince yardım etmeye başlamıştı.

Haftalar hızla birbirini kovalıyordu. Rachel, burada kalacağı üç aylık sürenin sonuna geldiğini düşündü. Olivia'nın, gitmesini hiç istemediğini biliyor, ama gene de kendini buna zorunlu hissediyordu.

Andre'nin gidişinden bir ay kadar sonra bir gün Rachel, Olivia ve Maria'yı otomobille dağdaki bir köye akşam yemeğine götürdü. İlk gelişleri de değildi. Ama bugün nedense Rachel'in pek keyfi yoktu, biraz rahatsız gibiydi. Keşke villadan bu kadar uzaklaşmasaydık, diye düşünüyordu. Buna karşılık Maria'nın da, Olivia'nın

da neşeleri yerindeydi. Marcus birkaç güne kadar dönecekti, yalnız bunu konuşuyorlardı ana kız.

Rachel biraz salatadan başka bir şey yiyemedi, midesi almadı. O gün öğleyin yediği bir şeyin dokunmuş olabileceğini düşünüyordu.

Karanlıkta eve dönerlerken farlar daracık, kıvrıla kıvrıla inen dağ yolunu aydınlatıyordu. Rachel bir an direksiyonu Olivia'ya bırakmayı düşündüyse de sonra vazgeçti. Eltisinin keyfini kaçırmak, onu meraklandırmak istememişti. Ama Juanastra'ya yaklaştıklarında Rachel arabayı durdurmk zorunda kaldı, telaşla kapıyı açıp indi, yolun kıyısındaki çalılıklara koştu, şiddetle öğürerek kustu. Sonra bir an sırtını bir ağaca verip dinlendi. Başı dönüyor, midesi bulanıyordu.

Olivia telaşla yanına geldi, kaygılı görünüyordu, kaşları çatılmıştı: «Rachel? Ne oluyor? Neyin var?» diye sordu.

Rachel güçlükle gülümsemeye çalıştı: «Önemli değil, Olivia. Canını sıktığım için üzgünüm. Yediğim bir şey dokunmuş olacak. Birdenbire müthiş midem bulandı, hepsi bu.»

Olivia ay ışığında onun solgun yüzüne dikkatle baktı, sonra başını salladı: «Hadi, arabaya gel. Nerdeyse eve vardık. Buradan sonra ben kullanırım.»

Olivia direksiyona geçti, neyse Rachel'in rengi biraz düzelir gibi olmuştu, Olivia şaka etti: «Hangimizin hamile olduğunu bilmeyen biri senin bebek beklediğini sanırdı, Rachel.»

Bereket Olivia arabayı kullanıyor, Maria'nın ardı arkası gelmeyen sorularına cevap yetiştir-

meye uğraşıyordu da, Rachel'in yüzündeki gergin ifadenin farkına varmadı. Rachel bir an gözlerini kapadı, titreyen elleriyle saçlarını alnından geriye itti. Müthiş bir azap içinde: «Aman Tanrım, nasıl oldu da aklıma gelmedi?» diye geçirdi içinden.

Ama Rachel orada oturmuş, o korkunç düşüncelere dalıp gitmişken, içgüdüsü ona, bu şakanın pek de hafife alınamayacağını hatırlatıp duruyordu. Kendini acınası durumuna öylesine kaptırmıştı ki, vücudunun normal olması gereken işleyişini düşünememişti bile. Şimdi kafasına dank ediyordu. Bu durumundan günlerce önce kuşkulanması gerekirdi.

Sırtından buz gibi bir ter boşandı, başı döndü, kulakları uğuldadı. Paniğe kapıldı. Ne korkunç bir duruma düşmüştü böyle? Şimdi ne yapacaktı?

Araba villanın bahçe kapısından girdi, verandanın basamakları önünde durdu.

Olivia onu arabadan indirirken: «Hadi Rachel, sen git bir duş al. Herhalde sonunda sıcak başına vurdu. Olur böyle şeyler.» diyordu.

Rachel başını eğdi; konuşacak, hattâ doğru dürüst düşünecek halde değildi. Ama Olivia'nın öğüdünü tutup bir duş aldı, alev alev yanan tenine ılık su gerçekten de iyi gelmişti. Sonra, banyodaki boy aynasında çıplak vücudunu iyiden iyiye inceledi. Ama bütün korkularına karşın henüz herhangi bir belirti yoktu. Belki de aldanmıştı. Belki de Olivia'nın şakasını ciddiye almıştı? Neden olmasın?

Şaşkın, başını salladı, gidip giyindi. Beklemeli, görmeliydi. Sorunlarını Sanchez ailesinin dok-

toruna açacak olursa büyük bir merak yaratırdı. Ama gerçekten gebeyse, ne yapacağını düşünmesi, bir karar vermesi gerekmiyor muydu? Sözgelimi, bunu Andre'ye söyleyecek miydi?

Bu sorunun tek ve kesin bir cevabı olabilirdi: Hayır! Onu güç bir duruma sokmak, aile sorumluluğu var diye kendisiyle yeniden birleşmeye zorlamak niyetinde değildi. O halde geriye iki yol kalıyordu: Ya İngiltere'ye döndüğünde çocuğu düşürmenin çaresini arayacak, ya da çocuğu doğurup kendi başına büyütecekti.

Bu iki seçenek aklından geçerken, aslında hangi yolu seçeceğini pekâlâ biliyordu. Aşklarının meyvesini bile bile yok edemez, böyle bir şeyi asla düşünemezdi. Andre'nin katkısının ruhsal olmayıp sadece bedensel olduğunu filan düşünüp teselli aramanın hiç yararı yoktu. Belki de karnında şekillenmekte olan şu çocuk, birleşmelerinin kanlı canlı sonucuydu. Onu istiyordu belki de. İlerideki yıllarda yükleneceği sorumluluk ne kadar güç gelirse gelsin, bundan hiç kuşkusu yoktu.

Bu kararı verdikten sonra yapılacak iş, burada geçireceği bir iki hafta süresince Olivia'nın herhangi bir şeyden kuşkulanmasını önlemek olmalıydı.

Bunu izleyen on gün içinde Rachel gerçekten gebe olduğunu anladı. Hiç kuşkusu kalmamıştı. Alışılagelmiş belirtilerin hepsi vardı: Sabah bulantıları, şiddetli yorgunluk ve her türlü uyuşturucuya karşı tiksinti. Sigarayı çok azalttı, zorunlu kalınca yalnız kahve içmeye başladı. Marcus Avrupa gezisinden bu kez yalnız döndü ve Maria Rachel'i terk ederek zamanını sevgili ba-

basıyla geçirmeye başladı. Olivia durmadan Rachel'in Brezilya'da temelli kalması konusunu açıyordu, ama ayrılmaya karar verdiği anlaşılınca bu kez onun yolculuk hazırlıklarına yardım etmeye koyuldu. Marcus da karısıyla birlikte ısrar etmişti. Ama aslında Rachel onun daha çok, bir daha yolculuğa çıktığında karısını yalnız bırakmaktan çekindiğinin farkındaydı. Bu yüzden, ikinci haftanın sonuna doğru, Marcus'un annesine telefon etmesi ve onu birkaç haftalığına Brezilya'ya çağırması Rachel'i hiç şaşırtmadı. Ne var ki, Bayan Sanchez yeni atlattığı şiddetli bir soğuk algınlığının etkisinden henüz kurtulamamıştı, yolculuk yapacak durumda değildi.

Marcus telefonla konuşurken Olivia da oradaydı. Rachel'e bir nakış örneği gösteriyordu. Konuşulanı fark eder etmez başını kaldırdı, yorgun bir sesle: «Önemi yok canım, bana bir şey olmaz, tasalanma,» dedi.

Marcus başıyla tamam diyerek annesiyle konuşmasını sürdürdü. Ahizeyi yerine koyarken memnun görünüyordu. «İrena geliyor. Yarın yola çıkacak. Artık içim rahat,» dedi.

Olivia Rachel'e şöyle bir baktı, bu habere hiç de sevinmediği belliydi. Sadece: «Yaa, öyle mi?» demekle yetindi.

Marcus kaşlarını çattı: «Ne oldu? İrena benim kardeşim. Herhalde Rachel'in yerini alacak ondan daha uygun biri bulunamazdı!» Sonra özür diler gibi Rachel'e bir göz attı. «Yani, yanlış anlama, Rachel. Elbette senin kalmanı tercih ederdik. Bunu sen de biliyorsun. Ama sen kalamayacağına göre çaresiz İrena gelecek.» İçini çekti: «Belki daha sonra sen de gidip bir süre Veros'ta kalabilirsin, Olivia.»

Olivia dudaklarını yaladı. «Peki Marcus, sen merak etme. İrena'nın gelişine pek sevinmeyişimin nedeni sadece Rachel'e çok alışmış olmam, onun da Maria'ya çok iyi davranması, o kadar. İrena çocuklara karşı biraz haşindir de...» dedi.

Marcus bir şey demeden odadan çıktı. Olivia çaresiz boyun eğmiş gibi dişlerini sıktı. İçini çekti: «Aman Tanrım, şimdi de onun canını sıktım galiba. Açık söyleyeyim, Rachel, belki beni anlamayacaksın ama İrena ile pek iyi geçinemeyiz de!»

Rachel İrena'yı iyi tanırdı, bir şey söylemek, yangına körükle gitmek istemedi. Sadece gülerek konuyu değiştirmekle yetindi.

Ertesi gün akşama doğru İrena geldi. Rachel, yakında oradan ayrılacağı için seviniyordu. Nedense, İrena onu öyle bir süzüyordu ki, sanki Rachel'in derdinin ne olduğunu biliyordu.

Neyse ki, Marcus oradaydı da havayı yumuşatıyordu. İrena ise her an Olivia'ya yardımcı olmaya çalışıyor, her fırsatta Rachel'in varlığından habersizmiş gibi davranıyor, onu hiçbir işe yaramayan, gereksiz bir kişi durumuna düşürmek için elinden geleni yapıyordu.

Rachel'in ayrılacağı günün bir gece öncesi Olivia küçük bir yemek verdi. Bu yemek çok keyifli geçti. Rachel, kendisini evlerinde böylesine iyi ağırladıkları için Olivia ve Marcus'a minnet duyuyordu.

Olivia yemek biter bitmez odasına çekildi. Hâlâ kendisini pek iyi hissetmiyordu. Rachel de

onun hesabına kaygılanmaktaydı. İngiltere'ye döner dönmez ona sık sık yazmaya karar verdi, belki bir gün bir çaresini bulur, gene gelip onları görebilirdi.

Konuklar gittikten sonra Rachel sofrayı toplamakta, ortalığa çekidüzen vermekte Sancha'ya yardım etmeye koyuldu. Marcus da iyi geceler dileyip odasına çekildi. Rachel, kirli bardak kalmış mı diye bakmak için salona döndüğünde İrena'yı kendisini bekler buldu. Başlangıçta bunun bir rastlantı olduğunu sanmıştı, ama İrena hemen gidip kapıyı kapadı, soğuk bir tavırla: «Seninle konuşmak istiyorum, Rachel.» dedi.

Rachel dişlerini sıktı. İrena'yla konuşmayı canı hiç istemiyordu. Böyle bir karşılaşmadan kaçınabileceğini ummuştu, ama besbelli İrena'nın ona söyleyecek bir şeyi vardı ve Rachel izin verse de, vermese de söyleyecekti.

İrena söze başlamadan bir sigara yaktı. Rachel bir an odadan çıkıp gitmeyi düşündü, ama korkaklık olurdu. İrena'yı hiç sevmemekle birlikte, kaçıp gitmeyi kendine yediremedi.

«Lütfen İrena, ne söyleyeceksen hemen söyle. Gidip yatacağım, çok yorgunum. Yarın sabah da erken kalkmak zorundayım.»

İrena dumanını savurdu, sonra bir süre onu süzdü: «Merak etme Rachel, söyleyeceklerim uzun sürmez.» Ardına kadar açık duran camlı kapılara doğru yürüdü: «Andre'nin boşanmak için mahkemeye başvurduğunu biliyor muydun? Her şey yolunda giderse Leonie'yle yıl sonunda evlenecekler.»

Rachel'in yüreğine sanki bir bıçak saplanmıştı. Terslendi: «Bana söyleyeceğin bu muydu?»

İrena başını salladı. Alaylı alaylı gülerek: «Hayır, yalnız bir bölümüydü. Geriye kalanı da bu işte.» Gece çantasını açıp içinden bir kâğıt çıkardı: «Andre bunu sana vermemi istedi. Ne için olduğunu sen bilirmişsin, öyle söyledi.»

Rachel kaşlarını çattı, uzanıp kâğıdı aldı, titreyen parmaklarla açıp baktı. Beş bin sterlin tutarında bir çekti bu. İnanamıyormuş gibi bir süre bakakaldı.

Evet, Andre'nin el yazısıydı ve üç gün öncesinin tarihini taşıyordu, yani İrena'nın Brezilya'ya hareket ettiği günün tarihini. Midesi bulanır gibi oldu, mırıldandı: «Bunu, bunu sana o mu verdi?»

İrena daracık omuzlarını silkti: «Elbette. Açık söyleyeyim Rachel, bu derece sarsılmana hiç gerek yok! Alt yanı, sadece para bu!»

Rachel bayılacak gibi olmuştu, bir an önce şu odayı terk etmesi gerekiyordu, yoksa görümcesinin önünde rezil olacaktı. Ama odadan çıkmadan önce çeki yırttı, parçalarını çocukça bir öfkeyle İrena'nın suratına fırlattı.

Kapıya doğru adeta el yordamıyla ilerlerken bağırdı: «Ağabeyine söyle, onun pis parasını istemiyorum. Hiçbir zaman da istemedim!» Sonra kapıyı açtı, kendini dışarı, serin hole attı.

Bir an durdu, baş dönmesinin hafiflemesini bekledi. Sonra sarsak adımlarla odasına çıktı. Andre'nin bu kadar acımasız, bu kadar duygusuz olduğunu asla düşünmez, aklının ucundan geçiremezdi. Ya da onu İrena'nın önünde böylesine küçük düşürmeye kalkışacağını... Kimbilir ailesine ilişkileri konusunda neler anlatmıştı ki, İrena ona para göndermesinin nedenleri konu-

sunda kendinden bu kadar emin konuşabiliyordu? Onun çocuğunu karnında taşırken, kendisine bunu nasıl yapabilmişti? Korkunç bir şeydi bu, akıl almaz bir şey! Bebeğin varlığından haberi olmuş, olmamış ne önemi vardı ki?

DOKUZUNCU BÖLÜM

Rachel'in Londra'ya yeniden alışabilmesi birkaç hafta sürdü. Yapacak öyle çok iş, düzene konacak öyle çok şey vardı ki. Hepsinden çok da, babasının mezarını ziyarete gittiğinde Andre'nin davranışını hatırlamış, kendi kendini suçlamış, yüreği anlatılmaz bir acıyla dolmuştu.

Yeniden dükkânın üzerindeki dairede yaşamaya başlamak ona çok garip geliyordu. Ama şimdi yalnızdı, babası yoktu, çevresine büsbütün yabancılaşmıştı. Bitişik dükkânın sahibi Bayan Verity'den başka kimseyi tanımıyordu. Andre'yle evlendiğinden beri pek dost edinememişti. Gerçi onu görmeye gelenler vardı, çoğu babasının eski dostlarıydı, ama içini dökecek kimsesi yoktu, derdini kimseyle paylaşamıyordu.

Dükkân kıyı bucak adamakıllı temizlenmek istiyordu. Neyse ki, Bayan Verity'nin kızı Anna ona yardımcı oldu. İkisi birlikte her şeyin yerini değiştirdiler, ortalığı bir güzel süpürdüler, duvarların badanasını yenilediler. Eski dükkân hale yola girer gibi oldu. Anna'nın erkek arkadaşı John Adamson da onlara yardıma gel-

miş, ağır eşyayı o kaldırıp taşımış, Rachel bu yüzden çocuğa minnet duymuştu. Bu temizlik haftaları süresince, Anna'yı da, John'u da oldukça yakından tanımak fırsatını bulmuştu. Onlar da genç kadının içine kapandığı kabuğu biraz olsun kırmayı başarmışlardı.

Dükkânın temizlenmesi bitince Rachel avukata gitti. İngiltere'den döner dönmez de gitmiş, dükkânı satmanın doğru olup olmayacağını sormuştu. Bay Cropper genç sayılırdı. Bu kez Rachel'e merakla bakıp sordu:

«Satmak mı istiyorsunuz?»

Rachel duraksadı. «Pek emin de değilim ya. Sadece, acaba satsam ne dersiniz diye öğrenmek istemiştim.»

Bay Cropper omuz silkti: «Bu size bağlı bir şey, ne yapmak istediğinize bağlı, öyle değil mi, Rachel? Yani babanız bana, belki de Bahama Adalarında temelli kalacağınızdan söz etmişti, ama şimdi döndüğünüze göre artık hep burada mı yaşayacaksınız?»

Rachel dudağını ısırdı: «Evet, artık hep burada yaşayacağım.»

Bay Cropper kaşlarını çattı: «Peki, o halde, eğer, bakın eğer diyorum dükkânı satarsanız, ne yapmayı düşünüyorsunuz, nerede oturacaksınız? Başka bir geliriniz var mı?»

«Dükkânı satacak olursam herhalde oturacak bir yer bulurum. Daha sonra bir iş de bulabilirim. Kütüphanecilik eğitimi gördüm, diplomam var.»

Bay Cropper bir süre onu inceledi: «Ama Rachel, dükkânı satarsanız, şehirde kiraların çok yüksek, karşılayamayacağınız kadar yüksek ol-

duğunu göreceksiniz.» İçini çekti: «Hadi Rachel, açıkça söyleyin bana, size rahat bir geçim sağlayabilecek bir işten ne diye vazgeçmek istiyorsunuz? Babanız her şeye boş vermişti. Sizse dükkânı yenileyebilir, orayı yeniden çalışır hale getirebilirsiniz.»

Rachel başını önüne eğdi, ağır ağır konuştu: «Korkarım dükkânın yükünü kaldıramayacağım.»

Bay Cropper inanamıyormuş gibi bağırdı: «Ne demekmiş o? Sizin yaşınızda bir genç kadın için çocuk oyuncağı gibi bir şey o dükkânı işletmek.»

Rachel dosdoğru avukatın gözlerinin içine baktı: «Ben gebeyim, Bay Cropper,» dedi.

Harold Cropper şaşkınlıktan donakalmıştı. Oldukça soluk benzi kızarır gibi oldu, pek utandı. «Şey, anlıyorum, evet anlıyorum sizi. Üzgünüm, bağışlayın, bilemezdim...»

«Nereden bilecektiniz ki? Ama madem şimdi öğrendiniz, bana ne tavsiye edersiniz, bilmek istiyorum.»

Avukat alnını mendiliyle silerken sordu: «Söyler misiniz lütfen, kocanız, hâlâ kocanız değil mi, daha boşanmadınız?» Ve genç kadının başıyla evet demesi üzerine sözlerini sürdürdü: «Onun haberi var mı,yani öteki adamdan?»

Rachel dişlerini sıktı: «Başkası yok, Bay Cropper...» dedi.

«Yani...»

«Evet, çocuk kocamdandır.»

«O halde Tanrı aşkına, ne diye sizi buraya tek başınıza geri gönderdi? Ne diye eski bir dükkânı diriltmeye çalışmanıza izin verdi?»

«Bilmiyor ki.»

«Bilmiyor mu?»

«Hayır. Ve ona söylemeye de hiç niyetim yok. Bu yüzden şimdi biz kocamı bir yana bırakalım da konumuza dönelim.»

Bay Cropper güçlükle yutkundu: «Durun bir dakika, Rachel. Karşıma böyle bir hikâyeyle çıkıp sonra da benden gelişigüzel bir karar bekleyemezsiniz. Düşünmeli, bana söylediklerinizi iyice tartmalı, bir çözüm bulmaya çalışmalıyım. Ama niçin çocuğunuz olacağını kocanıza söylemediniz, anlayamıyorum!»

Rachel sakin sakin karşılık verdi: «Kocam boşanma isteğiyle mahkemeye başvurmuş bulunuyor.»

Bay Cropper başını salladı: «İyi ama öyleyse nasıl...» diye söze başlarken sustu. «Beni eski kafalı buluyorsunuz değil mi, Rachel? Özür dilerim ama babanızın dostuydum ve doğrusunu söyleyeyim, bana kalırsa durumunuzu kocanıza açmamakla, onun boşanma isteğine ses çıkarmamakla korkunç bir hata işlemektesiniz. Ne de olsa onun da çocuğu, öyle değil mi?»

Rachel acı acı söylendi: «Andre'nin bu çocuk üzerinde hiçbir hakkı yok. Bedelini beş bin sterlin tutarında bir çekle ödedi nasıl olsa.»

Bay Cropper besbelli, ne diyeceğini bilemiyordu: «Beş bin sterlin mi dediniz? Çek yanınızda mı?»

«Hayır. Yırttım attım.»

Bay Cropper daha fazla şaşıramazdı ama bu tartışmayı sürdürmeyi, neler olduğunu öğrenmeyi çok istediği halde tam bir centilmen gibi davrandı, başka bir yorumda bulunmaktan ka-

çındı. Sadece dedi ki:

«Öyle sanıyorum ki Rachel, size bu konuyu enine boyuna düşünmem gerektiğini söylemiştim. Bana biraz zaman verin. Fazla değil, iki üç gün. Size bir çözüm bulmaya çalışayım, olur mu?»

Rachel başını salladı: «Olur.» Sonra aklına birdenbire bir şey gelmiş gibi, kuşkuyla sordu: «Sakın size söylediklerimi kocama anlatmayın, olur mu?»

Bay Cropper gocunmuş gibiydi: «Elbette anlatmam! Bilirsiniz, müşterilerimin sorunları tamamen sırdır, aramızda kalır.»

Rachel eve döndükten az sonra gelen Anna Verity onu küçük oturma odasında divana uzanmış buldu. Sarışın, mavi gözlü, sevimli, yuvarlacık, tatlı bir kızdı Anna.

Rachel'i öyle yatıyor görünce bağırdı: «Rengin çok soluk Rachel, hasta mısın yoksa?»

Rachel gülümsedi: «Yoo, sadece biraz yorgunum, o kadar. Bir çay yapar mısın, Anna? Ben de on beş dakika önce döndüm. Canım müthiş çay istiyor, ama yapacak gücü bulamadım işte.»

Anna: «Hemen yaparım,» diyerek mutfağa koştu, çaydanlığı ateşe koydu, fincanları çıkardı. Sonra oturma odasının kapısına geldi, merakla sordu: «Gidip annemi çağırayım, ister misin?»

Rachel gene gülümsedi. «Hayır Anna, istemez. Birazdan bir şeyciğim kalmaz.» Sonra içini çekti. «Nasılsa er geç öğreneceksin, şimdiden söyleyeyim en iyisi, çocuğum olacak da.»

Anna'nın gözleri faltaşı gibi açılmıştı. «Ne?

Demek gebesin?» diye bağırdı. «Aman Tanrım, hiç bilmiyordum. Onca işin altından nasıl kalkabildin?»

Çaydanlık kaynamaya başlamıştı. Anna hemen mutfağa koştu. Az sonra çay tepsisini Rachel'in yanındaki masaya bırakıyordu.

Rachel Anna'ya karşısında yer gösterdi: «Sen de al bir fincan. Herhalde beni ayıplıyorsundur. Merak ediyorsundur belki de,» dedi.

Anna bağırdı: «O nasıl söz, Rachel! Saçmalama! Ayıplanacak ne var ki? Sen evli değil misin?»

Rachel içini çekti: «Evet evliyim, ama kocam gebe olduğumu bilmiyor.»

Anna kızardı: «Ya, anlıyorum. Demek çocuk ondan değil?»

«Hayır, ondan! Ah, Anna, sana nasıl anlatayım bilemiyorum. Andre, yani kocam beni sevmiyor. Benden boşanmak istiyor.»

Anna çok kızmıştı: «Domuz herif, seni böyle bir durumda nasıl yüzüstü bırakır!..»

Rachel itiraf etmek zorunda kaldı: «Hayır, öyle de sayılmaz. Andre durumu bilseydi bana da, bebeğe de seve seve bakardı. Hattâ eminim boşanmaktan vazgeçerdi. Ama ben onu böyle zoraki istemiyorum, anlıyor musun? Beni gerçekten sevseydi, o zaman başkaydı. O zaman ona söylerdim. Ama sevmiyor işte. Öyle iğrenç şeyler yaptı ki, beni sevmediğinden kuşkum kalmadı.»

Bay Cropper sonunda Rachel için en iyisinin dükkânı satmak olduğuna karar verdi. Bir emlakçi tarafından değer biçilen dükkân satışa çıkarıldı. Rachel bu işin bir an önce bitmesini di-

liyordu. Bebek doğmadan her şeyi hazırlamalıydı.

Dükkânı görmeye birçok müşteri geldi, 'ama hepsi de dükkânla birlikte üstündeki daireyi de satın almak istiyorlardı. Bu arada alıcı olmadıkları halde sırf meraktan gelenler de yok değildi.

Sonunda bir alıcı çıktı, gerçek bir alıcı. Gelip dükkânı gördü, sonra emlakçiyle sıkı bir pazarlığa girişti, fiyatta anlaştılar. Rachel de sonunda gerçekten oradan ayrılmayı kabul etti. Bununla birlikte, satış işi bitince bir süre Bayan Verity'nin evinde kalacaktı. Bu yüzden, şimdilik sokak ortasında kalmış sayılmazdı. Gene de buradan ayrılmak çok zor gelecekti.

Bir akşam, tam banyodan çıkmıştı ki, dükkân kapısının yumruklandığını işitti. Saatine baktı. Dokuzu geçiyordu. Üstelik berbat da bir geceydi, öğlenden beri yağmur dinmek bilmemişti. İngiltere'nin, tatile gelenleri kaçıran türden bir yaz havasıydı. Rachel bu saatte kapısını çalanın kim olabileceğini bir türlü kestiremedi. Sonunda, herhalde dükkânın satıldığını bilmeyen, bakmaya gelen bir müşteridir diye düşünerek aldırmadı. Koyu mavi, ipekli sabahlığına uzandı. Gittikçe kalınlaşmaya yüz tutan beline kuşağını bağladı. Sonra oturma odasına geçip saçını taramaya koyuldu.

Kapının yumruklanması durmuştu, rahat bir soluk aldı. Gelen her kim idiyse herhalde umudunu kesmiş, çekip gitmiş olmalıydı. Ama biraz sonra kapı yeniden yumruklanmaya başladı. Rachel korkmuştu. Eli telefona uzandı. Komşusu Verity'lere haber verse miydi acaba? İnip

baksalardı kapıya kimin geldiğine? Yoksa kendisi mi aşağıya inip baksaydı?

Kararını verdi, oturma odasının kapısını açtı. dükkânın üzerindeki sahanlığa çıktı. Kapının camına vuran bir erkek gölgesi görünce titredi. Gelen her kimse kapıyı yumruklamaktan vazgeçmişti, ama saçağın altına sığınmış, bekliyordu. Rachel dudaklarını ısırdı.

Merdivenin başında durmuş, ne yapacağına bir türlü karar veremiyordu. Tam dönmüş içeri girmeye hazırlanırken, dışarıdaki adam mektup kutusunu açıp içeri seslendi: «Rachel! Aç şu kapıyı! İçerdesin, biliyorum! Tanrı aşkına, iliklerime kadar ıslandım burada!»

Rachel inanamamıştı, olduğu yerde sallandı. Andre'nin sesiydi bu. Ama nasıl olurdu? Ne işi vardı Londra'da?

Titrek adımlarla merdiveni inip kapıya yürüdü. Kısık bir sesle sordu: «Andre? Sen misin?»

Mektup kutusunun kapağı sabırsızca vurdu. «Elbette benim. Aç şu kapıyı!»

Rachel dişlerini sıktı, içini çekip, kapıyı açtı. Andre rüzgâr gibi içeri daldı. Genç kadın geri çekildi, kapıyı kapatırken onu seyretti.

Koyu renk bir takım elbise ve pardösü giymişti. Saçlarından sular damlıyordu. Hemen sırtındaki ıslak pardösüyü çıkarıp bir iskemleye attı.

Sert bir sesle sordu: «Eee? Yoksa beni yukarıya davet etmeyecek misin? Bunca yolu seninle sadece kapı aralığında iki çift laf etmek için gelmedim sanırım.»

Rachel kayıtsız, omuz silkti. Sonra tek söz söylemeden merdivene doğru yürüdü. Andre arkada, yukarı çıktılar. Bir masa lambasının ay-

dınlattığı oturma odasında döndü, kocasının karşısına dikildi. Merdivenden çıkarken içinden kendisini hazırlamış, ne olursa olsun karşı koymaya karar vermişti. Ama gerçekte ne kadar güçlü olabileceğini, bu kararında durup duramayacağını bilmiyordu, emin değildi kendinden. Andre neden gelmişti? Londra'da bir iş için mi bulunuyordu? Geceyi burada geçireceğini mi sanıyordu?

Alelade bir şey söylermiş gibi: «Ee, Andre, gerçekten sürpriz bu!» dedi.

Andre ona ters ters baktı. «Öyle mi? Fırsatını bulur bulmaz geleceğimi tahmin etmiyor muydun? Her zaman koşup gelmedim mi?»

Rachel elini boğazına götürdü: «Ne demek istiyorsun, anlayamadım.»

«Ya, demek anlayamadın?» Andre yorgun, omuzlarını kaldırdı. «Belki de sen söz konusu olduğunda aklım başımdan gidiyor da ondan.»

Rachel kaşlarını çattı: «Andre, ne demek istiyorsun sen, anlayamıyorum?» dedi.

Andre onu dikkatle süzdü: «Öyle mi? Juanastra'dan ayrıldıktan sonra Veros'a neden gelmedin bakalım?»

«Veros'a mı?»

«Evet ya! Benim hatırım yoksa bile annemin hatırını sayman gerekmez miydi?»

Rachel bir koltuğa çöker gibi oturdu. Dizleri titriyordu. «Veros'a ne diye gidecektim ki? Benim evim burası.»

Andre'nin yanaklarında bir kas oynadı. «Böyle davranacağını hiç ummuyordum doğrusu.»

Rachel başını salladı: «İyi ama neden? Annen de Londra'ya dönmek niyetinde olduğumu bili-

yordu, değil mi? Marcus ona söylemiş olmalı.»

«Söyledi. Senin Juanastra'dan ayrıldığını söyledi. Bu yüzden de İrena Olivia'nın yanına gitti ya.»

«Eee? Sonra?» Rachel kaşlarını çatmıştı.

Andre onun yüzünü inceledi. Sonra başını salladı, mırıldandı: «Öyle saf, öyle suçsuz duruyorsun ki. Belki de bu yüzden seni bir türlü zihnimden de, yüreğimden de kopartıp atamıyorum.»

Rachel'in yüreği hop etti. «Andre,» diye bağırdı, «neler söylüyorsun sen?»

Andre dudaklarını ısırdı: «Pekâlâ, pekâlâ. İrena'nın seni Veros'a davet ettiğini biliyorsun. Annem sana onunla mesaj göndermişti. Brezilya'dan ayrılmak istediğini biliyordu, benim isteğim üzerine seni gene Veros'a davet etmişti.»

Rachel mırıldandı: «Senin isteğin üzerine mi? Ama Andre, bundan bir anlam çıkaramıyorum ki ben!» Birden, İrena'nın elindeki çok gözlerinin önünde canlandı. İrena'nın sözlerini duyar gibi oldu.

Avuçlarını kulaklarına bastırdı: «Ben mesaj falan almadım ki, Andre!» dedi.

Andre kaşları öfkeyle çatılmış, duyduklarına inanamıyormuş gibi baktı ona. «Elbette, İrena'nın sana ilettiği mesajı almış olmalısın. Anneme sonradan onu dinlemediğini, ille de İngiltere'ye dönmekte ısrar ettiğini söyledi İrena. Sen de çekip gitmiştin! İşte o zaman kızılca kıyamet koptu!»

Rachel çok şaşırmıştı: «Ne demek istiyorsun? Rica ederim Andre, doğru dürüst anlatsana.»

Andre ona bir süre baktı, sonra bir küfür savurdu. «Pekâlâ, sen yalnız bundan anlarsın, bi-

liyorum,» diyerek onu tutup çekti, kollarının arasına aldı, ağzıyla aralık dudaklarını buldu.

Rachel bir an debelendi, direnmeye çalıştı. Gel gör ki, Andre'nin dudaklarının ihtiraslı sıcaklığı, vücudunun sertliği dayanılır gibi değildi. Kendini kapıp koyverdi, o da kocasını aynı coşkuyla öptü. Sonra Andre ona büsbütün, sımsıkı sarıldı, dudakları boynunu, omuzlarını aradı, sabahlığını sıyırarak mis gibi kokan teninin sıcaklığını buldu.

«Aman Tanrım!» diye inledi. «Rachel, bırak sana bakayım, seninle ilgileneyim, izin ver; sana canımdan çok ihtiyacım var!» Rachel güçlükle kendini toparladı.

İnanamıyormuş gibi fısıldadı: «Ne dedin? Bunu nasıl söyleyebilirsin? Ya Leonie...»

Andre onun saçlarını okşayarak: «Aman, Leonie'nin canı cehenneme. Sevdiğim tek kadın sensin, bunu sen de pekâlâ biliyorsun,» dedi.

Rachel başını salladı, hâlâ pek emin değildi: «Yok canım, bunu içtenlikle söylemiyorsun. Benim nasıl bir kadın olduğumu bilmez misin? Huysuz, ters, şirret, boyun eğmeye asla gelemeyen biriyim ben!»

«Rachel sana ihtiyacım var. Bu söz her şeyi yeterince anlatmıyor mu? Kimi zaman canını yakmak istiyorum, senden nefret ediyorum, ama her şeye rağmen seni seviyorum işte, bunu da senden başka hiçbir kadına söylemiş değilim.»

Rachel onun kollarından güçlükle sıyrıldı, bu olanlara inanmak istemiyordu bir türlü. «Hadi, anlat öyleyse, anneni, İrena'yı. Hiçbir mesaj almadım ben. Ama öyle de olsa, İngiltere'ye döneli bir ayı geçti, değil mi?»

Andre içini çekti, parmaklarını onun yanağında gezdirdi. Mırıldandı: «Her geçen gün ömrümün bir yılını kısaltıyor gibi geldi bana.»

«Ne demek istiyorsun?»

«İngiltere'ye gitmek üzere ayrıldığını öğrenir öğrenmez Olivia'yı görmeye, Rio'ya uçtum. Ona bir şey söyledin mi, bilmek istiyordum. Ama ben geldiğimde Olivia hastanedeydi, ancak İrena'yı görebildim, İrena'yla konuşabildim.»

«Olivia mı? Hastanede mi? Neden?»

Andre başını salladı: «Çocuğunu düşürdü.»

«Oh, hayır, olamaz!»

«Evet, Maria yaramazlık yapmış, İrena da onu azarlıyormuş. Olivia merdivenleri telaşla inip engel olmak, araya girmek isterken yarı yolda yuvarlanmış. İrena hemen doktoru çağırmış, ama iş işten geçmişmiş. Zaten gebeliği pek iyi gitmiyormuş sanırım.»

«Evet, öyleydi, ben oradayken de.» Rachel başını öte yana çevirdi. «Ah, şu İrena!» diye söylendi. «Zavallı Olivia. Keşke haberim olsaydı!.»

Andre ağır ağır konuştu: «Evet, anlaşılan İrena herkesin başına dert açmakta birebir. Sanıyorum bir yolculuğa çıkmak niyetinde. Benim öğüdüm üzerine tabii. Yani böylece başbaşa kalıyoruz, Rachel.»

Rachel başını önüne eğdi. Boğuk bir sesle ona hatırlatmak gereğini duydu: «Tek söz söylemeden çekip gittin, sonra o çek...»

Andre onun kolunu yakaladı: «Hangi çek? Ne çeki?» diye sordu.

Rachel başını kaldırdı, onun yüzüne baktığı an her şeyi anlayıverdi: «Söyleyeceğim,» diye fısıldadı, «ama önce sen bana söyle bakalım, neden

beni bırakıp gittin?»

Andre ona sarıldı. «Pekâlâ, söyleyeyim. Seni bırakıp gittim, çünkü Leonie'yi görmem ve seninle konuşmadan önce onu başımdan savmam gerektiğini biliyordum. Leonie ile ailesini, bir rezalet çıkmasına meydan vermeden yatıştırmak hiç de kolay olmadı, hemen ardından da annem hastalandı. Olaylar hep aramıza girdi sanki.»

Rachel şimdi işin aslını olanca aydınlığıyla anlamaya başlıyordu: «Herhalde İrena, Leonie'den ayrılacağını biliyordu, değil mi?»

«Elbette. Bu yüzden kavga bile ettik. Sonra Marcus senin Rio'dan ayrılacağını söyledi, ben de anneme seni Veros'a davet ettirdim. Sen gelmeyince öyle kızdım ki, o sırada elime geçsen seni öldürebilirdim!»

Rachel ağır ağır başını salladı. Sonra kocasının yüzünü ellerinin arasına aldı. Alçak sesle: «İrena bana bir çek verdi, ama mesaj filan getirmedi. O paranın ne için olduğunu benim bildiğimi söylemişsin, öyle dedi.»

«Aman Tanrım!» Andre onun yüzünü omuzuna bastırdı. «Peki, sen de ona inandın demek?»

«Neden inanmayacaktım ki? Çekte senin adın vardı.»

Andre bu kez içini çekti: «Her zaman çek imzalarım ben. Üstelik, İrena imzamı taklit bile etmiş olabilir. Her işime rahatça burnunu soktuğundan bu ona hiç de zor gelmemiştir. Demek sen bu yüzden öyle birdenbire ayrıldın?»

Rachel içini çekti, usulca: «Evet, nedenlerden bir tanesi buydu,» dedi.

«Ya gerisi?»

Rachel başını salladı, Andre'ye iyice sokuldu:

«Sen bana Olivia'yı anlat. Şimdi nasıl?»

«Çok iyi. Belki biraz bunalım geçiriyor, ama Marcus onu hastaneden çıkınca geziye götürdü, şimdi şimdi kendini toparlıyormuş. Ben de bunun için hemen İngiltere'ye gelemedim ya! Bir defa, sana öyle kızmıştım ki, bir daha yüzünü görmek istemiyordum.» Hafifçe gülümsedi. «Ve kızgınlığım geçtiği zaman da bu kez Marcus ile Olivia gezmeye New York'a gittiklerinden, Hemming işi benim üzerime kaldı. Onu tamamladım.»

Rachel başını salladı: «Anlamıyorum. Demek artık özgürsün, öyle mi?»

Andre, kısık bir sesle mırıldandı: «Bir şey hariç, evet. Buraya, yanıma gel, seni sevmek istiyorum şimdi.»

Rachel karşı koymadı. Artık bunun hiç anlamı yoktu; üstelik yüreğinde, gene bir ailenin üyesi olmak gibi sıcacık bir duygu yer etmeye başlamıştı.

Sabah erkenden uyandı, tembel tembel saçlarını gözlerinden çekti. Sonra baktı, Andre de uyanmış, yanıbaşında onu seyrediyor.

Andre onu kollarının arasına alırken sordu: «Beni seviyor musun?»

Rachel başıyla evet dedi. Sonra, çekinerek fısıldadı: «Andre, şey, sana bir şey söyleyecektim.»

Andre kaşlarını çattı, parmağını dudaklarında tembel tembel gezdirirken sordu: «Kötü bir şey değildir umarım?»

Genç kadın kocasının kollarından sıyrılıp doğruldu.

«Bu, senin nasıl karşılayacağına bağlı. Bir çocuğum olacak!»

Andre de birden doğruldu, yatağın içinde oturdu; inanmıyormuşçasına bir süre yüzüne baktı, sonra usulca: «Bir çocuk mu?» dedi.

Rachel başıyla onayladı.

«Benim çocuğum!» Bu bir soru değildi artık. Bir gerçeğin kabullenilmesiydi.

«Elbette!»

Gözlerinde bir sitem parıltısıyla: «Sen de bunu bana söylemeyecektin, öyle mi?» dedi.

Rachel ellerini onun omuzlarına koydu, esmer tenini usul usul okşadı. «Nasıl söyleyebilirdim ki?» diye sordu. «Senin boşanır boşanmaz Leonie'yle evleneceğini sanıyordum. Sana çocuktan söz etmiş olsaydım belki de haklarımı öne sürdüğümü sanabilirdin.»

Andre, dudaklarını onun parmaklarında gezdirirken inledi: «*Haklarınmış!* Rachel, diyebilirim ki?»

Genç kadın kaygıyla onun yüzünü inceledi: «Bu habere üzülmedin, değil mi?»

«Ben mi? Üzülmek ha?» Başını salladı: «Aman Tanrım! Rachel, nasıl bir soru bu? Peki ya sen, sen bu çocuğu istiyorsun, değil mi?»

«Ah evet, hem de çok.»

Andre'nin bakışları karardı. Beline sarılıp onu kendine doğru çekerken mırıldandı: «Bizim çocuğumuz!» İnanamıyor gibiydi. «Rachel, sana tapıyorum!»

«Ama birkaç hafta sonra çok çirkinleşeceğim.»

«Hayır, daha güzel olacaksın. Her zaman!»

Andre yekeyi kendine doğru çekti, yat zarif bir

hareketle kanaldan kıyı gölüne daldı. Andre hemen yelkeni indirirken, Rachel tekneyi gölden iskeleye yöneltti.

İskeleye yanaşırlarken Andre teknenin kıç tarafına, karısının yanına atladı, onun kızarmış yüzüne gülerek baktı.

«Eee?» dedi. «Gerçi kendi başına Ümit Burnunu dolaşmaya henüz hazırsın diyemem ama, gene de gelişme kaydettiğini söyleyebilirim!»

Rachel bir kahkaha attı. «Ustanın övgüsü yabana atılamaz doğrusu!» dedi, sonra içini çekti. «Ah, Andre, öyle hoşlanıyorum ki bundan. Seninle birlikte denize açılmayalı ne çok zaman geçti!»

«Hmm!» Andre onu baştan aşağı bir süzdü. «Evet, çok zaman geçti. Gene de ileride bu açığı kapatmak niyetindeyim.»

Rachel eğilip onu yanağından öptü. Mırıldandı: «Ama oğlumuzu tehlikeye atmamı istemezdin, değil mi?»

«Yoo, hayır!» dedi Andre. «Seni de tehlikeye atmak istemezdim. Sen benim için çok değerlisin çünkü.»

Rachel'in bakışları bulutlandı. «Bu kadar mutluluğu hak ettim mi, bilemiyorum. Robert doğduğundan beri seninle konuşma fırsatını pek bulamadım, annen vardı filan. Ama şimdi şunu bilmeni isterim ki, seni terk etmekle ne büyük aptallık ettiğimi artık çok iyi anlamış bulunuyorum...»

Andre başını salladı, ona sarıldı. «Ben de senin gitmene asla izin vermemeliydim, ben de asla öyle davranmamalıydım. Olivia bebeğini kaybettiği zaman Marcus ona nasıl baktıysa, ben

de, öfkeme yenik düşecek yerde sana öyle bakmalı, seninle yakından ilgilenmeliydim.»

Rachel onu ensesinden yavaşça öptü. «Gerçekten o deniz gezisine çocuğumu kaybetmek için çıkmamıştım, buna inanıyorsun, değil mi?»

Andre başını salladı, onun çenesini avucuna aldı. Parmaklarını dudaklarında gezdirerek, her zaman çok kolaylıkla yaptığı gibi onu isteklendirerek, karşılık verdi: «Kabalık ettim, küstah çılgının biriydim ben de. Ama bir daha asla öyle olmayacak. Sanchez Şirketi'ne gelince, varsınlar kendilerine yeni bir başkan bulsunlar. Tabii ben de hisselerimi satacak değilim...»

Rachel, «Elbette,» diyerek onun sözünü kesmek istedi.

«... ama bundan böyle ailem her şeyden önde gelecek,» diye sözünü tamamladı Andre.

Yat usulca iskeleye yaslandı, Andre iskeleye çıktı, palamarı bağladı, sonra Rachel'in çıkmasına yardım etti, birlikte eve doğru yürümeye başladılar. O sırada Olivia da kucağında Rachel'in bebeği, evden çıktı. Robert Andre Sanchez dört haftalık, minicik, esmer, pek tatlı bir bebekti.

Olivia'nın yanına vardıklarında Rachel merak içinde sordu: «Ah Olivia, yaramazlık yaptı mı, seni üzdü mü bu?»

Olivia güldü. «Hayır, hiç yapmadı. Demin biberonunu verdim, o kadar. Biraz kucağıma alayım dedim, dayanamadım. Dört ay çok uzun bir zaman.»

Olivia da dört ay sonra bir bebek bekliyordu ve bu kez gebeliği sakin, normal geçmekteydi.

Hep birlikte eve girdiler. Marcus içkileri hazırlıyordu. Rachel mutlulukla çevresine bakındı. Andre'yle birbirlerine duydukları sevginin kısa bir ayrılıkla bir kat daha güçlendiğini bildiği halde, bu mutluluk fırsatını ikinci bir defa daha eline geçirdiğine bir türlü inanamıyordu. Çok şanslıydı.

Daha sonra, Rachel ile Andre akşam yemeği için giyinirlerken Rachel dedi ki: «Bana açık açık söyle, Andre. Ben Olivia ile Marcus'un yanında kalırken neden Brezilya'ya gelmiştin?» Elbisesinin fermuarını çeksin diye kocasına arkasını döndü, Andre bu işi yaparken arkadan onun beline sımsıkı sarılıverdi.

Boğuk bir sesle: «Nedenini sen de biliyorsun. O gece Veros'ta söylediğinin gerçek olup olmadığını öğrenmek zorundaydım. Emin olmam gerekiyordu.»

Genç kadın mırıldandı: «O gece bana karşı korkunç davranmıştın.» Sonra onun kollarına iyice sokulup yaslandı.

Andre, ensesini öperken karşılık verdi: «Evet, çok korkunç davranmıştım, değil mi? Sana söyledim ya, bana yaptıkların yüzünden senden nefret ediyordum işte!»

«Peki, ya şimdi?»

Andre, kısık bir sesle karşılık verdi: «Şimdi giyinmem gerekiyor. Yoksa boşversek, yemeğe hiç inmesek mi ha, ne dersin?»

SEVDA KAFESİ

Eğer çok sevdiği babasının başı derde girmeseydi, Rachel beş yıldır ayrı yaşadığı kocasını asla görmeye gitmezdi. Ama başka çaresi yoktu. Ona yardım edebilecek tek kişi, kocası Andre Sanchez'di.

Ne var ki, Rachel'in kocasından kopmasına yol açan nedenlerin hiçbiri ortadan kalkmış değildi. Andre hâlâ o kibirli ve buyurgan Andre'ydi, karısına bir mal gibi bakmaktan hâlâ vazgeçmemişti. Zaten onları birbirlerinden koparan da, zengin ve güçlü Sanchez ailesinin her şeye hükmeden herkesin kaderini elinde tutmaya çalışan bu dayanılmaz tavrıydı.

Şimdi Rachel, Sanchez'lerin yanına dönmekle, gene aynı tehlikeyle yüz yüze gelmişti. Beş yıl önce kaçıp kurtulduğu "Sevda kafesi"ne yeniden mi giracekti yoksa?

100 TL.